

ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಪ್ರಕಟಣೆ - ೨೦೧೯

ವಿಚಾರ ಸಾಹಿತ್ಯಮಾಲೆ - ೨೨೪

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿದ್ಧೆ ಬಾರದು

ಅನುವಾದಿತ ಲೇಖನಗಳು - ೨೦೧೫

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿದ್ಧೆ ಬಾರದು

(ಅನುವಾದಿತ ಲೇಖನಗಳು - ೨೦೧೫)

ಸಂಪಾದಕರು
ಅಬ್ಬಾಸ್ ಮೇಲಿನಮನಿ



ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ
ಕಲಾಗ್ರಾಮ, ಜ್ಞಾನಭಾರತಿ
ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಆವರಣದ ಹಿಂಭಾಗ, ಮಲ್ಲತ್ತಹಳ್ಳಿ
ಬೆಂಗಳೂರು - ೫೬೦ ೦೫೬

KANGALIGE NIDDE BAARDU-2015 : An Anthology of Socio-Cultural Essays translated into Kannada Edited by : Abbas Melinamani and Published by Sri Eshwar K. Mirji, Registrar, Kuvempu Bhasha Bharathi Pradhikara, Kalagrama, Janabharathi, Behind Bangalore University Campus, Mallattahalli, Bangalore-560 056, 2016, Pp-xxii + 178 Price: 75/-

© ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಾದಿರಿಸಿದೆ

ಮುದ್ರಣ : ೨೦೧೬
ಪುಟಗಳು : xxii + ೧೭೮
ಬೆಲೆ : ೭೮/-
ಪ್ರತಿಗಳು : ೧೦೦೦

ಪ್ರಕಾಶಕರು

ಈಶ್ವರ್ ಕು. ಮಿರ್ಜಿ

ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್

ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ

ಕಲಾಗ್ರಾಮ, ಜ್ಞಾನಭಾರತಿ

ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಆವರಣದ ಹಿಂಭಾಗ

ಮಲ್ಲತ್ತಹಳ್ಳಿ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦ ೦೫೬

ದೂರ: ೨೫೧೮೩೩೧೧, ೨೫೧೮೩೩೧೨

ಕು.ಭಾ.ಭಾ.ಪ್ರಾದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ

ಸದಸ್ಯರು

ಪ್ರೊ. ಓ. ಎಲ್. ನಾಗಭೂಷಣ ಸ್ವಾಮಿ

ಡಾ. ನಟರಾಜ್ ಹುಳಿಯಾರ್

ಶ್ರೀ ಅಬ್ಬಾಸ್ ಮೇಲಿನಮನಿ

ಡಾ. ಎಚ್. ಎಸ್. ಅನುಪಮಾ

ಪ್ರೊ. ಶಿವರಾಮಯ್ಯ

ಡಾ. ವಿನಯಾ ಒಕ್ಕಂದ

ಡಾ. ಆರ್. ಪೂರ್ಣಿಮಾ

ಡಾ. ಎಸ್. ಸಿರಾಜ ಅಹಮದ್

ಡಾ. ಪ್ರೀತಿ ಶ್ರೀಮಂಧರ್ ಕುಮಾರ್

ಶ್ರೀ ಕೆ.ವಿ. ದಯಾನಂದ

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹೈದರ್ ಆಲಿಖಾನ್

ಶ್ರೀ ಈಶ್ವರ್ ಕು. ಮಿರ್ಜಿ

ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ : ಪ.ಸ. ಕುಮಾರ್

ಮುದ್ರಕರು :

ರಾಜಾ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್

ನಂ. ೫೯, ೪ನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ,

ಲಾಲ್‌ಬಾಗ್ ರೋಡ್, ಕೆ.ಎಸ್.ಗಾರ್ಡನ್,

ಬೆಂಗಳೂರು - ೫೬೦೦೨೨. ದೂರ : ೨೨೨೩೪೦೬೬

ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಮಾತು

ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಅನುವಾದಿತ ಬರಹಗಳ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಹೊರತರುವ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದರಂತೆ ೨೦೧೪ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಅನುವಾದಿತ ಪತ್ರಿಕಾ ಬರಹಗಳನ್ನು ಮೂರು ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಸದಸ್ಯರಾದ ಡಾ. ಎಚ್.ಎಸ್.ಅನುಪಮಾ ಅವರು ಈ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಕಾವ್ಯ, ಕಥೆ ಮತ್ತು ವೈಚಾರಿಕ ಬರಹಗಳು ಈ ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಕಗೊಂಡಿವೆ. ಇದೇ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ೨೦೧೫ರಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಬರಹಗಳನ್ನು ಸಂಕಲಿಸುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಅಬ್ಬಾಸ್ ಮೇಲಿನಮನಿಯವರು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಈ ಸಂಕಲನಗಳು ಸಿದ್ಧಗೊಂಡು ಸೂಕ್ತ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ತಾವು ಓದಿದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಓದುಗರೂ ಓದಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲದೊಂದಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಾರರು ಅನುವಾದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಅನುವಾದಗಳು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಓದು-ಅನುವಾದ-ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಈ ಸರಣಿಯ ಹಿಂದಿನ ತುರ್ತಿನ ಹಿಂದೆ ಒತ್ತಾಸೆ, ಒತ್ತಡಗಳನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲ. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಹೀಗೆ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುವ ಎಷ್ಟೋ ಅನುವಾದಗಳು ಮತ್ತೆ ಓದುಗರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದೇ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗದಂತೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಆಯ್ದು ಕೆಲವನ್ನು ಇಂತಹ ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಯ್ದಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಇರಾದೆ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಈ ಯೋಜನೆಯ ಹಿಂದಿದೆ.

ಅನುವಾದಗಳಿಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೆಲೆ ಇರುವಂತೆ ಸಾಂಸ್ಥಿಕವಾದ ಆಯಾಮಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆಯಷ್ಟೆ. ಅನುವಾದಕರು ತಾವು ಅನುವಾದಿಸಬೇಕಾದ ಬರಹವನ್ನು ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಆಯ್ದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ; ಅನುವಾದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ನುಡಿಕಟ್ಟನ್ನೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಆಯ್ಕೆಯಂತೆಯೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಈ ಆಯ್ಕೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಸಮಕಾಲೀನವಾದ ಒತ್ತಡಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಭಾವಗಳ

ಅರಿವು ಅನುವಾದಕರಿಗೆ ಇರಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಅವರ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದಂತೆ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿಸುತ್ತಲೂ ಇರಬಹುದು. ಇಂತಹ ಸಂಕಲನಗಳು ಅನುವಾದಕರ ಕಾರ್ಯದ ಹಿಂದಿರುವ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಸಂಕಲನಗಳಿಗೆ ಅಧ್ಯಯನದ ನಿಟ್ಟಿನ ಮಹತ್ವವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಈ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ವರ್ಷವಿಡೀ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಅನುವಾದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಗಮನಿಸಬೇಕು; ಅವುಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಟ್ಟು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅನುವಾದಕರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಬೇಕು. ಅವರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಂಕಲನಗಳ ಸಂಪಾದಕರು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕಣ್ಣು ಕೆಲವು ಬರಹಗಳು ಉಳಿದಿರಬಹುದು; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಗೊತ್ತಾದ ಅವಧಿಯೊಳಗೆ ಇಂತಹ ಸಂಕಲನಗಳು ಸಿದ್ಧಗೊಳ್ಳುವಾಗ ಈ ಬಗೆಯ ಕೊರತೆಗಳು ಇರುವುದು ಸಹಜ. ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಈ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯೊಡನೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀ ಅಬ್ಬಾಸ್ ಮೇಲಿನಮನಿಯವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರ್ಪಡೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ ಎಲ್ಲ ಅನುವಾದಕರಿಗೆ ವಂದನೆಗಳು.

ಡಾ. ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ವರ್ತಮಾನದ ನಿಟ್ಟುಸುರಿನೊಂದಿಗೆ...

ಜೀವಪ್ರೀತಿಯ ಒಡಲುಗಳು ಒಳಗೇ ತಹತಹಿಸುತ್ತಿರಬಹುದೇ? ಮುಖವು ಮನಸ್ಸಿನ ಕನ್ನಡಿ ಎಂಬಂತೆ ವಿಷಾದ ಮತ್ತು ಚಡಪಡಿಕೆಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳು ಕಂಗಳಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತವೆ. ಜನವೆಂಬೋ ಜನ ತಮ್ಮ ಅಗಾಧ ಪ್ರತಿಭೆ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಸಮಾಜಮುಖಿಯಾಗುವುದರ ಧಾವಂತ ಅನನ್ಯವೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆಯಾದರೂ ಇದು ನಿತಾಂತ ಸುಖ ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಪುಳಕವಾಗಿ ಅಥವಾ ಜೀವನೋತ್ಸಾಹದ ಹೆಮ್ಮೆಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಮರೀಚಿಕೆಯ ಹಿಂದಿನ ಓಟದಂತೆಯೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹುಲಿಗೆ ಬೆದರಿದ ಹುಲ್ಲೆಯಂತೆಯೂ ಸ್ಫುಟವಾಗುವ ಚಿತ್ರಾವಳಿಗಳು ಕಣ್ಣೆದುರು ಸುಳಿದಾಡುತ್ತವೆ.

ವರ್ತಮಾನವು ಹಠಾಶೆಯಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರುತ್ತಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟುಸುರಿಗೆ ತಿದಿಯೂದುವಂತಹ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ಜರುಗುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಆಳುವವರ ಮತ್ತು ಆಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರ ನಡುವಿನ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳು ಉಲ್ಬಣವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಪ್ರಭುತ್ವ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಜಾಪೀಡಕವಾಗಿ, ಕೆನೆಪದರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಜನಪರ ಕಾಳಜಿಯ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಕನಸುಗಳ ಬಲೂನುಗಳನ್ನು ತೂರಿ ಬಿಡುತ್ತಿದೆ. ನೆಲಕಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಬಡವರ ಗುಡಿಸಲುಗಳೆದುರೇ ಸಿರಿವಂತರ ಮಹಲುಗಳು ಗಗನ ಚುಂಬಿಸುತ್ತಿವೆ. ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕುರೂಪಿ ಸ್ಲಾಂಗಳು ವಿಲಿವಿಲಿಸುತ್ತಿವೆ. ಕಾಡು-ಮೇಡು ಬರಿದಾಗಿ, ಗುಡ್ಡ-ಬೆಟ್ಟಗಳು ಮಟ್ಟಸವಾಗಿ ರಣಗುಡುತ್ತಿವೆ. ಹಸಿವಿನಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟ ಒಡಲುಗಳು, ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆಯಿಂದ ರೋಗಗ್ರಸ್ತವಾಗಿ ಅಸುನೀಗುತ್ತಿರುವ ಎಳೆಯ ಜೀವಗಳು, ವೈದ್ಯೋಪಚಾರವಿಲ್ಲದ ಹಸಿ ಬಾಣಂತಿಯರು, ಗ್ರಾಮ-ನಗರವೆನ್ನದೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಳಯದ ಕಸ, ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಕೊಳೆ, ಬತ್ತುತ್ತಿರುವ ಅಂತರ್ಜಲ, ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಒಣಗುತ್ತಿರುವ ಭೂಮಿ, ಕಳಪೆ ಬೀಜ, ಮಣ್ಣಿನ ಸತ್ವವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವ ರಾಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರ, ಸಾಲದ ಬಾಧೆಯಿಂದ ನಿರಂತರವಾಗಿರುವ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ, ಬೆವರಿಗೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲದಾಗಿ ವರ್ಧಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೂಲಿ-ಕಾರ್ಮಿಕರ ನೋವು, ತಳಮಳ, ದುಡಿಯುವ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿರುವ ತಂತ್ರಾಂಶಗಳ ಆಕ್ರಮಣ, ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ವಲಯದ

ಆಪೋಷಣದ ದೈತ್ಯತನ, ಶ್ರಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹಾಳುಗೆಡುವುತ್ತಿರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ, ಬದುಕಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿರದ ಶಿಕ್ಷಣ, ಕಬಂಧ ಬಾಹುಗಳನ್ನು ಚಾಚಿಕೊಂಡಿರುವ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿಯ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ಹಗಲು ಇರುಳುಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೇ ಕಾಮಾಂಧರಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಹಲ್ಲೆ, ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಪ್ರೇಮ-ಮದುವೆ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಆಸಿಡ್ಡು, ಬೆಂಕಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಮಾಯಕ ಹೆಣ್ಣು ಜೀವಗಳ ಕನಲಿಕೆ, ಸಂವಿಧಾನದ ಆಶಯಗಳನ್ನು, ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ಸ್ವಾರ್ಥ, ಸ್ವಜನ ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವ ರಾಜಕಾರಣ, ಆಶಾವಾದಕ್ಕಿಂತ ಅವಕಾಶವಾದವೇ ಸಮ್ಮತವೆಂದು ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗಳನ್ನು ಬೂಸಾವಾಗಿಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿರುವ ಭಂಡತನ, ರಾಜಕೀಯ, ಅಧಿಕಾರ, ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿಗಳ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಗೂಂಡಾಗರ್ಧಿ, ದೇವರು-ಧರ್ಮ-ಜಾತಿ-ವರ್ಗ-ವರ್ಣಗಳ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಮತೀಯವಾದ, ಹಿಂಸಾ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ, ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ, ಚರ್ಮಗೀತೆಯ ದನಿ ಮೊಳಗಿಸುತ್ತಿರುವ ರಣಕಪಳೆ ಇತ್ಯಾದಿ ದಿಗಿಲು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಬದುಕುವವರ ನಿದ್ದೆಗೆಡಿಸಿವೆ.

'ಉಪವಾಸವಿದ್ದರೂ ಉಪದ್ರವಿರಬಾರದು' ಎಂಬ ನಾಣ್ಣಡಿ ಜೀವದ ನೆಮ್ಮದಿ ಕುರಿತೇ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಮೈ ಬೆವರು ಬಸಿದು, ರೊಟ್ಟಿ-ಚಟ್ನಿ ತಿಂದು ಕಣ್ಣುಂಬ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಕುಟುಂಬ, ಸಮಾಜ, ನಾಡು, ದೇಶ, ವಿಶ್ವದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಲೋಚಿಸುವ ಮತ್ತು ಅದರ ಶ್ರೇಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಸಾರ್ಥಕವನ್ನು ದರ್ಶಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಂಥ ವಾತಾವರಣ ಅಥವಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಈಗಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ನೆಲಕ್ಕೂರಗಿದರೆ ಅವನ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿನ ನೋಟಗಳು ಬೀಭತ್ಯವಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಮಗ್ಗಲು ಬದಲಿಸಿದರೂ ಸೈತಾನನೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ರೆಪ್ಪೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರೆ ನರಕದ ನೋವುಗಳು ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬಾರದ ಕ್ಷಣಗಳು ಎದೆಯನ್ನು ಕಂಪಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾದರೆ ನಾಳಿನ ಪಾಡೇನು ಅದರ ಹಾಡೇನು? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸುವ ಇಲ್ಲಿನ ಲೇಖನಗಳು ನಮ್ಮ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗೂ, ತುಸು ನೆಮ್ಮದಿಗೂ ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸಬಹುದೆಂಬ ಆಶಯ ನನ್ನದು.

ಎನ್. ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ ಅವರು ಬರೆದ ಎ. ಜ್ಯೋತಿ ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿರುವ 'ಐಎಂಎಫ್‌ನ ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರು ಹೇಣೆದಿರುವ ವಿನ್ಯಾಸಗಳು' ಲೇಖನ ಆಳುವ ಸರಕಾರವು ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ನೀಡಿದ ಭರವಸೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಭ್ರಮಾತ್ಮಕ ಅವುಗಳ ನೀಲಿನಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಒಳತೋಟಗಳ ಅನಿಯಂತ್ರಿತ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ನೀಡಿರುವುದರ

ಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ಮತ್ತು ಇದು ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಬಯಲಾಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಬೌದ್ಧಿಕತೆ ಬದುಕಿನ ಜೀವಾಳವೇ? ಅದು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಸಿವನ್ನು ತಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಬೌದ್ಧಿಕ ಜ್ಞಾನದ ಮೋಹವಿರುವ ಕವಿ ಮತ್ತು ಅವನು ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮದುವೆಯಾದ ಪಾಕಿಸ್ತಾನಿ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳ ದಾಂಪತ್ಯ ಕುರಿತಾದ ದುರಂತದ ಬಗ್ಗೆ ಅಮೃತಾ ಪ್ರೀತಮ್ ಅವರು ಬರೆದ, ಎಸ್. ಹೇಮಾ ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿರುವ 'ಎದೆಹಾಲಿನಾಣೆಗೂ...' ಲೇಖನವು ಕರುಳು ಮಿಡಿಸುತ್ತದೆ. ದಿನವೂ ತತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೇಯಿಸಿ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೇ ತಿಂದು ಬದುಕುವ ಗಂಡ, ಬಸಿರೆಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯ ಸಂವೇದನೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸದ ಅಥವಾ ಅವಳ ನೋವುಗಳಿಗೆ ತಳಮಳಿಸದ ಸಂಗತಿಗಳು ಅದೆಷ್ಟು ರೂಕ್ಷ? ಕವಯಿತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದವಳನ್ನು ಹೃದಯವಿಲ್ಲದ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯ ಅತಿರೇಕವು ಸಹಜ ಬದುಕಿನಿಂದ ವಿಮುಖವಾಗಿಸಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿದ್ದು ವಿದ್ರಾವಕ ಸಂಗತಿಯಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತದೆ.

ಎಂ. ಜಿ. ದೇವಸಹಾಯಂ ಅವರ 'ತಳವರ್ಗಗಳ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕು; ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ' ಲೇಖನವನ್ನು ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬ ಅವರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮೇಲಿನ ಹಕ್ಕು ಬಡವರದು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಹಂಚಿಕೆ ಬಡವರಿಗೆ ದಕ್ಕದೆ ಶ್ರೀಮಂತರ ಪಾಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರ ನಾಶವಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಶ್ರೀಮಂತರ ಧೋರಣೆ ಜೀವವಿರೋಧಿ ಕ್ರಮವೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದಾಗಿ ದಟ್ಟಾರಣ್ಯಗಳು ಬಯಲು ಬಯಲಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅರಣ್ಯ ನಂಬಿದ ಬುಡಕಟ್ಟು ದಲಿತರ ಬದುಕು ಪರಾಧೀನವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನವ ಉದಾರವಾದಿಗಳು, ಭ್ರಷ್ಟರು ಸರ್ಕಾರದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ ಗಣಿಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ, ಭಾರತೀಯ ಗುತ್ತೇದಾರಿ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಿ ದೋಚುವ ಕಾರಣದಿಂದ, ಕೃಷಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ಹಕ್ಕು ಶೂನ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೈಗಾರಿಕರಣದ ಮೂಲಕ ಜನರ ಕ್ಷೇಮ ಮತ್ತು ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಧ್ವಂಸಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಪರಿಸರ ಮೀನುಗಾರಿಕೆ ಹಕ್ಕು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ವಿದ್ಯುತ್‌ಸ್ಥಾವರದಿಂದಾಗಿ ಜನರ ಜೀವ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಭದ್ರತೆ ಅಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ಪರಿಸರ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಇಲ್ಲದ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಒಂದು ಮೋಸದಾಟ. ಅದು ಅಡಿಪಾಯವಿಲ್ಲದ ಸೂರಿನಂತೆ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ತಳವರ್ಗವು ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಆಳುವ ವರ್ಗವು 'ಮೋಜಿನ ಸೂರು'

ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಾಶ ಮಾಡಲು ಹವಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ತಳವರ್ಗದ ಹೋರಾಟದ ಮೂಲ ಸತ್ವವಾಗಿದೆ. ಈ ಹೋರಾಟ ಫಲ ಕಾಣುವುದೇ ಎಂಬ ಆತಂಕ ತಳವರ್ಗವನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಜನಸಂಘ ಮತ್ತು ಹಿಂದೂ ಮಹಾಸಭಾಗಳ ದೀರ್ಘಾವಧಿ ಕಾರ್ಯಸೂಚಿಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ, ಭಾರತದ ಮತಾತೀತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿದ್ದನ್ನು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ತಿಳಿದವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಕನಸು ಜಾತಿ ವಿನಾಶವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಮಹಾನ್ ಮೌಲ್ಯಗಳಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಮಾನತೆ ಹಾಗೂ ಸೋದರತೆಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಂಘಟನೆ, ಹೋರಾಟದ ಉದ್ದೇಶ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಮತಾತೀತ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಫಲವಂತಿಕೆಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ಕಲ್ಪನೆ ಹೊಂದಿದ್ದ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರು ಹಿಂದೂತ್ವದ ಅಜೆಂಡಾ ಇರುವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳೊಂದಿಗೆ ಮೈತ್ರಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ಕೆಲವು ದಲಿತ ನಾಯಕರು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯ ಅಧಿಕಾರದ ದುರಾಸೆಯಿಂದ, ಅವರ ತತ್ವ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಬಲಿಗೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಆತ್ಮವಂಚನೆಯಾಗಿದೆ. ಅವರನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ದಿಕ್ಕು ತಪ್ಪಿದವರಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸುವಂತಾದುದನ್ನು ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬ ಅನುವಾದಿಸಿರುವ, ರಾಂ ಪುನಿಯಾನಿ ಅವರ 'ದಾರಿ ತಪ್ಪಿರುವ ದಲಿತ ರಾಜಕಾರಣ' ಲೇಖನ ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸುತ್ತದೆ.

ನೇಹಾ ದೀಕ್ಷಿತರ 'ಪೋಖ್ರಾನ್: ಬಲಿಷ್ಠ ಭಾರತಕ್ಕಾಗಿ ಬಡಜನರ ಬಲಿ' ಲೇಖನವನ್ನು ಎಂ. ರಾಜು ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಸ್ಥಾನದ ಪೋಖ್ರಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾದ ಅಣುಸ್ಫೋಟ ನರಕ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದರ ಕುರಿತು ಈ ಲೇಖನ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ಬದುಕು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಾರಕ ರೋಗಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತವೇನೋ ಅಣುಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ರಾಷ್ಟ್ರವೇನೋ ಆಯಿತು. ಅದು ಬಡ ರೈತರ ಬಲಿಯಿಂದ ಬಲಿಷ್ಠವಾಗಿದ್ದು ಎಷ್ಟು ಸರಿ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಇದು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುತ್ತದೆ.

'ನಾಸ್ತಿಕನೊಬ್ಬನ ತಿಳಿವಿನಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿ' ನಾಸ್ತಿಕ ಚಿಂತಕ, ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಆಪ್ತರಲ್ಲೊಬ್ಬರಾದ ಗೋರಾ ಅವರ ಮಗ ಲವಣಂ ಬರೆದ ಲೇಖನವನ್ನು ಎಂ. ರಾಜು ಅವರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಲವಣಂ ಪರಿಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೆಚ್ಚು ಜಾತ್ಯತೀತರೂ, ವೈಚಾರಿಕರೂ ಮತ್ತು ಸಹಿಷ್ಣುವೂ ಆಗಿದ್ದರು. ರಾಮ-ರಹೀಮರು ಒಬ್ಬನೇ ದೇವರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಅರ್ಥ

ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇದು ಎರಡು ಧರ್ಮಗಳ ಐಕ್ಯಮತಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಅವರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳೆನಿಸಿ ಕೊಂಡವರು ಅವರ ಮರಣಾನಂತರ ಅವರ ಜಾತ್ಯತೀತ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಎರಡು ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವೆ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಉಂಟಾಗಲು ಮತ್ತು ಇವತ್ತಿಗೂ ಅದು ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದುದರ ಮೇಲೆ ಲೇಖನ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾಭೂಷಣ ರಾವತ್ ಅವರು ಬರೆದಿರುವ, ಡಾ. ಟಿ. ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದರು ಅನುವಾದಿಸಿದ 'ಆಹಾರ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿ' ಲೇಖನ ಪ್ರಸ್ತುತ ಬಹು ಚರ್ಚಿತ ವಿಷಯ ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಿದೆ. ಆಹಾರ ವೈವಿಧ್ಯವು ಮತೀಯವಾದ ಧ್ರುವೀಕರಣದ ತಂತ್ರವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು, ಎರಡು ಕೋಮುಗಳ ನಡುವಿನ ಆತಂಕಕಾರಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೆನಿಸಿದೆ. ಆಹಾರ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ತಮಗಿಷ್ಟದಂತೆ ಸವಿಯುವುದು ಜನರ ಹಕ್ಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುವ ಮತೀಯ ದುರಾಲೋಚನೆಗಳು, ಒತ್ತಡಗಳು ಜೀವವಿರೋಧಿ ಬಗೆಗಳಾಗಿ ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕನ್ನು ಹೈರಾಣಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದರ ಕುರಿತು ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ಈ ಲೇಖನ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಹಸನ್ ಸುರೂರ್ ಅವರ 'ಇಸ್ಲಾಂಗೆಂದು ಪುನರುಜ್ಜೀವನದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ' ಲೇಖನವನ್ನು ಡಾ.ಎಸ್. ಸಿರಾಜ್ ಅಹಮದ್ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮ ಜನರ ನಡುವಿನ ಸ್ನೇಹ ಸಂಬಂಧಗಳ ಸೇತುವೆ ಯಾಗುವ ಬದಲು ಅಸಹನೆ, ಕ್ರೋಧ, ಬರ್ಬರ ಹಿಂಸೆಯ ಪ್ರತೀಕವಾಗುತ್ತಿರುವುದರ, ದುರಂತಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಚಿಂತಕರು ಈಗ ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸತೊಡಗಿರುವುದನ್ನು ಈ ಲೇಖನ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ ಅಥವಾ ತಲೆಕೆಟ್ಟ ಮತಾಂಧರು ಇಸ್ಲಾಂ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು, ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸುತ್ತಲೇ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮದ ಒಳತಿರುಳನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಭಾರತವನ್ನು ಉಗಿಬಂಡಿಯ ರೂಪಕವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಸತ್ಯ ಶಿವರಾಮನ್ ಅವರು ಬರೆದ ಲೇಖನವನ್ನು ಡಾ. ಟಿ. ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ 'ಭಾರತ- ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿ' ಹೆಸರಿನಿಂದ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ ಭರವಸೆಗಳು ಹುಸಿಯಾಗಿವೆ. ಕೆಲವೇ ಜನರ ಅಂದರೆ ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವ ಪ್ರಭುಗಳ, ಅವರನ್ನು ಹೋಷಿಸುವ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಕುಳಗಳ ಸುವಿವು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿದೆ. ನಿಜವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಸವಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಅಸಂಖ್ಯಾತರು ಗುಲಾಮರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಅಸಹಾಯಕ ಬದುಕು ಹತಾಶೆಯಿಂದ

ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಶಾಂತಿ, ಸಮೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಆಡಳಿತ ನೀಡಬೇಕಾದ ಸರಕಾರಗಳು ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿಯಾಗಿ ಓಡುವಂತಾಗಿದೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಮಾಯಕರ ತಿನ್ನುವ, ಮಲಗುವ, ನಗುವ ಹಾಗೂ ಪ್ರೀತಿಸಿ ಉಸಿರಾಡಿಸುತ್ತಿರುವವರ, ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಘಾಸಿಸಿ, ಅಪಮಾನಿಸಿ, ನಾಶಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಭುತ್ವವು ದಲಿತರು, ಅತೀ ಹಿಂದುಳಿದವರು, ಮುಸ್ಲಿಂ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡದ ಜನರನ್ನು ಕಂಗಡಿಸುತ್ತವೆ. ದೌರ್ಭಾಗ್ಯದತ್ತ ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿರುವ ಉರಿಯುವ ಈ ಉಗಿಬಂಡಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಸಂಭವಿಸುವ ದುರಂತ ಅನೂಹ್ಯ ಎಂಬ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಧ್ವನಿ ಈ ಲೇಖನದ್ದಾಗಿದೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ಸಹನೆಯ ಎಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ದಾಟುತ್ತಿರುವ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ಕೃತ್ಯವು ಅಮಾಯಕ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ನಿಕೃಷ್ಟ ಚಟುವಟಿಕೆಯೆನಿಸಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಹಲವು ವಿಧಾನಗಳಿಗೆ ಕುರ್ಆನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥನೆ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಶಿರಚ್ಛೇದನವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಪೇಷಾವರದಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಶಿಶುಹತ್ಯೆಗೈಯುವ, ಪ್ಯಾರಿಸಿನಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬೋ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ನರಹತ್ಯೆ, ಸಿಡ್ನಿ ಕೆಫೆಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಂಡ ಒತ್ತೆಯಾಳುಗಳ ಸಾವಿನ ದುರಂತ, ಫಿಲಿಪೈನ್ಸ್‌ನ ಬಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಬಾಂಬ್ ಸ್ಫೋಟ, ನೈಜೀರಿಯಾದ ಬಾಗ್ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಜನರ ಕೊಲೆ, ಯೆಮನ್ ಹಾಗೂ ಇರಾಕ್‌ಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆದಿರುವ ಸರಣಿ ಹತ್ಯೆಗಳು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ತಾತ್ವಿಕತೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಜೀವವಿರೋಧಿ ನಿಲುವನ್ನು ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಒಂದು ಧರ್ಮವು ಜೀವಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಬದುಕಿಸುವ ಬದಲು ಕೊಲ್ಲುವುದರ ಧಾವಂತ ತೋರುತ್ತಿರುವುದು ಜಗತ್ತಿನ ನಿದ್ಧೆಗೆಡಿಸಿದೆ. ಮಾನವ ಹತ್ಯೆ ಧರ್ಮ ವಿರೋಧಿಯಾದುದು. ಆದರೆ ಇದು ಸಾಹಸ ಎನ್ನುವ ರೂಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಸನ್ ನಯೀಂ ಸುರಕೋಡರು ಅನುವಾದಿಸಿದ ತಲ್ಮೀಜ್ ಅಹ್ಮದ್‌ರ ಈ ಲೇಖನವು ನಮ್ಮನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ.

'ನೀವೊಬ್ಬ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ'ಯೆ?' ವಸುಧೇಂದ್ರ ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿರುವ ದೇವದತ್ತ ಪಟ್ಟಾಯಕರ ಈ ಲೇಖನ ಸಲಿಂಗ ಕಾಮಿಯೊಬ್ಬನ ತಳಮಳವನ್ನು, ಅದೇ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅವನ ಪತ್ನಿಯಾಗುವವಳ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಮದುವೆ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿರುವ ಯುವಕ-ಯುವತಿಯರ ಬೇಗುದಿಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರಜ್ಞೆಯಾಗಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಮತ್ತು ಸದ್ಯದ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಆಗಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೀನ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವಿದೆ. ಹನ್ನೆರಡು ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ

ಭಗಾಂಕುರ ಅಂದರೆ ಸ್ತ್ರೀ ಜನನಾಂಗವನ್ನು ಊನಗೊಳಿಸುವ ಅಥವಾ 'ಸ್ತ್ರೀ ಸುನ್ನತಿ' ಅನ್ನು ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಮೂಢನಂಬಿಕೆಯಾಗಿದ್ದು ಆಫ್ರಿಕಾ, ಇರಾಕ್, ಯೇಮನ್, ಕುದ್ರಸ್ತಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ತಂದೊಡ್ಡುವ ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಭಗಾಂಕುರ ಭೇದನಗೊಳಿಸುವ ಮೂಲಕ ಆಕೆಯ ಲೈಂಗಿಕಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಮತ್ತು ಆಕೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹುನ್ನಾರು ಈ ಆಚರಣೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿದೆ. ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಇದರಿಂದ ಸೋಂಕು ಹೆಚ್ಚಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚು. ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಕಾನೂನುಬಾಹಿರವಾಗಿದ್ದು ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವ ಹೋರಾಟಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಕೀನ್ಯಾದ ಕಕೀನ್ಯ ಟೈಯ ಈ ಹೋರಾಟದ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಎಸ್. ಹೇಮಾ ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿದ 'ಸ್ಮೂಲು ಬೇಕೇ ಬೇಕು ಎಂದ ಹುಡುಗಿ' ಎಂಬ ಲೇಖನವು ಆಪ್ತವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ವಿವಿಧ ಮೂಲದಿಂದ ಆರ್. ವಿಜಯರಾಘವನ್ ಮತ್ತು ಡಾ. ಕೆ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿರುವ 'ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ' ಲೇಖನವು ಮಹಿಳೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ನಡೆದಿರಬಹುದಾದ ಗಂಭೀರ ಚಿಂತನೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಹದ್ದು. ಈ ಭೂಮಿ ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ. ಅದು ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಬದುಕಿನ ಖಾತ್ರಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಜನರು ಭೂಮಿಯ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಹಸಿವೆಗೆ, ಸರಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮೃತ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುವನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಹಜ ಪರಿಸರವಾದದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವದ ಬಹುತೇಕ ಮಹಿಳೆಯರು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಪ್ರತಿದಿನದ ಬದುಕಿನ ಅಗತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 'ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ' ನೆಲೆಯಿದೆ. ಕೈಗಾರಿಕಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಫಲಶ್ರುತಿಯ ವಿನಾಶಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಅದು ತನ್ನ ಜಾಗೃತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಲೇಖನ ಚಿಂತಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ವಿರೋಧಿ ಚಳುವಳಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಕಾಲ ಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದ ಸ್ವರೂಪ ಬದಲಿಸುತ್ತ, ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮೈದಾಳುತ್ತಿರುವುದರ ನೈಜತೆಯನ್ನು ಡಿ. ಎ. ವಿಜಯಭಾಸ್ಕರ್ ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿರುವ ಅಮಿತ್ ಬಾಧುರಿಯವರ 'ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ' ಲೇಖನ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಇದು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತವೆಂದರೆ ಬಹುಮತದ

ಆಧಾರದ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ ಅಥವಾ ಭಾಷೆ, ಧರ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಆಧಾರದ್ದು ಅಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಾಗವನ್ನು ಕೂಡ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಜಾಗತೀಕರಣ ಸಂದರ್ಭದ ಉದಾರವಾದಿ ನೀತಿಗಳು, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಕವೆಂದು, ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪ್ರತಿರೋಧವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವುದರ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆ ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿತವಾಗಿದೆ.

'ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ತಮಾಷೆಯಾಗಿದೆ' ಎಂದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಖ್ಯಾತ ಬಾಲಿವುಡ್ ನಿರ್ದೇಶಕ ಕರಣ್ ಜೋಹರ್ ಜೈಪುರ್ ಸಾಹಿತ್ಯೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರ ನೆನಪು. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇದೆಯೆಂದು ಏನು ಮಾತಾಡಿದರೂ, ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ನಡೆದೀತು ಎನ್ನುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹರಣ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕುವ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಕಠೋರವಾಗಿವೆ ಎಂಬ ಧ್ವನಿ ಕರಣ್ ಜೋಹರ್ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಡಾ. ಜಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅನುವಾದಿಸಿದ ತನು ಮೆಹ್ತಾ ಅವರ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ: ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಹೊಣೆ' ಎಂಬ ಲೇಖನವು ಕರಣ್ ಜೋಹರ್ ಧ್ವನಿಯನ್ನೇ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುತ್ತದೆ. ಮೂಢ ನಂಬಿಕೆ, ಚಲನಚಿತ್ರ, ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ರಾಜಕೀಯ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಮಾತು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕುವ ಪದ್ಧತಿ ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಆಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಹೊಣೆ ತಮ್ಮದೆಂದು ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವ ಬಣವು ಮಿತಿಮೀರಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸರಕಾರವು ಏನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವಂತೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದ ಕೋತಿಯಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ಇಂತಹ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಖಂಡಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಮೂಲತಃ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಇಡಿಯಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ನಡತೆಯ ಮುಖಾಂತರ ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಾಗ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಭುತ್ವದ ಅಪರಾಧ ಸಂಹಿತೆಗಳಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆ ಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಲೇಖನವು ನಮ್ಮ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ತರುತ್ತದೆ.

'ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಒಂದು ಪಕ್ಷಿನೋಟ' ರಾಜನ್ ಬಾವಡೇಕರ್ ಅವರು ಮರಾಠಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಡಾ. ಜಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಮಕಾಲೀನ ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಪೂರಕ ಕೇಂದ್ರವೆನ್ನಿಸಿರುವ ಮುಂಬೈನ 'ಶಬ್ದ ಪ್ರಕಾಶನ' ಕುರಿತ

ಒಂದು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಈ ಲೇಖನ ಹೊಂದಿದೆ. ಇಂದಿನ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೂ ಇದು ಪ್ರಸ್ತುತವೆನಿಸಿದೆ. ಪುರೋಗಾಮಿತ್ವ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಗತಿಪರ ಆಲೋಚನೆಯ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡಾಗ ಅದರ ನಿಜದ ಬಣ್ಣ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವಂಥದು. ಅದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಅನಾವರಣಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಶ್ರಮ ಬೇಕು. ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಕವಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಲಾವಿದರು, ಪ್ರಗತಿಪರ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಗಾರರು ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಧರ್ಮ ನಿರಪೇಕ್ಷತೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ವಿಶಾಲಗೊಳ್ಳದೆ, ಚಳುವಳಿ ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳದೆ ಪುರೋಗಾಮಿ ಫಲವಂತಿಕೆಯ ಅಗಾಧತೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಿಷ್ಕರತೆಯನ್ನು, ಪ್ರಗತಿಪರರ ಆತ್ಮವಲೋಕನದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕೆ. ಎಸ್. ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿಯವರು ಕನ್ನಡೀಕರಿಸಿದ ಜಾವೇದ್ ಆಖ್ತರ್ ಅವರ 'ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವಳಿಯೇ ಅಥವಾ ನಯವಂಚನೆಯೇ?' ಲೇಖನವು ಭಾರತಕ್ಕಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಇವತ್ತು ವಿಶ್ವಕ್ಕೂ ತೀರ ಅಗತ್ಯದ್ದು ಮತ್ತು ತುರ್ತಿನದು ಅನ್ನಿಸಬಹುದಾದ ವಿಷಯ ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಶಾಂತಿ, ಸಮಾಧಾನ ಒದಗಿಸಬಹುದಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಇವತ್ತು ಭ್ರಾಮಕತೆಯನ್ನು ಬಿತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುವುದರ ಅನುಮಾನ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಹಣದ ಹುಚ್ಚಿನ, ಭೋಗಲಾಲಸೆಯಿಂದ ನೆಮ್ಮದಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜನ ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಮೋಹನ ತಂತ್ರದಿಂದ ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ದೇವಮಾನವರು, ಸಾಧು, ಸ್ವಾಮಿ, ಯೋಗಗುರುಗಳು ಧನ್ಯರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದುಮ್ಮಾನಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಅಸ್ಥಿರವಾಗುತ್ತಿರುವ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಳಿ ನೋಡದ ಇವರು, ಸಿರಿವಂತರನ್ನೇ ಗ್ರಾಹಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾಗಿರುವುದರ ಒಳಸುಳಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಂಡು ಪ್ರಮಾಣಿಸುವಂತಿವೆ.

'ಬಾಹ್ಯವೂ... ಭಾವವೂ' ರೇವತಿ ಅವರು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಲೇಖನವನ್ನು ಎನ್. ಆರನಕಟ್ಟಿ ರಂಗನಾಥರು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮನುಷ್ಯ ಸಮಾಜದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿರುವ ಮಂಗಳಮುಖಿಯರ ಬದುಕಿನ ಬವಣೆಗಳು ಹೃದಯ ವಿದ್ರಾವಕ ವೆನಿಸಿವೆ. ಗಂಡಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಹೆಣ್ಣಿನ ಉಡುಪು ತೊಟ್ಟು, ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತ ಬದುಕಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಮರುಕ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿದೆ. ಸಮಾಜದ ಅಪಮಾನ, ತಿರಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡದ ಮಂಗಳಮುಖಿಯರು, ಸಮಾಜದ ಅನುಕಂಪವನ್ನು ಕೂಡ ಇಷ್ಟಪಡದವರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಹಾಗೂ ಇತರರಂತೆ

ತಾವು ಮನುಷ್ಯರೆಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ತುರ್ತಿದೆ. ಈ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಧಾವಂತವಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡ ಬೇಕೆನ್ನುವ ಛಲವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಸಮುದಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಬೆಳಕು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಅದಮ್ಯ ತುಡಿತವಿದೆ. ಲೇಖನದ ಆಶಯವೇ ಇದು.

ಅಣ್ಣಾ ಹಜಾರೆ ಅವರ 'ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ' ಲೇಖನವನ್ನು ಗಿರೀಶ ಜಕಾಪುರೆ ಅವರು ಮರಾಠಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ ಅಜ್ಞಾನದ ಫಲ. ಭಯವೂ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ನೂರಾರು ದೇವರುಗಳು ಉದ್ಭವಗೊಂಡು ಅಮಾಯಕ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿಗಳನ್ನು ಸಬಲವಾಗಿಸುತ್ತವೆ. ಇಂಥಲ್ಲಿ ದುಃಖ ದುಮ್ಮಾನ, ಕಷ್ಟಪರಂಪರೆಗಳ ತಲ್ಲಣಗಳು ಸಹಜ. ಆದರೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ರಾಳೆಗಣಸಿದ್ದಿ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿರುವುದು. ಅಣ್ಣಾ ಹಜಾರೆ ಅವರು ಇಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ದೇವರನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರ ಪರಿಣಾಮ ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕು ಹಸಿರಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸಲು ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಲೇಖನವು ಆಪ್ತವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತದೆ.

ದೇಶದ ಖ್ಯಾತ ಚಿಂತಕರಾದ ಡಾ. ಆನಂದ ತೇಲ ತುಂಬೆ ಅವರ ಮೂಲ ಲೇಖನವನ್ನು ತಳುಕುಘಟ್ಟ ಪ್ರಕಾಶ ಅವರು 'ವಿಷಪೂರಿತ ಪಿಐಎಲ್ ದೇಶದ ದಲಿತರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.' ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪಿಐಎಲ್ ಅರ್ಜಿಯ ಪ್ರಮಾದವು ಒಳಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ದಲಿತರಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತಾಟ ಮತ್ತು ಸಂಘರ್ಷ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುವುದರ ಕುರಿತು ಲೇಖನವು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಪಾವಣ್ಣ್ಣ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದ, ವಿಶಾಖ ಎನ್. ಅವರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ ಲೇಖನ 'ಜಾತಿ ಶಕ್ತಿಗಳು ಮುಗಿಸಿ ಹಾಕಿದ ಲೇಖಕಿ' ನಮ್ಮನ್ನು ಗಾಢವಾಗಿ ಚಿಂತನೆಗೆ ತೊಡಗಿಸುತ್ತದೆ. ಬರಹಗಾರನ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ರಕ್ಷಕರು ಮುಗಿ ಬೀಳುವುದು ಹಾಗೂ ಆ ದಾಳಿಯಿಂದ ಬರಹಗಾರ ನೈತಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ದೃಢಗೊಳ್ಳುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಜಾತೀಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲವಾದಾಗ ಸಾಹಿತಿ ಮೌನವಾಗುವ ಅಥವಾ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಗೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ತಮಿಳು ಲೇಖಕಿ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಈ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿ 'ಪೆರುಮಾಳ್ ಹೆಸರಿನ ಬರಹಗಾರ ತೀರಿ ಹೋದ' ಎಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದು ತುಂಬ ಆಘಾತಕಾರಿಯಾದ ಸಂಗತಿ. ಇದು ಲೇಖಕನೊಬ್ಬನ ಸಾವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಈ ಹೊತ್ತಿನ

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ನೈತಿಕ ಸಂದರ್ಭದ ಅಧಃಪತನದ ರೂಪಕವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡುವಂಥದ್ದು ಆಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ನಿಯತಕಾಲಿಕಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅಂತರ್ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಅನುವಾದಿತ ವೈಚಾರಿಕ ಬರಹಗಳು ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿವೆ. ಮನುಷ್ಯನ ನಿದ್ಧೆಗೆಡಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಲೇಖನಗಳು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇಂಥ ಮಾದರಿಯ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ಲೇಖನಗಳು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದೇ ಅಥವಾ ಸಂವಹನದ ಅಡಚಣೆಯಿಂದಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಷಾದವಿದೆ.

ಜೀವಪ್ರೀತಿಯ ಮಿಡಿತ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾಳಜಿಯ ವರ್ತಮಾನದ ಅಭಿಪ್ರೇಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಈ ಲೇಖನಗಳು ಅನುವಾದದ ನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿವೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧರಾಗಿ, ಈ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಕಲಿಸಲು ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ ಮೂಲ ಲೇಖಕರಿಗೆ, ಅನುವಾದಕರಿಗೆ, ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಂಪಾದಕರಿಗೆ ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವು ಋಣಿಯಾಗಿದೆ.

ಈ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಉತ್ತೇಜಿಸಿದ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಹೃದಯವಂತರೂ ಆದ ಡಾ. ಕೆ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ ಹಾಗೂ ಮಾನವೀಯ ಕಾಳಜಿಯ ಸಕಲ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ, ಆಪ್ತವಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ಆತ್ಮೀಯರಾದ ಡಿ. ಎಸ್. ನಾಗಭೂಷಣ, ಡಾ. ಸಿದ್ದನಗೌಡ ಪಾಟೀಲ, ಸಂದೀಪ ನಾಯಕ, ದಿಲಾವರ್, ಡಾ. ಪ್ರದೀಪ ರಮಾವತ್, ಡಾ. ವೆಂಕಟಗಿರಿ ದಳವಾಯಿ, ಡಾ. ಮೈನುದ್ದೀನ್ ರೇವಡಿಗಾರ, ಮಹಾದೇವ ಬಸರಕೋಡ ಅವರಿಗೂ, ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್ ಮತ್ತು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ

—ಅಬ್ಬಾಸ್ ಮೇಲಿನಮನಿ

ಪರಿವಿಡಿ

| | |
|--|-----|
| ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಮಾತು | v |
| ವರ್ತಮಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿನೊಂದಿಗೆ | vii |
| ೧. ಐಎಂಎಫ್‌ನ ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರು ಹೇಗೆದಿರುವ ವಿನ್ಯಾಸಗಳು | ೧ |
| ಮೂಲ : ಎನ್. ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಜ್ಯೋತಿ ಎ. | |
| ೨. ಎದೆಹಾಲಿನಾಣೆಗೂ... | ೮ |
| ಮೂಲ : ಅಮೃತಾ ಪ್ರೀತಮ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಹೇಮಾ ಎಸ್. | |
| ೩. ತಳವರ್ಗಗಳ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕೂ, ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ... | ೧೬ |
| ಮೂಲ : ಎಂ. ಜಿ. ದೇವಸಹಾಯಂ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬ | |
| ೪. ದಾರಿ ತಪ್ಪಿರುವ ದಲಿತ ರಾಜಕಾರಣ | ೨೩ |
| ಮೂಲ : ಡಾ. ರಾಮಪುನಿಯಾನಿ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬ | |
| ೫. ಪೋಲಿಟಿಕ್ಸ್: ಬಲಿಷ್ಠ ಭಾರತಕ್ಕಾಗಿ ಬಡಜನರ ಬಲಿ | ೨೮ |
| ಮೂಲ : ನೇಹಾ ದೀಕ್ಷಿತ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಎಂ. ರಾಜು | |
| ೬. ನಾಸ್ತಿಕನೊಬ್ಬನ ತಿಳಿವಿನಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿ | ೩೧ |
| ಮೂಲ : ಜಿ. ಲವಣಮ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಎಂ. ರಾಜು | |
| ೭. ಆಹಾರ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿ | ೪೦ |
| ಮೂಲ : ವಿದ್ಯಾಭೂಷಣ್ ರಾವತ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಡಾ. ಟಿ. ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದ | |
| ೮. ಇಸ್ಲಾಂನೊಂದು 'ಪುನರುಜ್ಜೀವನ'ದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ | ೪೫ |
| ಮೂಲ : ಹಸನ್ ಸುರೂರ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಡಾ. ಎಸ್. ಸಿರಾಜ್ ಅಹಮ್ಮದ್ | |

| | |
|--|-----|
| ೯. ಭಾರತ-ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿ | ೫೩ |
| ಮೂಲ : ಸತ್ಯ ಶಿವರಾಮನ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಡಾ. ಟಿ. ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದ | |
| ೧೦. ಸಾಹಸ ಮತ್ತು ಹುತಾತ್ಮನ ಪಟ್ಟಿ ಕೈ ಮಾಡಿ ಕರೆದಾಗ | ೫೮ |
| ಮೂಲ : ತಲ್ವೀಜ್ ಅಹ್ಮದ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಹಸನ್ ನಯೀಂ ಸುರಕೋಡ | |
| ೧೧. ನೀವೊಬ್ಬ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ'ಯೇ? | ೬೪ |
| ಮೂಲ : ದೇವದತ್ತ ಪಟ್ನಾಯಕ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ವಸುಧೇಂದ್ರ | |
| ೧೨. ಸ್ಕೂಲು ಬೇಕೇ ಬೇಕು ಎಂದ ಹುಡುಗಿ | ೬೭ |
| ಮೂಲ : ಕಕೀನ್ಯ ಟೈಯ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಹೇಮಾ ಎಸ್. | |
| ೧೩. ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ | ೭೪ |
| ಮೂಲ : ವಿವಿಧ ಮೂಲಗಳಿಂದ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಆರ್. ವಿಜಯರಾಘವನ್/ಡಾ.ಕೆ.ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ | |
| ೧೪. ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ | ೮೫ |
| ಮೂಲ : ಅಮಿತ್ ಬಾಧುರಿ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಡಿ. ಎ. ವಿಜಯಭಾಸ್ಕರ್ | |
| ೧೫. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ: ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಹೊಣೆ | ೯೮ |
| ಮೂಲ : ತನು ಮೆಹ್ತಾ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಡಾ. ಜಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣ | |
| ೧೬. ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಒಂದು ಪಕ್ಷಿನೋಟ | ೧೦೭ |
| ಮೂಲ : ರಾಜನ್ ಭಾವಡೇಕರ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಡಾ. ಜಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣ | |
| ೧೭. ಬಾಹ್ಯವೂ - ಭಾವವೂ | ೧೧೮ |
| ಮೂಲ : ರೇವತಿ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಆರನಕಟ್ಟೆ ರಂಗನಾಥ ಎನ್. | |
| ೧೮. ವಿಷಪೂರಿತ ಪಿಪಿಎಲ್ : ದೇಶದ ದಲಿತರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭಿದ್ರಗೊಳಿಸುತ್ತಿದೆ. | ೧೨೪ |
| ಮೂಲ : ಡಾ. ಆನಂದ ತೇಲ್ತುಂಬೆ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ತಳಿರುಘಟ್ಟ ಪ್ರಕಾಶ | |
| ೧೯. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವಳಿಯೇ ಅಥವಾ ನಯವಂಚನೆಯೇ? | ೧೩೦ |
| ಮೂಲ : ಜಾವೇದ ಅಖ್ತರ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಕೆ. ಎಸ್. ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ | |

| | |
|------------------------------------|-----|
| ೨೦. ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ | ೧೪೧ |
| ಮೂಲ : ಅಣ್ಣಾ ಹಜಾರೆ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ಗಿರೀಶ ಜಕಾಪುರೆ | |
| ೨೧. ಜಾತಿಶಕ್ತಿಗಳು ಮುಗಿಸಿ ಹಾಕಿದ ಲೇಖಕ | ೧೪೭ |
| ಮೂಲ : ಪಾವ್ಲೋನ್ | |
| ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ : ವಿಶಾಖ ಎನ್. | |
| ಅನುಬಂಧ | |
| ಲೇಖಕರ ಪರಿಚಯ | ೧೫೫ |
| ಅನುವಾದಕರ ಪರಿಚಯ | ೧೬೭ |

ಐಎಂಎಫ್‌ನ ಆರ್ಥಿಕ ತಜ್ಞರು ಹೆಣೆದಿರುವ ವಿನ್ಯಾಸಗಳು

ಮೂಲ : ಎನ್. ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ

ಮಾಜಿ ಪ್ರಧಾನಿ ಡಾ|| ಮನಮೋಹನಸಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಹಾಲಿ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿ ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿಯವರ ನಡುವಿನ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಮತ್ತು ಕಣ್ಣುಕೋರೈಸುವಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೊಂದಿದೆ. ಮೊದಲಿನವರು ಎಷ್ಟು ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಇಂದಿನವರು ಅಷ್ಟೇ ವಿರಳವಾಗಿ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚುವರು. ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿಯವರು ಅತೀ ಅವಸರದಲ್ಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೃಹತ್ ಗಾತ್ರದ ವೆಚ್ಚವಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು (Big ticket economic reforms) ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ತರಲು ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವು ಸುಧಾರಣೆ ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಗಾಗಿ ಜನಾದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ ಎಂದು ಮೋದಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಊಹೆಯೇ ಆಗಿದ್ದು, ಇದೊಂದು ಚರ್ಚಾಸ್ಪದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನೇತೃತ್ವದ ಯುಪಿಎ ಸರ್ಕಾರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅವಧಿಗಳಿಗೆ, ಅಂದರೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಿತು. ಅಗತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆ ಗಗನಕ್ಕೇರಿತು, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪಡಿತರ ವಿತರಣಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಸರ್ವನಾಶ ಮಾಡಲಾಯಿತು, ಹಣದುಬ್ಬರ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು, ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಕೊರತೆ ಉಂಟಾಯಿತು, ಗುತ್ತಿಗೆ ಮತ್ತು ದಿನಗೂಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ಪದ್ಧತಿಯೇ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಯಿತು, ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದಾಳಿಗಳು

ಅಧಿಕಗೊಂಡವು, ಹಗರಣಗಳು ಮತ್ತು ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಗಳು ಮಿತಿಮೀರಿ ಬೆಳೆದವು. ದುರಾಡಳಿತ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಕ್ರಿಯತೆ ಹೆಚ್ಚಾದವು. ದೇಶದ ಜನರು ಹತಾಶರಾಗಿ ಕೋಪಗೊಂಡರು; ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆಡಳಿತಾರೂಢರನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ಹಾತೊರೆದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಭಾಜಪ ನೇತೃತ್ವದ ಎನ್‌ಡಿಎ ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಾಣದಂತಹ ಭಾರೀ ಅಂತರದಿಂದ ಅಧಿಕಾರದ ಗದ್ದುಗೆ ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಜಪಕ್ಕೆ ನಕರಾತ್ಮಕ ಜನಾದೇಶವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಗಾಗಿ ಮೋದಿ ಸರ್ಕಾರ ಜನಾದೇಶ ಪಡೆದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವಂಚನೆಯಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದು ಮತ್ತು ಬೋಗಳೆ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹದ್ದು.

ಮೋದಿ ಪ್ರಧಾನಿಯಾಗಿ ಅಧಿಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಮಾರು ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಕಳೆದಿವೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಸಮಯವನ್ನು ಕಳೆದು ಕಾರ್ಯಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿರುವ ದೇಶದ ಜನತೆಯ ಮೂಲಭೂತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವುದರ ಬದಲಿಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ವಾಕ್ಯಾತುರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಮತ್ತು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಜಾಗತಿಕ ಬಂಡವಾಳಿಗರಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ವಿಶ್ವಪರ್ಯಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ವಿಮೆ, ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್, ರಕ್ಷಣಾ ವಲಯ, ವಿಮಾನಯಾನ, ರೇಲ್ವೆ ಮತ್ತಿತರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಿ ನೇರ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಸುಗಮಗೊಳಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಸಂಸತ್ತಿನ ಒಪ್ಪಿಗೆಗೆ ಕಾಯ್ದಿರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದು ಜಪಾನ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಭೇಟಿಯಿತ್ತ ಮೋದಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗವಾಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕರು ದೊರೆಯುವರೆಂಬ ಆಮಿಷವೊಡ್ಡಿ ಜಪಾನಿ ಬಂಡವಾಳಿಗರಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಲು ಪ್ರಚೋದಿಸಿದರು. ಭಾರತದ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಯವರಿಂದ ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳು ಬರುವುದೆಂದರೆ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಅಸಹ್ಯಕರವಾದುದು! ಒಂದು ದೇಶದ ಪ್ರಧಾನಿ ತನ್ನ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಅಗ್ಗದ ಶ್ರಮಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಶೋಷಣೆಗೈಯುತ್ತಾ ಅಧಿಕ ಲಾಭವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸುವನು. ಇದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ! ಇದು 'ವಿಕಾಸವೋ' 'ವಿನಾಶವೋ' ಎಂಬ ಸಂಶಯವೂ ಮೂಡುತ್ತದೆ?! ಅಲ್ಲದೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶ್ರಮಿಕರ ಮೌಲ್ಯ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಅಗ್ಗವಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಂದೂ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕರು ಸದಾಕಾಲ ಅಭದ್ರತೆಯ ಬದುಕು ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಪ್ರಧಾನಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆಯೇ? ಓಹೋ! ಇದೇಯಾ "ಮೇಕ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ"!!?

ಅಮೇರಿಕ ಮೂಲದ ಆರ್ಥಿಕತಜ್ಞ ಅರವಿಂದ್ ಸುಬ್ರಮಣಿಯನ್ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಧಾನ ಆರ್ಥಿಕ ಸಲಹೆಗಾರರನ್ನಾಗಿಯೂ (ಸಿಇಎ), ರಾಜೀವ್ ಮಹರಾಜಿಯವರನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯನ್ನಾಗಿಯೂ ಮೋದಿ ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅರವಿಂದ್ ಸುಬ್ರಮಣಿಯನ್ ಮತ್ತು ಆರ್‌ಬಿಐ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ರಘುರಾಮ್ ರಾಜನ್ ಇಬ್ಬರೂ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ (ಐಎಂಎಫ್) ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದು ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತು ಒಂದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜೀವ್ ಮಹರಾಜಿ ರಾಜಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸರಕನ್ನಾಗಿಸುವ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ತೀವ್ರತರದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಲು ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣಕರ್ತನಾದವ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸರಕನ್ನಾಗಿಸುವುದೆಂದರೆ ಏನಿದು? ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಅವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಂತಹ ಕಾರ್ಮಿಕ ಕಾಯಿದೆಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದೆಂದೇ ಇದರ ಅರ್ಥ. ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದೇ ಇದರ ಅರ್ಥ. ರಾಜಸ್ಥಾನದ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮೇಲ್ಕರದ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿಯನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ನೇಮಕಗೊಳಿಸಿ ಪುನರ್ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎನ್‌ಡಿಎ ಸರ್ಕಾರದ ಪೂರ್ಣಪ್ರಮಾಣದ ಚೊಚ್ಚಲ ಆಯವ್ಯಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಆರಂಭವಾಗಿದೆ. ಮೋದಿ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಜವಾದ ಮುಖವು ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಗೋಚರವಾಗಲಿದೆ. ಜಪಾನ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕಗಳಲ್ಲಿ ಮೋದಿ ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣವು ಸಮಾಧಾನ ತರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೂಡಿಕೆದಾರ-ಸ್ನೇಹಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಎನ್‌ಡಿಎ ಸರ್ಕಾರ ಬಯಸಿದೆ. ಪ್ರಜಾತಾಂತ್ರಿಕ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘದ ಹಕ್ಕುಗಳ ನಿರಾಕರಣೆಯಿಂದಲೇ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿರತೆ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗಿದೆ.

ಭಾರಿ ಲಾಭಗಳ ಖಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ಒಂದು ದೇಶ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಹಣ ಹೂಡಬೇಕು (ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ವರ್ಗಾವಣೆ ಎಂದೂ ಅದನ್ನು ಕರೆಯಬಹುದು)? ಅಧಿಕ ಲಾಭವೇ ಅವರ ಗುರಿಯಾಗಿದೆ. ಹೂಡಿಕೆದಾರ-ಸ್ನೇಹಿ ವಾತಾವರಣ ಎಂದರೇನು? ಸಬ್ಸಿಡಿ ದರಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳು, ವಿದ್ಯುತ್, ನೀರು, ಇತ್ಯಾದಿಗಳು, ತೆರಿಗೆ-ರಚನೆ ಮತ್ತು ತೆರಿಗೆ-ವಿನಾಯಿಗಳು, ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ಸಾಗಣೆ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತ-ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ನೀತಿಗಳು ಎಂದೇ ಇದರ ಇದರ ಅರ್ಥ. ಈಗಾಗಲೇ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಿವಾದಗಳ ಕಾಯಿದೆ, ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳ ಕಾಯಿದೆ, ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಕಾಯಿದೆ, ಗುತ್ತಿಗೆ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಕಾಯಿದೆ, ಅಪ್ರೆಂಟಿಸ್ ಕಾಯಿದೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳಂತಹ ಹಾಲಿ ಇರುವ ಕಾರ್ಮಿಕ ಕಾಯಿದೆಗಳ

ತಿದ್ದುಪಡಿಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಚಾಲನೆ ನೀಡಿದೆ. ೪೦ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಅಥವಾ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಮಿಕ ಕಾಯಿದೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರಗಿಡಲು ಹೊಂಚುಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನ ನೀಡುವುದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಮತ್ತೆದರ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಶೋಷಣೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಲೂಟಿ ಹೊಡೆಯಲು ಆಹ್ವಾನಿಸುವುದೆಂದೇ ಆಗಿದೆ. ನಿರುದ್ಯೋಗ, ಕಾರ್ಮಿಕ-ವಿರೋಧಿ ನೀತಿಗಳು, ಸಂಬಳ ಕಡಿತ, ಪಿಂಚಣಿ ಕಡಿತ, ಮತ್ತು ದುಡಿಯುವ ಜನತೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳ ಮೇಲಿನ ಆಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಬಂಡವಾಳದ ವರ್ಗಾವಣೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಉದ್ಯೋಗರಹಿತವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಲಾಭದ ದುರಾಸೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಹಾಗೂ ಇದಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿರುವುದು ಜನರ ಹಿತ. ಉದಾರೀಕರಣ, ಖಾಸಗೀಕರಣ ಮತ್ತು ಜಾಗತೀಕರಣ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಪ್ರಸಕ್ತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾದರಿಯು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅಸಮರ್ಥವೂ, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಅಸ್ಥಿರವೂ, ಪರಿಸರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಾನಿಕಾರಕವೂ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಅಭದ್ರತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಆಗಿದೆ. ಬಿಎಂಎಸ್ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ವರ್ಜೀಶ್ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಮೋದಿಯವರು ಜಪಾನ್, ಚೀನಾ, ಅಮೇರಿಕ ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವಂತೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸ ಈಗಿರುವ ನೀತಿಗಳ ದುರ್ಬಲತೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದರ ಬದಲಿಗೆ ಸಮಾಜವನ್ನೇ ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.”

ಕಪ್ಪುಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ಮೋದಿ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ನಿಲುವಿನಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು, ವಿದೇಶಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ರಮವಾಗಿ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಹಣವಿಟ್ಟಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದಿತು. ಲೋಕಸಭೆ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೋದಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಪಕ್ಷವು ತಮ್ಮನ್ನು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ತಂದದ್ದೇ ಆದರೆ, ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಹಸ್ಯವಾಗಿಟ್ಟಿರುವ ಕಪ್ಪುಹಣವನ್ನು ವಾಪಸ್ ತರುವೆವೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದರು. ವಿದೇಶಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಜಮೆಯಾಗಿರುವ ಕಪ್ಪುಹಣದ ಮೊತ್ತ ಸುಮಾರು ೬ ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿಯಷ್ಟಿರಬಹುದು. ಈ ಮೊತ್ತ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೂ ಸಾಕು. ಅಂದಾಜುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಭಾರತದೊಳಗೇ ಕಪ್ಪುಹಣ ಚಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇದರ ಅರಿವು ಇಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಭಾರತದೊಳಗೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಮತ್ತು ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಹಸ್ಯವಾಗಿಟ್ಟಿರುವ ಅಕ್ರಮ ಹಣದ ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತವೆಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ತಿಳಿದಿವೆ. ಚುನಾವಣೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಸಾವಿರಾರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಣವು

ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ? ಭಾರತದ ೧/೩ ರಷ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಬಡತನದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿ ಹಸಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುತ್ತಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಇಂದಿಗೂ ಇದೆ. ಯುಪಿಎ ಆಗಲೀ, ಎನ್‌ಡಿಎ ಆಗಲೀ ಎರಡೂ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸಂವೇದನಾರಹಿತವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿವೆ. ಭಾಜಪ ನೇತೃತ್ವದ ಸರ್ಕಾರ ಭಾರತದಲ್ಲಾಗಲೀ ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಕಪ್ಪುಹಣ ಹೊಂದಿರುವ ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಮೋದಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ನಡೆಸುವಾಗ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ತನ್ನ ೨೦೧೧ರ ಆದೇಶದನ್ವಯ ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಭಾರತೀಯ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಖಾತೆದಾರರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ ಬಹಿರಂಗಗೊಳಿಸಲು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿತ್ತು. ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿ ಸರ್ಕಾರ ಈ ೨೦೧೧ರ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಆದೇಶದ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಾಗಿ ಮೊರೆಹೋಯಿತು. ಸರ್ಕಾರವು ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಕುಪಿತಗೊಂಡ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿತು: “ನೀವು ಯಾರನ್ನೂ ರಕ್ಷಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಜನರ (ವಿದೇಶಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಕದ್ದಿಟ್ಟಿರುವ ಜನರ) ಮೇಲೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕವಚವನ್ನೇಕೆ ಹೊದಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ? ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಜರ್ಮನಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನಿತರೆ ದೇಶಗಳಿಂದ ನಿಮಗೆ ದೊರಕಿರುವಂತಹ ಮಾಹಿತಿ ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಮಗೆ ನೀಡಿ.” ಎಂದು. ಒಂದು ದಿನದೊಳಗಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ರಹಸ್ಯ ಖಾತೆದಾರರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ ಬಹಿರಂಗಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶನ ನೀಡಿತು. ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೨೯ ರಂದು ಸರ್ಕಾರವು ೬೨೨ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಇದು ಪಟ್ಟಿಯ ಅತಿ ಸಣ್ಣದೊಂದು ತುಣುಕೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ವರದಿಯಂತೆ, ಸ್ವಿಜರ್‌ಲ್ಯಾಂಡ್ ದೇಶ ಒಂದರಲ್ಲೇ ೮೦೦೦ ಖಾತೆಗಳು ಇರಬಹುದು. ಕಪ್ಪುಹಣದ ಕುರಿತ ತನಿಖೆ ಅಂತಿಮಗೊಳಿಸಲು ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ೨೦೧೫ ಮಾರ್ಚ್ ೩೧ ರ ಗಡುವು ನೀಡಿದೆ.

ಗೋಪ್ಯತೆಯ ಷರತ್ತನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾ, ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿರುವ ಕಪ್ಪುಹಣದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ಇವರು ದೇಶದೊಳಗೇ ಹುದುಗಿಸಿಟ್ಟಿರುವ ಕಪ್ಪುಹಣದ ಕುರಿತು ಹೇಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸಿಯಾರು? ಯಾರೂ ಕೂಡ ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಲ್ಲ!

ಚುನಾವಣೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ತಾನು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ನೂರು ದಿನಗಳೊಳಗೆ ಕಪ್ಪು ಹಣವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತರುವುದಾಗಿ ಭಾಜಪ ಭರವಸೆ ನೀಡಿತ್ತು. ಸರ್ಕಾರ ಈಗ ನಡಗುತ್ತಿದೆ. ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪುಹಣ ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಕೂಡ ನಿರಾಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕಪ್ಪುಹಣದ ವಿರುದ್ಧದ ಹೋರಾಟ ಯಾವ ರೂಪ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕಾದುನೋಡಬೇಕಿದೆ ಅಷ್ಟೇ. ಕಾನೂನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಲೋಪದೋಷಗಳು ಇರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ದಾಳಿ ಕಾದಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸುರಕ್ಷತೆ ಮಸೂದೆ, ೨೦೧೪ ಎಂಬ ಹೊಸ ಮಸೂದೆಯೊಂದನ್ನು ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಲು ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಿದೆ. ದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲಾ ಬಸ್ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಖಾಸಗೀಕರಣಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸುವುದೇ ಇದರ ಉದ್ದೇಶ. ಇದು ಸರ್ಕಾರಿ ಸ್ವಾಮ್ಯದ ರಾಜ್ಯ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ನಿಗಮಗಳ ಮೇಲಿನ ದಾಳಿಯೂ ಹೌದು. ಜನತೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಹಾರ, ವಸತಿ, ಕುಡಿಯುವ ನೀರು, ಶಿಕ್ಷಣ, ಉದ್ಯೋಗ, ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ನೈರ್ಮಲ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾರಿಗೆ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಕುಡಿಯುವ ನೀರು, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯರಕ್ಷಣೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಇಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಾಗಿಬಿಟ್ಟಿವೆ. “ಹಣ ನೀಡು ಇಲ್ಲವೇ ನಾಶವಾಗು” ಎಂಬುದೇ ನಿಯಮವಾಗಿದೆ. ಇದೀಗ ರಾಜ್ಯ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ನಿಗಮಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೫೫ ರಾಜ್ಯ ರಸ್ತೆ ಸಾರಿಗೆ ನಿಗಮಗಳಿದ್ದು, ಪ್ರಸ್ತಾಪಿತ ತಿಡ್ಡುಪಡಿ ಏನಾದರೂ ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕೃತವಾದದ್ದೇ ಆದರೆ, ಆಯಾ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಾರಿಗೆ ನಿಗಮಗಳ ಮೇಲಿನ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುವು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ “ಭಾರತೀಯ ಮೋಟಾರ್ ವಾಹನ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ರಸ್ತೆ ಸುರಕ್ಷತಾ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ”ದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಈ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡಾಗುವರು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು. ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ದೋಚಲು ಮತ್ತು ಭಾರಿ ಲಾಭ ಗಳಿಸಲು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹೇಸದ ಲಾಭಕೋರ ಖಾಸಗಿ ಬಸ್ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಮುಕ್ತ ಪ್ರವೇಶ ನೀಡಲಾಗುವುದು.

ಎನ್‌ಡಿಎ ಸರ್ಕಾರದ ನೈಜ ಮುಖ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೊರಬರುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಪಕ್ಷವು ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ತಂದದ್ದೇ ಆದರೆ ಒಂದು ನೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ

ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ನೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ಸರ್ಕಾರವು ಏನು ಮಾಡಲಿದೆ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಮಾಡಲಿದೆ ಎಂಬುದರ ಕುರಿತು ನೀಲಿನಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗಸೂಚಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಭ್ರಮೆಯೂ ಬೇಡ. ಸವಾಲೆದುರಿಸುವ ದಿನಗಳು ಮುಂದೆ ಬರಲಿವೆ. ಅವೆಂದರೆ ಐಎಂಎಫ್ ಆರ್ಥಿಕತಜ್ಞರು ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಿರುವ ಅಪ್ಪಟ, ಅನಿಯಂತ್ರಿತ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳೇ ಆಗಲಿವೆ.

(ಹೊಸತು)

ಅನುವಾದ : ಜ್ಯೋತಿ ಎ.



ಎದೆಹಾಲಿನಾಣೆಗೂ...

ಮೂಲ : ಅಮೃತಾ ಪ್ರೀತಂ

ಆಸ್ತ್ರೇಲಿಯಾದ ಆದಿವಾಸಿಗಳು ಒಂದು ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. “ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳ ರೆಕ್ಕೆ ಬಿಳಿಯಾಗಿತ್ತಂತೆ. ಒಂದು ಸಾರಿ ದೊಡ್ಡ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎದ್ದಿತಂತೆ. ಬಾತುಕೋಳಿಗಳು ಇದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಗೂಡಿನೊಳಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕವಂತೆ. ಆ ಗೂಡು ಹದ್ದುಗಳದಾಗಿತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಹದ್ದುಗಳು ತಮ್ಮ ಗೂಡಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಾಗ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕೋಪದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಚ್ಚಿ-ಕಚ್ಚಿ ಹಾಕಿತಂತೆ. ಎಷ್ಟೆಂದರೆ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳ ಬಿಳಿ ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತುಳಿದು ಕಚ್ಚಿ ಉದುರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತಂತೆ. ಆಮೇಲೆ ಅರ್ಧಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಪಂಜುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ದೂರವಿದ್ದ ಕಾಡಿನೊಳಕ್ಕೆ ಎಸೆದು ಬಂದವಂತೆ...

ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳು ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ನೋಡಿದರೆ ಅವುಗಳ ರೆಕ್ಕೆಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅವು ನೋವಿನಿಂದ ಅಲ್ಲೇ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದವಂತೆ. ಆಗ ಕೆಲವು ಕಾಗೆಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವಂತೆ. ಅವು ಬಾತುಕೋಳಿಗಳ ಕತೆ ಕೇಳಿ ಅಂದುಕೊಂಡವಂತೆ ‘ಆ ದುಷ್ಟ ಹದ್ದುಗಳು ನಮಗೂ ವೈರಿಗಳು. ನಾವು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಬಾತುಕೋಳಿಗಳು ಬದುಕಿವೆ ಅಂತ ನಾವೀಗ ಅವಕ್ಕೆ ತೋರಿಸೋಣ...

ಬಾತುಕೋಳಿಗಳನ್ನು ಬದುಕಿಸಲೇಬೇಕು.. ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಕಾಗೆಗಳು

ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗರಿಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕಿತ್ತು ಬಾತುಕೋಳಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟವಂತೆ..." ಅದಕ್ಕೆ ಆಸ್ತ್ರೇಲಿಯಾದ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳ ರೆಕ್ಕೆಗಳು ಈವತ್ತಿಗೂ ಕಪ್ಪಾಗಿದೆಯಂತೆ.

ಸಾರಾ ಕಳಿಸಿದ್ದ ಕವಿತೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಈ ಆದಿವಾಸಿಗಳ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳು ಬಾತುಕೋಳಿಗಳಿಗೆ ರೆಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ದೃಶ್ಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ ಮೂಡುತ್ತಿತ್ತು...

ನೀನು ಕವಿ...

ವೇಶ್ಯೆಯಾದರೂ ನನ್ನ ಗುಡಿಸಲೊಂದಕ್ಕೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕಳಿಸಿದರು
ನನ್ನ ಮಗು ಹೆಣವಾಗಿ ಹೊದಿಸಲು ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ತಿತು.

ವೇಶ್ಯೆಯಾದರೂ ಏನನ್ನೂ ನಿನಗೆ ದುಡಿದು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ
ತೂತು ಕಾಸುಗಳು ನನ್ನದೆಯಿಂದ ಹರಿದವು
ನೀನು ದಿಬ್ಬಣ ತರುವಾಗಲೇ ಸೋತೆ..

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಅರ್ಧ ಮಂಚ ನೇಯ್ದೆ
ನೀನು ನನ್ನ ಯೋನಿಗರ್ಭದಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದೆ...

ನಾನು ಪೂರ್ವದೇಶದ ವೇಶ್ಯೆ
ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ನಿನಗೆ ಕಮಿಷನ್ ಕೊಡುವೆ....

ನಿನ್ನದು ಕೇವಲ ಶೀಘ್ರಸ್ಥಲನದ ವಾಂಛೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ತಾಯಾಗಲಿಲ್ಲ
ನೀನು ಸಾವನ್ನು ಮರೆಯಲಾರೆ ನಾನು ದುಃಖವನ್ನು...

ನನ್ನ ಯೋನಿಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದೆಂತಹ ಕೋಟಾ ನಾಣ್ಯ ಚಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿದೆ
ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ನಿನ್ನ ಖರೀದಿಸಬಲ್ಲೆ

ನಿನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಾವಿನಲ್ಲಿ
ನನ್ನ ದುರಾದೃಷ್ಟದ ಹುಟ್ಟು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ...

ನಾ ಕುಣಿ ಕುಣಿದು ಗೆಜ್ಜೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ
ನೀನು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು...

ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿ ಹೊಲಸುಮಂದಿ
ಹೆಣ್ಣು ಕೇವಲ ವೀರೈಸ್ಥಲನಕ್ಕೆ ದಕ್ಕಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆಂದುಕೊಂಡರು

ಈವತ್ತು ತಿಳಿಯಿತು ನಾ ನಿನ್ನ ಕತೆಯಾಗಿದ್ದೆ
ನಿನ್ನ ಶಬ್ದಗಳೆಲ್ಲ ಬರೀ ಜೊಳ್ಳು...
ನಿನ್ನಿಂದ ಎಂದೂ ವಧುದಕ್ಕಿಣೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ
ನಾನೆಂತಹ ವೇಶ್ಯೆಯೆಂದರೆ
ವಧುದಕ್ಕಿಣೆಯನ್ನು ಜನ ಕೇಳದೆಯೇ ಕೊಡುವರು..

ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಗೊತ್ತು
ನಿನ್ನ ಕೈ ಪಾಂಪ್ಲೇಟ್ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ

ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಹಿಜಡಾಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ಮೇರೆಗೆ
ನಾ ನಿನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆಯಾದೆನಲ್ಲ
ಆಗ ನಿನ್ನ ಕತ್ತಿ ಆ ಶೂರತನ ಎಲ್ಲಿತ್ತು

ಸತ್ತ ಮಗು ಕೂಡ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದವನು ನೀನು
ಚೂರಾದ ನನ್ನ ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ

ಯಾರನ್ನು ನಾನು ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದೆನೋ
ಅವನು ಸತ್ತ.

ಈಗ ನನ್ನ ಬಳೆಗಳು ಸೂಜಿಗಳಾಗಿವೆ
ಅದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಕತೆ ಬರೆಯುವೆ.....
ಸಾರಾ ಈ ಕತೆಯನ್ನು ಪತ್ರವೊಂದರಲ್ಲಿ ಬರೆದು ನನಗೆ ಕಳಿಸಿದಳು...

“ಅಮ್ಮತಾ, ದಿನ ನಿಂಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಆದರೆ ಬೇರಲ್ಲಿಗೆ ತಾನೆ
ಹೋಗಲಿ ಹೇಳು! ನಾನು ಕವಿತೆ ಬರೆಯಲು ಹೇಗೆ ಶುರುಮಾಡಿದೆ ಅಂತ ನಿಂಗೆ
ಹೇಳಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾ...”

ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಕವಿ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವನು ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್

ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ವಿಸ್ ಮಾಡುವಾಗ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಂಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಆಫೀಸಿನವರೆಗಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಓದುವ ಬರೆಯುವ ಹವ್ಯಾಸಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕವಿಗಳೆಂದರೆ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅಂತ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಕವಿ ಮಹಾಶಯ ಹೇಳಿದ- ‘ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ ಮಾತಾಡಬೇಕು.’ ಸರಿ ಒಂದು ಹೋಟಲಿನಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದ್ದಿ. ಅವನು ‘ಮದುವೆಯಾಗಿಯೇ?’ ಅಂತ ಕೇಳಿದ.

ಎರಡನೇ ಭೇಟಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮದುವೆ ಫಿಕ್ಸ್ ಆಯಿತು.

ಕಾಝಿಗೆ ಕೊಡಲು ದುಡ್ಡಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನೆಂದೆ- “ಅರ್ಧ ಫೀಸ್ ನೀನು ಸಾಲ ತೊಗೊಂಬಾ ಇನ್ನರ್ಧ ನಾನು ಸಾಲ ತರ್ತಿನಿ. ನನ್ನ ಮನೆಯವರು ಮದುವೆಗೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ನೀನೆ ಕರ್ಕೊಂಬಾ.”

ನನ್ನೊಬ್ಬಳು ಗೆಳತಿಯಿಂದ ಉಡುಪನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಡೆದೆ. ಮೊದಲೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದ್ದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋದೆ. ಕಾಝಿ ಸಾಹೇಬರು ದಕ್ಷಿಣೆ ದುಡ್ಡಿನ ಜೊತೆಗೆ ಸಿಹಿತಿಂಡಿ ಕೂಡ ತರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ೬ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿತು. ಗುಡಿಸಿಲಿಗೆ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉಳಿದದ್ದು ೨ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ.

ಲಾಟೀನಿನ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಪರದೆಯನ್ನು ಸರಿಸದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ “ಕವಿ ಹೇಳಿದ- ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ಯಾ? ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ವಾಪಸ್ಸು ಹೋಗಲು ಹಣವಿಲ್ಲ. ಹೊರಗೆ ಕೂತಿದ್ದಾರೆ.” ಉಳಿದಿದ್ದ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ.

ಮತ್ತೆ ಅವನಿಂದ- ‘ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಹೆಂಗಸರು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತಿಲ್ಲ’.

ನೌಕರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ.

ದಿನವೂ ಉದಯೋನ್ಮುಖ ಕವಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶಕರು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾವೇ ಎಲಿಯೆಟ್‌ಗಳು ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಂಗೆ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಮೋಹವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನವೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೇಯಿಸಿ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೇ ತಿಂದು ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಗುಡಿಸಲಿನಿಂದ ಕೂಡ ಹೊರಕ್ಕೆ ದೂಡಿದರು. ಅದು ಕೂಡ ಬೇರೆಯವರದಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಮನೆಯ ಅರ್ಧಭಾಗವನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಹಿಡಿದೆವು. ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ಇಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ

ನಾನೇ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದೆ.

ನಾನಾಗ ಏಳು ತಿಂಗಳ ಬಸಿರಿ. ನೋವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನರಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ತನ್ನದೇ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತ ಅವನು ನನ್ನ ಕಡೆ ಕೂಡ ನೋಡದೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ. ನನ್ನ ನರಳಾಟವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮನೆ ಮಾಲೀಕರು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದಳು. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನೋವು ಮತ್ತು ಮುದುರಿದ್ದ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿಯ ಐದು ನೋಟುಗಳಿತ್ತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಗಂಡು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿತು. ಅಸಾಧ್ಯ ಚಳಿಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗುವಿಗೆ ಹೊದಿಸಲು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಟ್ಟೆ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಡಾಕ್ಟರು ಮಗುವನ್ನು ನನ್ನ ಪಕ್ಕ ಮಲಗಿಸಿದರು.

ಮಗು ಕೇವಲ ಐದು ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹೊದಿಕೆ ಬಟ್ಟೆ ತಾನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟಿತು...

ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ನನ್ನ ಮೈಯಿಡೀ ಬರೀ ಕಣ್ಣುಗಳೇ ತುಂಬಿವೆ...

ನರ್ಸ್ ನನ್ನ ವಾರ್ಡಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮಲಗಿಸಿದಳು. ನಾನವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ- ‘ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.’

ಆಕೆ ನನ್ನನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು- ‘ನಿನ್ನ ಮೈಯಿಡೀ ವಿಷ ಹರಡೋ ಅಪಾಯ ಇದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮಲಗಿರು’.

ಆದರೀಗ ಎಲ್ಲೂ ನೆಮ್ಮದಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸತ್ತ ಮಗು ಮತ್ತು ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಇತ್ತು. ಸಿಸ್ಟರ್‌ಗೆ ಹೇಳಿದೆ- “ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಫೀಸು ಕಟ್ಟಲು ಕೂಡ ಹಣವಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿ ತರ್ತಿನಿ. ಇನ್ನೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಕಷ್ಟ. ನನ್ನ ಸತ್ತ ಮಗುವನ್ನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಅಡವಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತಿದೀನಿ. ಹಣ ತೊಗೊಂಡು ಖಂಡಿತ ವಾಪಸ್ಸು ಬರ್ತೀನಿ. ಎಲ್ಲೂ ಓಡಿಹೋಗೋಲ್ಲ.”

ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿದೆ. ೧೦ಗಿ^೦ ಜ್ವರವಿತ್ತು. ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ. ಮೊಲೆಗಳಿಂದ ಹಾಲು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಲೋಟವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕವಿ ಮತ್ತವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಬಂದರು. ಗಂಡು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತು ಹೋಯಿತು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ.

ಅವನದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೂ ಆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದ. ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮೌನ... ಮೂರನೆಯ ನಿಮಿಷ ಮತ್ತೆ ಅವರ ಚರ್ಚೆ ಮುಂದುವರೆಯಿತು...

-ಫ್ರಾಯ್ಡನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೇನನ್ನಿಸುತ್ತೆ?

-ರಾಂಬೋ ಏನಂತಾನೆ?

-ಸಾದಿ ಏನಂದ?

-ವಾರಿಸ್ ಪಾ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ.

ಇಂಥ ಮಾತುಗಳನ್ನು ದಿನಾ ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈವತ್ತು ಆ ಶಬ್ದಗಳೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಅನ್ನಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ಆ ಎಲ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು ನನ್ನ ರಕ್ತದಲ್ಲೇ ಸೇರಿಹೋಗಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ರಾಂಬೋ ಮತ್ತು ಫ್ರಾಯ್ಡ್ ಸೇರಿ ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಹೊಸಕಿ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ನಿಂಗೊತ್ತಾ ಅಮೃತಾ ಆವತ್ತು ಆ ಬೌದ್ಧಿಕತೆ ಅನ್ನೋದು ನನ್ನ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ಅಟ್ಟಹಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆವತ್ತು ನಿಜವಾದ ಅರಿವು ನನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂತು. ನನ್ನ ಮಗುವಿನ ಹುಟ್ಟು ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿತ್ತು ನೋಡು! ಅವರ ಚರ್ಚೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹಾಗೇ ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ಮೌನ ನನ್ನನ್ನೇ ಕಣ್ಣುಮಿಟುಕಿಸದೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

ತಮ್ಮದೇ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯ ಚರಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈಜಾಡಿ ಸಾಕಾದ ನಂತರ ಅವರೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹರಿದು ಹೋದರು.

ಆ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿಂದ ನೋವಿನ ಧ್ವನಿಯಂತೆ ಇಳಿದೆ.

ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಗ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿತ್ತು.

ನನ್ನೊಬ್ಬಳು ಗೆಳತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ೩೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಕೇಳಿದೆ. ಅವಳು ಕೊಟ್ಟಳು. 'ನಿಂಗೇ ಹುಷಾರಿಲ್ಲಾ?' ಅಂತ ನನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೇಳಿದಳು.

'ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ವರ. ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇರಕ್ಕಾಗಲ್ಲ. ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟವರು ಕಾಯ್ದಿದಾರೆ ಅವರಿಗೆ ಈ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕು.'

ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋದೆ. ೨೯ನೇ ರೂಪಾಯಿ ಬಿಲ್ ಆಗಿತ್ತು. ಈಗ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮತ್ತೆ ಸತ್ತ ಮಗು ಮತ್ತು ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಉಳಿತು...

'ಈ ಸತ್ತ ಮಗುವಿಗೆ ಹೊದಿಸಲು ಬಟ್ಟೆ ತರಲು ನೀವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಚಂದಾ ಎತ್ತಿಕೊಡಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ನೀವೆ ಗೋರಿ ಕಟ್ಟಿಬಿಡಿ' ಅಂತ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹತ್ತಿರ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ.

'ಆ ಮಗುವಿನ ನಿಜವಾದ ಗೋರಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ'.

ಮತ್ತೆ ನೋವಿನ ದನಿಯಂತೆ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿದೆ. ಬರಿಗಾಲಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಾ ಬಸ್ ಹತ್ತಿದೆ. ಆಘಾತದಿಂದ ನನಗೆ ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡಿದಿರಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಕಂಡಕ್ಟರ್ ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯ ಮೇಲಿನ ರಕ್ತದ ಕಲೆ ನೋಡಿ

ಎದೆಹಾಲಿನಾಣೆಗೂ...

೧೩

ಟಿಕೆಟ್ ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಬಸ್ಸಿಳಿದು ಕಂಡಕ್ಟರ್‌ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಐದು ರೂಪಾಯಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಬಂದೆ. ಮನೆ? ಮನೆ!! ಮನೆ ತಲುಪಿದೆ.

ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಹಾಲಿತ್ತು. ಹೆಣದ ಮೇಲೆ ಮುಚ್ಚುವ ಬಟ್ಟೆಗಿಂತ ಬಿಳಿಯಾಗಿತ್ತು.. ನಾನು ನನ್ನ ಹಾಲಿನ ಮೇಲಾಣೆ ಮಾಡಿದೆ- "ನಾನು ಕವಿತೆ ಬರೀತೀನಿ. ನಾನು ಕವಿತೆ ಓದ್ತೀನಿ. ಕವಿಯಿತ್ತಿ ಅಂತ ಕರಸ್ಕೋತೀನಿ."

ಹಾಲು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಮೊದಲೇ ನಾನೊಂದು ಕವಿತೆ ಬರೆದಿದ್ದೆ.

ಆದರೆ ಮೂರನೇ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಯಾರೂ ಕವಿಯಿತ್ತಿ ಅಂತ ಕರೆಯಬಾರದು. ಬಹುಶಃ ಎಂದಾದರೂ ನನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಹೊದಿಸಲು ಬಟ್ಟೆ ಹೊಂದಿಸುವೆನೇನೋ!

"ಅಮೃತಾ! ಈವತ್ತು ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಯಿಂದ ಕವಿಯಿತ್ತಿ-ಕವಿಯಿತ್ತಿ ಅಂತ ಕೂಗ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈವತ್ತಿಗೂ ಆ ಹೆಣದ ಬಟ್ಟೆಯ ಹಣ ಪೂರ್ತಿ ಕೂಡಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ."

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆದರೂ ನಾನದೇ ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯಿಂದ ನನ್ನ ದೇಹದಿಂದ ಒಂದು ಆತ್ಮ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದೆ ಅಂತ ನಾನವನಿಗೆ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ..

ನಾನು ದೇವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮೌನಿಯಾದೆ...

ಅವನು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಮಲಗಿದಾಗೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಮತ್ತೊಂದು ಮಗು ಹೊದಿಸಲು ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯುತ್ತದೆ ಅಂತನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಹದ್ದುಗಳು, ಕಾಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಬಾತುಕೋಳಿಗಳ ಕತೆ ಅದೆಷ್ಟು ಉದ್ದವಾಗಿದೆಯೋ ದೇವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು! ಈ ಕತೆ ಅದ್ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನದೇ ಕತೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ..

ಒಂದು ವಿಷಯ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತು ಸಾರಾಳ ಆತ್ಮ ಬಿಳಿರೆಕ್ಕೆಗಳಿಂದ ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳ ಬಿಳಿ ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಬೈಗುಳಗಳ ಕಪ್ಪು ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

(ಟಿಪ್ಪಣಿ: ಸಾರಾ ಶಗುಫ್ತಾ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಕವಿಯಿತ್ತಿ. ತನ್ನ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಂಡ ಕಹಿಯಿಂದಾಗಿ ಬರೆಯಲು ಶುರುಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಆಕೆಯ ಮಗುವಿನ ದುರ್ಮರಣ ಆಕೆಯಲ್ಲಿನ ಕವಿತೆಯ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಉರ್ದು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲೇ ಅತ್ಯಂತ ಭಿನ್ನ ಹಾದಿ ತುಳಿದ ಕವಿಯಿತ್ತಿ ಈಕೆ. ಸಮಾಜದ ನಡಾವಳಿಗಳು, ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡು ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಭೀಡೆಯಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಹಲವು ಬಾರಿ ಮಾನಸಿಕ ಖಿನ್ನತೆಗಾಗಿ

೧೪

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನ ಬಾರದು

ಚಿಕ್ಕಿತ್ತೆಗೊಳಗಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಉಳಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಜೂನ್ ೪, ೧೯೮೪ರಂದು ತನ್ನ ಮೂವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಸಾವನ್ನಪ್ಪುತ್ತಾಳೆ.

ಪಂಜಾಬಿ ಲೇಖಕಿ, ಕವಿಯಿತ್ರಿ ಅಮೃತಾ ಪ್ರೀತಂ ಈಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ 'ಏಕ್ ಥೀ ಸಾರಾ' ಎನ್ನುವ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಲೇಖನ ಅದೇ ಪುಸ್ತಕದ ಒಂದು ಅಧ್ಯಾಯ)

(ಮಯೂರ)

ಅನುವಾದ : ಹೇಮಾ ಎಸ್.



ತಳವರ್ಗಗಳ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕೂ, ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ...

ಮೂಲ : ಎಂ. ಜಿ. ದೇವಸಹಾಯಂ

೯ನೇ ಜೂನ್ ೨೦೧೪ ರಂದು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳು ಸದನವನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿ ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿಯವರ ಆಡಳಿತ ಕಾರ್ಯಸೂಚಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದರು: “ನನ್ನ ಸರ್ಕಾರ ಬಡವರಿಗಾಗಿಯೇ ಮೀಸಲು. ನನ್ನ ಸರ್ಕಾರವು ಕೇವಲ ಬಡತನವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವುದಷ್ಟಕ್ಕೇ ತೃಪ್ತಿಪಡದೇ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಡತನ ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮೇಲಿನ ಮೊದಲ ಹಕ್ಕು ಬಡವರದ್ದು ಎಂಬ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಸರ್ಕಾರವು, ಯಾರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಶುರ್ತಾಗಿ ಮೂಲಭೂತ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೋ ಅವರೆಡೆಗೆ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುತ್ತದೆ.”

ಆದರೆ, ಬಡವರ ಪರ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ'ಗೊಂದು ಅರ್ಥವಿರಬೇಕೆಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸುಸ್ಥಿರತೆ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜೀವನಾಧಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಪುನರ್ನವೀಕರಿಸಬಹುದಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರಾವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನೂ ಬಳಸದೇ, ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಬೇಕಾದರೂ ಮುಂದುವರೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಶಕ್ತವಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇ ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮೂಲ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ. ಯಾವಾಗ ಸಮಾಜವು

ಸುಸ್ಥಿರತೆ ಎಂದರೆ ಈ ಜೀವನ ಪೋಷಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೋ ಆಗ ಜನರು ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮಾಭ್ಯುದಯ, ಸಮಾನ ಆರ್ಥಿಕ ಭಾಗೀದಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಹಕ್ಕುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬೇಡಿಕೆಯು ಭೂಮಿ, ಅರಣ್ಯ, ನದಿ, ಸಾಗರ, ಕೆರೆ, ಪರಿಸರ, ಗಾಳಿ, ನೀರು ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ನಾಶದಿಂದ ಯಾವುದೇ ರೀತಿ ಲಾಭ ಪಡೆಯದ, ಬದಲಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ವೆಚ್ಚಗಳ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಬೇಕಾಗಿ ಬರುವ ಬಡವರ ಕಡೆಯಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತದೆ.

ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗೆಗಿನ ತಳವರ್ಗದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳು ವಿಶಾಲವೂ ವಿಭಿನ್ನವೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳು ಹೋರಾಟಗಳಾಗಿ ರೂಪಾಂತರಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅಂತಹವುಗಳಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯ ಭೂಮಿಯ ಹಕ್ಕು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. 'ದಂಡಕಾರಣ್ಯ' ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯ ಭೂಮಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರೀ ಪ್ರಾಯೋಜಕತ್ವದ ಖಾಸಗೀ ಗಣಿಗಾರಿಕೆಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳ ಶೋಷಣೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರು ನಡೆಸಿದ ಹೋರಾಟ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖವಾದದ್ದು. ಜನರ ಕಾಡುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ವಸಾಹತೋತ್ತರ ಕಾಲದ ಪ್ರಭುತ್ವದ ದರ್ಪವನ್ನೂ ಒಂದೇ ತೀವ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ತಳವರ್ಗಗಳ ಮೂಲ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲೇ ಈ ಹೋರಾಟದ ಬೀಜಗಳಿರುವುದು.

ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜೀವವೈವಿಧ್ಯವುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಸಸ್ಯಗಳು, ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಣು ಜೀವಿಗಳು, ಕೀಟಗಳು, ಸಸ್ಯಾಹಾರಿ-ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು, ಜಲಚರಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳು ಮುಂತಾದ ಜೀವಿಗಳು ಜೀವ ಪೂರಕ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿದ್ದ ದಟ್ಟ ಅರಣ್ಯವಿತ್ತು. ಈ ಸಂಕೀರ್ಣ ಅರಣ್ಯ ಪರಿಸರದ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರೇ ಭಾರತದ ನಿಜವಾದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳು. ಅವರು ಬೇಟೆಗಾರರಾಗಿ, ಸಂಗ್ರಹಕಾರರಾಗಿ, ಸಾಕಾಣಿಕೆ ಪ್ರಾಣಿ ಹಿಡಿಯುವವರಾಗಿ, ಮೀನುಗಾರರಾಗಿ, ಕುರಿಸಾಕಣೆಕಾರರಾಗಿ, ಅಲೆಮಾರಿ ಕೃಷಿಕರಾಗಿ ಮತ್ತು ಒಂದೆಡೆ ನಿಂತು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವ ರೈತರಾಗಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ, ರಂಜನೆಗಾಗಿಯೋ ಬೇಟೆಗಾಗಿಯೋ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಬರುವವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಲು ಮತ್ತು ಸರಕು ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಗಿನ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಭಾಗಶಃ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ, ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಬಿಹಾರ, ಪಶ್ಚಿಮಬಂಗಾಳ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ

ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜಾರ್ಖಂಡ್, ಛತ್ತಿಸ್‌ಘಡ್, ಒರಿಸ್ಸಾ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ದಂಡಕಾರಣ್ಯವು ಭಾರತದ ಒಟ್ಟು ಅರಣ್ಯಸಂಪತ್ತಿನ ಶೇಕಡಾ ೨೫ ರಷ್ಟಿದೆ.

ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರು ಅರಣ್ಯದ ಸಸ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಸಂಕುಲಗಳ ಪೋಷಕರಾಗಿದ್ದರು. ಭಾರತದ ಕಾಡುಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳು ನಿಜವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಲು ಶುರುವಾದದ್ದು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲೇ. ಭಾರತದ ಒಟ್ಟು ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತಿನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ರಫ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಬಳಕೆಗಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸೂರೆ ಮಾಡಲು ಅವರು ಮೊದಲು ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರು ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರಿಗಿದ್ದ ಅವಲಂಬನೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ, ಸರ್ಕಾರವು ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ನೌಕರರಿಗೇ ಅರಣ್ಯದ ಪರಮಾಧಿಕಾರವನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಂಬಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರ ನದಿ ತೀರದ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಭಾರತದ ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಶೇಕಡಾ ೮ ರಷ್ಟಿದ್ದ ಬುಡಕಟ್ಟು ದಲಿತರು (ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡ) ತಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದಲ್ಲದೇ ತಮ್ಮದೇ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಪರಾಧೀನರಾಗಿ ಇಂದು ದೇಶದ ಅತ್ಯಂತ ನತದೃಷ್ಟ 'ತಳವರ್ಗ'ವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾದ ಅರಣ್ಯ ಕಾಯ್ದೆಗಳು ಮತ್ತು ನಿಯಮಗಳು ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗಿನ ಪರಮಾಧಿಕಾರವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದವೆಂದರೆ ಅವರು ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಕಿರುಕುಳ ಕೊಡುವ ಜೊತೆಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅರಣ್ಯದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬದುಕುವ ಅವರ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಅರಣ್ಯದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಬೀಳುಬಿಟ್ಟ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ನೀಡಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೇ, ಬಂಡವಾಳವೂ ಇಲ್ಲದೇ, ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಇಲ್ಲದೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಏಳಿಗೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ನಂತರ ಬಂದ ಸರ್ಕಾರಗಳು ರೂಪಿಸಿದ ವಕ್ರ ನೀತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರು ಮತ್ತು ಇತರರ ನಡುವೆ ತಪ್ಪುತಿಳುವಳಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಘರ್ಷಗಳುಂಟಾದವು. ಈ ಸಂಘರ್ಷಗಳೊಡನೆ ಪೋಲೀಸರನ್ನೂ ಎದುರುಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರ ಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ, ಸಮಾಜ ವಿರೋಧಿ ಶಕ್ತಿಗಳೂ ಬಲಿಯುತ್ತಾ

ಹೋದವು.

ವ್ಯಂಗ್ಯವೆಂದರೆ, ಇದೇ ದಂಡಕಾರಣ್ಯ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೇ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಡಾಲರ್ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಖನಿಜಗಳ ಅದಿರು ಸಂಪತ್ತು ಹೇರಳವಾಗಿದೆ. ನವ-ಉದಾರವಾದಿಗಳು ಮತ್ತು ಭ್ರಷ್ಟರಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಅದಿರು ಗಣಿಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳು, ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಗುತ್ತೇದಾರಿ ಕಂಪೆನಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು. ಇಂಥ ಗಣಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಸಾಹಸಗಳು ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರು ಮತ್ತವರ ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಂದ ತೀವ್ರವಾದ ವಿರೋಧವನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಲು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ಬಲಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದವು. ಇಂದು ಅದರ ಪರಿಣಾಮವೇನಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ಮೌನ ಬೆಂಬಲದಿಂದಾಗಿ ಅರಣ್ಯ ಪ್ರದೇಶವು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಕ್ಷರರು, ಮಾವೋವಾದಿಗಳು, ಕಾಡುಗಳೆದು ಮತ್ತು ಉಗ್ರವಾದಿ ಸಂಘಟನೆಗಳ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಜನಪರ ಕಾಳಜಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಘರ್ಷಗಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸದೇ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೆಗಿದ್ದ 'ತಳವರ್ಗದ ಹೋರಾಟ'ವು ಉಲ್ಬಣಿಸಿ ಪ್ರಭುತ್ವದೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕಿಳಿಯುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಮಿಲಿಟರಿಯ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶದ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವುದು ತೀರಾ ಅನರ್ಥಕಾರಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಬಲ್ಲದು.

ಒರಿಸ್ಸಾದಲ್ಲಿ 'ಪೋಸ್ಟೋ ಇಂಡಿಯಾ'ದ ಯೋಜನೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ನಡೆದದ್ದು, ಕೃಷಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ತಳಸಮುದಾಯಗಳ ಹಕ್ಕನ್ನು ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣದ ಮೂಲಕ ಜನರ 'ಕ್ಷೇಮ ಮತ್ತು ಉದ್ಧಾರ'ಕ್ಕಾಗಿ ಧ್ವಂಸಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಕರಾವಳಿ ಪರಿಸರವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಸ್ವತಃ ಬಂದರು ಮತ್ತು ಕಬ್ಬಿಣದ ಅದಿರು ಗಣಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವ, ಅಂದಾಜು ೧೨ ಬಿಲಿಯನ್ ಡಾಲರ್‌ಗಳ ವಿದೇಶಿ ನೇರ ಹೂಡಿಕೆಯ(ಈಆಬಿ) ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ ಇರುವ, ವಾರ್ಷಿಕ ೧೨ ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಉಕ್ಕು ಘಟಕವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಯೋಜನೆ ಅದಾಗಿತ್ತು. ೧೯೯೧ರ ಭಾರತದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಉದಾರೀಕರಣದ ನಂತರ ಒಂದೇ ಕಂಪೆನಿಯ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಹೂಡಿಕೆ ಇದು.

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಳ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪೋಸ್ಟೋ ಕಂಪೆನಿಯು ಪರಿಸರ ಮತ್ತು ಕರಾವಳಿ ನಿಯಂತ್ರಣ ವಲಯಗಳ ಪರವಾನಗಿಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಅನುಮಾನಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ, ಈ ಬೃಹತ್ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಭಾಗಗಳಾಗಿ

ತಳವರ್ಗಗಳ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕು, ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ...

೧೯

ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಯೋಜನೆಗಳೆಂಬಂತೆ (೪ ಒಬಿಕಂ ಉಕ್ಕು ಸಂಕೀರ್ಣಗಳು, ೪೦೦ ಮೆ.ವ್ಯಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ವಯಂಪೂರ್ಣವಾದ ಕಿರು ಬಂದರು) ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕಾರವಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಯೋಜನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದರೂ, ಒಂದೇ ಕಟ್ಟಡ ಸಂಕೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿದ್ದರೂ, ಕೇವಲ ೬ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗರಿಷ್ಠ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ತಲುಪುವ ಸ್ಪಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಈ ಎಲ್ಲ ಅನುಮತಿಗಳನ್ನೂ ಒಂದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾದ ಪಾರಿಸರಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಒಂದು ಕ್ಷಿಪ್ರ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ!

ಸಾಕಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಭಾರೀ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿದ್ದ ಉಪನಗರ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಈ ಇಡೀ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ಮರೆಮಾಚಿತ್ತು. ಕಿರು ಬಂದರು ಯೋಜನೆಯನ್ನು, ೧,೭೦,೦೦೦ DWT (Dead Weight Tonnage) ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ, ಸುಮಾರು ೨೮೦ ಮೀಟರ್ ಉದ್ದದ, ಬಹುಶಃ ಏಷ್ಯಾದಲ್ಲೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಭಾರೀ ಹಡಗುಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಸರದ ಜಟಾಧರ್ ಜಲಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಲ್ಲಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ರಚಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ೧೨ ಕಿ.ಮೀ ಉದ್ದದ ಚಾನೆಲ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಹಡಗುಗಳ ತಂಗುದಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ೨ ಕಿ.ಮೀ. ಉದ್ದದ, ಮತ್ತೊಂದು ೧.೬ ಕಿ.ಮೀ. ಉದ್ದದ ಬೃಹತ್ ತಡೆಗೋಡೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಿತ್ತು. ಅಪಾಯದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಆಲಿವ್ ರಿಡ್ಡೆ ಆಮೆಗಳ ಗೂಡುಕಟ್ಟುವ ಜಾಗವಾದ ಜಟಾಧರ್ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಇಷ್ಟು ಬೃಹತ್ತಾದ ಮೂಲಸೌಕರ್ಯಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಬಹುದಾದ ದುರಂತವಂತೂ ಕಲ್ಪನಾತೀತ. ಇಲ್ಲಿನ ಮರಳು ದಿಬ್ಬಗಳು ಸಿಹಿ ಮಣ್ಣು ಮತ್ತು ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಚಂಡಮಾರುತಗಳನ್ನು ತಡೆದು ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರದೇಶವು ವೀಳ್ಯದೆಲೆ ತೋಟಗಳ ಫಲವತ್ತಾದ ಭೂಮಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಪ್ರತಿರೋಧ ಒಡ್ಡಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ನೆಲ, ಜಲ ಮತ್ತು ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವವೆಂದು ಆತಂಕಿತರಾಗಿದ್ದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು. ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಕರಾವಳಿ ಪರಿಸರವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದೇ ಈ ತಳವರ್ಗದ ಹೋರಾಟದ ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು.

ತಳವರ್ಗದ ಬಡ ಮೀನುಗಾರರೇ, ತಮ್ಮ ಮೀನುಗಾರಿಕೆಯ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕೊಡಂಕುಳಂ ಅಣು ವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರದ ವಿರುದ್ಧ ಮತ್ತು ಕರಾವಳಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಸರವನ್ನು ವಿನಾಶಕಾರಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವ

೨೦

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿಧಿ ಬಾರದು

ಸುಲುವಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದವರು. ತಳವರ್ಗದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವೆಂದರೆ, ಇಲ್ಲಿನ ಗಾಳಿ ಮತ್ತು ನೀರುಗಳು ವಿಕಿರಣಶೀಲವಾದರೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಮತ್ತಿತರ ರೋಗಗಳು ಬರಬಹುದು ಮತ್ತು ಸಮುದ್ರದ ನೀರು ಮಲಿನಗೊಂಡು ಮೀನುಗಾರರು ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯವಾದ ಮೀನುಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಬಹುದು ಎಂಬುದೇ. ಅಣು ಸ್ಥಾವರವು 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿ'ಯನ್ನು ತರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಎಷ್ಟು ವಾದ ಮಾಡಿದರೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಮುದಾಯಗಳು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾರವು. ಅವರಿಗೆ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುವ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯು ತರುವ ಸಮೃದ್ಧಿಗಿಂತ ಅದರ ೩೦ ಕಿ.ಮೀ. ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಸುಮಾರು ೧೦ ಲಕ್ಷಕ್ಕೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಜನರ ಜೀವ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಭದ್ರತೆ ಮುಖ್ಯ.

ಹರಿಯಾಣ ರಾಜ್ಯದ ಫತೇಹಾಬಾದ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ೨೮೦೦ ಮೆ.ವ್ಯಾ. ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಗೋರಖ್‌ಪುರ್ ಅಣು ಸ್ಥಾವರ ಯೋಜನೆಯಿಂದಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿದ ತಳಸಮುದಾಯದ ಜನರೆಂದರೆ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿಸಣ್ಣ ರೈತರು. ಪರಮಾಣು ಶಕ್ತಿ ಇಲಾಖೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ೧೫೦೩ ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದ ನೀರನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕುಡಿಯುವ ಈ ಸ್ಥಾವರಕ್ಕೆ, ಭಾಕ್ರಾ ಕಾಲುವೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ದುರ್ಬಲವಾದ ಫತೇಹಾಬಾದ್ ವಿಭಾಗದ ಕಾಲುವೆ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸ್ಥಾವರದ ನಿರ್ವಹಣೆಗೆ ಹರಿಯಾಣ ಸರ್ಕಾರವು ೩೨೦ ಕ್ಯೂಸೆಕ್ಸ್ ನೀರನ್ನು ಹಂಚಿದೆ. ಆದರೆ ಭಾಕ್ರಾ ನೀರು ಹಂಚಿಕೆ ಒಪ್ಪಂದದ ಪ್ರಕಾರ, ಭಾಕ್ರಾ ನೀರನ್ನು ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಜಲವಿದ್ಯುತ್ ನೀರಾವರಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಬಹುದೆಂಬ ಷರತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಹಂಚಿಕೆ ಕಾನೂನುಬಾಹಿರವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಭೂಮಿಗೆ ನೀರಾವರಿ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೇ ಕಾಲುವೆಯನ್ನು ಸೇರುವ ಮಲಿನಗೊಂಡ ನೀರು ಕೆಳಭಾಗದ ಕೃಷಿ ಭೂಮಿಗೆ ಮತ್ತು ಕೆಳಭಾಗದ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಿಷವನ್ನುಣಿಸಬಹುದು. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಸ್ಥಾವರದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹರಿಯುವುದು ದೆಹಲಿ, ಗುರ್‌ಗಾಂವ್ ಮತ್ತಿತರ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿನ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳಿಗೆ, ವ್ಯಾಪಾರ/ವಸತಿ/ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಕೀರ್ಣಗಳಿಗೆ, ಮಾಲ್‌ಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಥೀಮ್ ಪಾರ್ಕ್‌ಗಳಿಗೆ.

ಪರಿಸರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯಿಲ್ಲದ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಮೋಸದಾಟವೇ ಸರಿ; ಅದು ಅಡಿಪಾಯವಿಲ್ಲದ ಸೂರಿನಂತೆ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ತಳವರ್ಗವು ಈ ಮೂಲ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆಳುವ ವರ್ಗ 'ಮೋಜಿನ

ಸೂರು'ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಾಶಮಾಡಲು ಹವಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸುಸ್ಥಿರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ 'ತಳವರ್ಗದ ಹೋರಾಟ'ದ ಮೂಲ ಸತ್ಯ. ಈ ಹೋರಾಟದ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿರುವುದು ಭೂಮಿ, ನೀರು, ಕಾಡು, ಖನಿಜ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಸಂರಕ್ಷಣೆ.

ಭಾರತವು ಪ್ರಪಂಚದ ಶೇಕಡಾ ೨ ರಷ್ಟು ಭೂಭಾಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಂದಿದ್ದು, ಪ್ರಪಂಚದ ಶೇಕಡಾ ೧೭ ರಷ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಆಶ್ರಯದಾಣವಾಗಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಅಂತರಿಕ್ಷ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರವು ೨೦೦೭ ರಲ್ಲಿ ಮರುಭೂಮೀಕರಣದ ಬಗ್ಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ಶೇಕಡಾ ೬೯ ರಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಶುಷ್ಕವಾಗಿದ್ದು, ನೀರು ಮತ್ತು ಗಾಳಿಯ ಸವತಕ್ಕೆ, ಕ್ಷಾರತನಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ನೀರಿನ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ದುರುಪಯೋಗ ಮತ್ತು ಮಿತಿಮೀರಿದ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಭಾರತದ ಮೂರನೇ ಒಂದರಷ್ಟು ಭೂಭಾಗವು ಮರುಭೂಮಿ ಯಾಗುತ್ತಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಪರಿಸರ ಖಾತೆಯ ನೂತನ ಸಚಿವರಾದ ಪ್ರಕಾಶ್ ಜಾವಡೇಕರ್ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲವೂ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ'ಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅದರ ಅತ್ಯಂತ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನೆದುರಿಸುವುದು ತಳಸಮುದಾಯವೇ.

ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ನ್ಯಾಯಯುತ ಹಂಚಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಬಡವರ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ'ಯ ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಲಾಭ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ 'ಪರಿಸರ ನಾಶ'ದ ನಡುವಿನ ವಿರೋಧಾಭಾಸವನ್ನು ಮೋದಿ ಸರ್ಕಾರದ ಆರಂಭದ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಗ್ರಹಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಈ ವಿರೋಧಾಭಾಸವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಬದಲಿಗೆ ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಲೂಟಿ ಹೊಡೆಯುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅಡವಿಟ್ಟಿದ್ದೇ ಸರ್ಕಾರದ ಅವನತಿಗೆ ಕಾರಣ. ಓ೮೦ ಈ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳಬಾರದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೋದಿಯವರ "ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮೇಲಿನ ಮೊದಲ ಹಕ್ಕು ಬಡವರದ್ದು ಎಂಬ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆ" ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳ ಭಾಷಣದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಉಳಿಯಬಹುದು!

(ಜನತಾ-ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯ)

ಅನುವಾದ : ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬ



ದಾರಿ ತಪ್ಪಿರುವ ದಲಿತ ರಾಜಕಾರಣ

ಮೂಲ : ಡಾ. ರಾಮ್ ಪುನಿಯಾನಿ

ಕಳೆದ ಲೋಕಸಭಾ ಚುನಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುನ್ನ ಅಂದರೆ, ೨೦೧೪ನೇ ಫೆಬ್ರವರಿ ೨೮ರಂದು 'ಲೋಕ್‌ತಾಂತ್ರಿಕ್ ಜನ ಪಾರ್ಟಿ' ಯ ರಾಮ್ ವಿಲಾಸ್ ಪಾಸ್ವಾನ್‌ರವರು 'ಓಆಂ' ಮೈತ್ರಿಕೂಟವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಇದೇ ಪಾಸ್ವಾನ್, ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ "ಗುಜರಾತ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಿಂಸೆ-ಗಲಭೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ 'ಓಆಂ' ಜೊತೆಗಿರುವುದು ಇನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು 'ಓಆಂ' ಮೈತ್ರಿಕೂಟದಿಂದ ಹೊರನಡೆದಿದ್ದರು. ಈಗ ಪಾಸ್ವಾನ್ ಮಗ "ಗುಜರಾತ್ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೋದಿಯವರು ಪರಿಶುದ್ಧರೆಂದು ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ." ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ತಂದೆಯ ಇಮೇಜ್ ಉಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ, ದಲಿತ ನಾಯಕರಾದ ಉದಿತ್ ರಾಜ್, ಮುಂಬರುವ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಟಿಕೆಟ್ ಸಿಗುವ ಭರವಸೆಯೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಬಿಜೆಪಿಯನ್ನು ಸೇರಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ರಿಪಬ್ಲಿಕನ್ ಪಾರ್ಟಿ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದ ರಾಮ್‌ದಾಸ್ ಅಥಾವಳೆ ಈ ಮುಂಚೆಯೇ 'ಓಆಂ' ಯ ಭಾಗವಾಗಿಹೋಗಿದ್ದು, ಆಗಲೇ ರಾಜ್ಯಸಭೆ(ಸಂಸತ್ತಿನ ಮೇಲ್ಮನೆ)ಗೆ ನಾಮನಿರ್ದೇಶಿತರಾಗುವಲ್ಲಿ ಸಫಲರೂ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ದಲಿತ ನಾಯಕರು ನೇರವಾಗಿ ಬಿಜೆಪಿಯ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ

ಅಥವಾ ಚುನಾವಣಾ ಪೂರ್ವ ಮೈತ್ರಿಯಾಗಿ 'ಓಆಂ' ಯ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನಾಯಕರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ತಾವು ಡಾ.ಬಿ. ಆರ್.ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ RSS-BJP ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಜಾತಿ ವಿನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಬದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ, ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಮತ್ತು ಮುಸ್ಲಿಂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಎಂಬ ಮೂರು ತೆರನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂದರೆ ಬಹುತೇಕ ಹಿಂದೂಗಳೂ, ಮುಸ್ಲಿಮರೂ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕೋಮುವಾದಿ ಧಾರೆಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದು ಸಮಾಜದ ಕೆಲವು ಗಣ್ಯರು, ಭೂಮಾಲೀಕರು, ರಾಜರುಗಳು. ಆನಂತರ ಆಯಾ ಕೋಮಿನ ಶ್ರೀಮಂತ ಮೇಲ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ಗುಂಪುಗಳು ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡವು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಜಾಣ್ಮೆ ಈ ಮತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯೆಂಬ ಬೆಂಕಿಗೆ ತುಪ್ಪ ಸುರಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದದ್ದರಿಂದ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಬೇಡಿಕೆ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ಬಂತು. ಇತ್ತ ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದಿಗಳು ಮತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಇದು ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದಲೂ ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿತ್ತೆನ್ನುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿತು. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇದು ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿತ್ತೆಂಬುದೇ ತುಂಬಾ ದುರ್ಬಲವಾದ ಕಲ್ಪನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಆಧುನಿಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಡಾ. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು ತಮ್ಮ 'Partition of India' ಪುಸ್ತಕದ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಆವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ರಚನೆಯನ್ನು, ಅದು ಹಿಂದೂ ರಾಜ್ ರಚನೆಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು "ನಿಜವಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಹಿಂದೂ ರಾಜ್ ರಚನೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಅದು ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ತಲೆನೋವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೂಗಳು ಏನೇ ಹೇಳಿದರೂ ಹಿಂದುತ್ವದಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೂ, ಸಮಾನತೆಗೂ ಮತ್ತು ಸೋದರತ್ವಕ್ಕೂ ಅಪಾಯವಿದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಶತ್ರು ಮತ್ತು ಹಿಂದೂ ರಾಜ್ ರಚನೆಯಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ನಾವು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲ

ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ (Pakistan or Partion of India, Page 358) ಇಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಿಂದುತ್ವ ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ಹಿಂದುತ್ವ RSS ಒಕ್ಕೂಟದ ಅಜೆಂಡಾ ಆದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ತಳಹದಿಯಿರುವ ಹಿಂದುತ್ವ.

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು ರಿಪಬ್ಲಿಕನ್ ಪಾರ್ಟಿ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾವನ್ನು ಪರಿಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೇ ದಲಿತ ಚಳುವಳಿಗೆ ಅಡಿಗಲ್ಲು ಹಾಕಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಮುಂದುವರಿದು Scheduled Caste Federation(SCF) ನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿದ್ದರು. ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಕರಲ್ಲ ತಮ್ಮ ವೋಟಿನ ಹಕ್ಕನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚುನಾವಣೆಯ ಮುನ್ನಾದಿನ SCF, ಜಯಪ್ರಕಾಶ್ ನಾರಾಯಣ್ ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಜಾ ಸೋಷಲಿಸ್ಟ್ ಪಾರ್ಟಿ (PSP)ಯೊಂದಿಗೆ ಮೈತ್ರಿಯ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿತು. SCF ನ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಗಾಮಿ ಪಾರ್ಟಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಜನಸಂಘ ಮತ್ತು ಹಿಂದೂ ಮಹಾಸಭಾಗಳ ದೀರ್ಘಾವಧಿ ಕಾರ್ಯಸೂಚಿಯ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಕಾಣಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಪ್ರಕಾರ, ಆ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ಭಾರತದ ಮತಾತೀತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ, ಜಾತಿ ವಿನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಮಹಾನ್ ಮೌಲ್ಯಗಳಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಸೋದರತೆಗಾಗಿ ‘ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಂಘಟನೆ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟ’ ಆಗಿತ್ತು. ಮತಾತೀತ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇದೆಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಹಿಂದುತ್ವದ ಅಜೆಂಡಾ ಇರುವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳೊಂದಿಗೆ ಮೈತ್ರಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದು.

ಇವತ್ತು ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ? ಕಳೆದ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹೊಸ ದಲಿತ ನಾಯಕತ್ವ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಇದು SCF ನ ಒಂದು ಬಣವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಚುನಾವಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ-ಕೌಟುಂಬಿಕ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮರಾಠಿಯ ಖ್ಯಾತ ಕವಿ ನಾಮದೇವ ಥಸಾಳ್, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರ ‘Riddles of Hinduism’ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಣೆಯಾದಾಗ ನರಕವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಂತಹ ಶಿವಸೇನಾದೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡರು. ರಾಮ್‌ದಾಸ್ ಅರಾವಳಿಯವರು ಅವರನ್ನು ರಾಜ್ಯಸಭೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೋಮುಶಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಲಿತ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಗೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಒಳ್ಳೆಯ

ಲಾಭವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅವರು ಹಿಂದುತ್ವ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಲಿಂಗ ಅಸಮಾನತೆಯ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಹಿಂದುತ್ವವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ.

ದಲಿತ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಚಿಪಿ ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯೇ ಸಾಕು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಿಚಿಪಿಯ ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿ ಸ್ಥಾನಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾದ ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿಯವರು ಬರೆದಿರುವ ಪುಸ್ತಕ ‘ಕರ್ಮ ಯೋಗ’ ವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಆ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಅವರು (ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಳು) ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ದೇವರಿಗಾಗಿ ತಾವು (ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಳು) ಇಂಥಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕಾಲಾನುಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ; ದೇವರೇ ತಮಗೆ ಕರುಣಿಸಿರುವ ಕೆಲಸವೆಂಬ; ಶತಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಶುಚಿಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯವು ಆಂತರಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಿರಬೇಕು. ಅದರಿಂದಲೇ ಇದು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಅವರ ಪೂರ್ವಜರಿಗೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸದ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಪಾರದ ಆಯ್ಕೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಂಬಲಸಾಧ್ಯ”

ಇದೇ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಡಾ. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್, ಕೆಲವು ಪಂಗಡಗಳು ಮಾತ್ರ ಇಂಥಾ ಕೀಳು ಮತ್ತು ಅವಮಾನಕರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಟೀಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಸಮುದಾಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇದೆ ಎನ್ನಲಾಗುವ ಗುಜರಾತಿನಲ್ಲಿ ದಲಿತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ. ಕೆಲವೆಡೆ ದೇವಾಲಯ ಪ್ರವೇಶಾವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ದಲಿತರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯದ ಕೇಸುಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾವಾರು ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧ ನಿರ್ಣಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಲಸನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕೈಯಿಂದ ಶುಚಿಗೊಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಮೋದಿಯವರು ವೈಭವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಗುಜರಾತಿನಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೇರಲಿಚ್ಛಿಸುವ ದಲಿತರಿಗೆ ಬೆದರಿಕೆ ಒಡ್ಡಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಗುಜರಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಮಾನಗಳಿವು. ಅಲ್ಪಾವಧಿಯ ಅಧಿಕಾರದ ದುರಾಸೆಯಿಂದ ಡಾ. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರ ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ ಗುರಿಗಳಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ

ನ್ಯಾಯ ಮತ್ತು ಜಾತಿ ವಿನಾಶಗಳೆಂಬ ಮಹಾನ್ ಮೌಲ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ದಲಿತ ನಾಯಕತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಏನನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ? ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುವ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿರುವವರ ಅವಕಾಶವಾದಿತ್ವ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಗಳ ಕೊರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಈ ನಾಯಕರುಗಳು ಮತ್ತು ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

(ಜನತಾ-ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯ)

ಅನುವಾದ : ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬ



ಪೋಖ್ರಾನ್: ಬಲಿಷ್ಠ ಭಾರತಕ್ಕಾಗಿ ಬಡಜನರ ಬಲಿ

ಮೂಲ : ನೇಹಾ ದೀಕ್ಷಿತ್

ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯಕುಲದ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾಗಿರುವ ವಿಕೃಷ್ಟ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ವಿನಾಶದತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಆಧುನಿಕ ಮಾನವ ನೂರಾರು ಜ್ಯೋತಿರ್ವರ್ಷಗಳ ಆಚೆಗಿನ ಜಗತ್ತನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸುವ ಉಮೇದಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಏಕೈಕ ನೆಲೆಯಾದ ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ನರಕವಾಗಿಸುತ್ತಿರುವುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಭೂಮಂಡಲದ ಮೇಲಿನ ಸಮಸ್ತ ಜೀವರಾಶಿಯನ್ನು ನಿರ್ನಾಮಗೊಳಿಸಬಲ್ಲ ಅಣುಬಾಂಬುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಅಸಂಖ್ಯ ಘೋರ ಕಥಾನಕಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಾಸ್ತಾನದ ಪೋಖ್ರಾನ್‌ನದ್ದು ಸಹ ಒಂದು. ೧೯೭೪ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಬಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಭೂಗರ್ಭದೊಳಗೆ ನಡೆಸಲಾದ ಅಣುಸ್ಫೋಟ ಅಲ್ಲೊಂದು ನರಕವನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರಲು ದಶಕಗಳೇ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಖೇತೋಲಾಯ್ ಎಂಬುದು ಪೋಖ್ರಾನ್‌ನ ಸಮೀಪವಿರುವ ಮೂರುಸಾವಿರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ. ಪ್ರತೀ ವರ್ಷ ಕನಿಷ್ಠ ಐದಾರು ಮಂದಿ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವುದು ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಮೂಲಿ ಸಂಗತಿ. ಕಳೆದ ಫೆಬ್ರವರಿ ೧೫ರಂದು ಮೆದುಳಿನ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಗೆಡ್ಡೆಗೆ ಬಲಿಯಾದ ಅಶೋಕ ವಿಷ್ಣೋ ಎಂಬ ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷದ ಬಾಲಕ ೨೦೦೨ರಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಆ ಕುಟುಂಬದ ಮೂರನೆಯ

ಬಲಿ. ಅವನ ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಗೆಡ್ಡೆಯನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದು ದೂರದ ಅಹ್ಮದಾಬಾದ್‌ನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪೋಖ್ರಾನ್‌ನ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಅಂತಹ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳೇ ಇಲ್ಲ.

೧೯೭೪ರ ಅಣುಸ್ಫೋಟ ೧೯೯೮ರ 'ಬುದ್ಧ ನಕ್ಕ' ಎಂಬ ಅಣ್ಣಸ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ನಂತರದ ಹಲವು ಪ್ರಯೋಗ ಸ್ಫೋಟಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಮನೆಗಳ ಗೋಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಬಿರುಕುಗಳು ಹಾಗೇ ಉಳಿದಿವೆ. ಅವರ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಪರಂಪರೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಕಳೆದ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಸ್ತನಗಳ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಗ್ರಾಮಸಹಜ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ರೋಗಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಯಾರಲ್ಲೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಇಂದಿನ ಹೈಟೆಕ್ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಿಲುಕುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರ ಹಲವಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಈ ಹಳ್ಳಿಗರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿವೆ. ಗರ್ಭಪಾತ, ಗರ್ಭದಲ್ಲೇ ಸತ್ತು ಹುಟ್ಟುವ ಮಕ್ಕಳು ಬುದ್ಧಿಮಾಂದ್ಯತೆ, ಮಾತು ಬಾರದಿರುವುದು ಹೀಗೆ ಹಲವು ಆರೋಗ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಅವರ ಬದುಕನ್ನು ನರಕವಾಗಿಸುತ್ತಿವೆ. ಈ ಹಳ್ಳಿಗರು ಸಾಕುವ ಹಸುಗಳೂ ಸಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಹಸುಗಳು ಕುರುಡಾಗಿವೆ. ವಿಚಿತ್ರ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಿವೆ.

ಜೋಧ್‌ಪುರದ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಡಾ. ಆರ್.ಜಿ. ಶರ್ಮ ತಮ್ಮ ತಂಡದೊಂದಿಗೆ ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ೧೯೮೪ ರಿಂದ ೧೯೮೮ ರ ವರೆಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿ ತಮ್ಮ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು Indian Journal of Cancer ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೭೪ ರ ಅಣುಸ್ಫೋಟದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಡೆದ ಈ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಡಾ. ಶರ್ಮ ಅವರ ತಂಡವು ೨೬೬೨ರಷ್ಟು ಹೊಸ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಸರಾಸರಿ ಜಾಗತಿಕ ಲ್ಯುಕೇಮಿಯಾ ಪ್ರಮಾಣ ಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಶೇ ೩.೩ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಶೇ ೨.೬ ಇದ್ದರೆ, ಖೇತೋಲಾಯ್‌ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಅದು ಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಶೇ ೩.೨ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಶೇ ೪.೭ ರಷ್ಟಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಈ ತಂಡದ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ತಿಳಿದು ಬಂದಿತ್ತು. ಮೂಳೆಯ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಅಣುವಿಕಿರಣ ಎಂಬುದನ್ನು ಡಾ. ಶರ್ಮ ಅವರು ಖಚಿತ ಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿಸ್ತೃತವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸದೆ ಪೋಖ್ರಾನ್‌ನ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ಗೂ ಅಣುಸ್ಫೋಟಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗದು ಎಂದೂ ಸಹ ಅವರು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ವಿಶ್ವ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ GLOBOCAN ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ವರದಿಯಂತೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ

ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನಿಂದ ಐದು ಲಕ್ಷ ಸಾವುಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಅಂದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೫೦೦ ಜನರಿಗೆ ಒಬ್ಬರಂತೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ರೋಗಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಖೇತೋಲಾಯ್‌ನಲ್ಲಿ ಅದು ಐದು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಅಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೫೦೦ ಜನರಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಾರೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಚೇತನ್ ಕೊಠಾರಿ ಎಂಬುವವರು ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಮಾಹಿತಿ ಹಕ್ಕು ಅರ್ಜಿಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಬಾಬಾ ಅಣುಶಕ್ತಿ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ದೊರೆತ ಮಾಹಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಳೆದ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲೆಡೆ ಇರುವ ಅಣುಶಕ್ತಿ ಸಂಬಂಧಿತ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿರುವ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಬಂಧಿ ಸಾವುಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ ೭೦ ಸಾವುಗಳು ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನಿಂದ ಉಂಟಾಗಿವೆ ಎಂಬ ಭಯಾನಕ ಸತ್ಯವು ಬಯಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕುರಿತು ಯಾವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧ್ಯಯನಗಳೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ.

PUCL ಕಾರ್ಯಕರ್ತೆ ಕವಿತಾ ಶ್ರೀವಾತ್ಸವ್ ಅವರು ಪೋಖ್ರಾನ್‌ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ತಮ್ಮ ಕಳೆದ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಅನುಭವದ ಪ್ರಕಾರ ಹೇಳುವಂತೆ ಯಾವ ಸರ್ಕಾರವೂ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಜನರ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಿಲ್ಲ. ಅವರ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ತೋರಿಲ್ಲ. ೧೯೭೪ ರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜಮೀನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ರೈತರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಪರಿಹಾರ ಒಂದು ಭಿಗಾ(ಎರಡೂವರೆ ಗುಂಟೆ) ಜಮೀನಿಗೆ ೩ ರಿಂದ ೪ ರೂಪಾಯಿ. ೫೦೦ ಭಿಗಾ ಜಮೀನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವರಿಗೆ ದೊರೆತಿರುವುದು ೨೦೦೦ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ.

ತಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಪಶುಸಂಗೋಪನೆಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವ ಇಲ್ಲಿನ ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ಗೋಮಾಳಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸೇನೆಯ ವಶವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಎಂದೂ ಪರಿವಾರವಾಗುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಗೋಮಾಳ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಜನಕ್ಕೆ ಇಂದು ತಮ್ಮ ಜಮೀನುಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎದುರಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಸುಗಳು ರೋಗಪೀಡಿತವಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತಿವೆ. ಹಾಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕುಂಠಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ.

ಭಾರತ ಇಂದು ಅಣುಶಕ್ತಿಸಮರ್ಥ ರಾಷ್ಟ್ರ. ಆದರೆ ಈ ಶಕ್ತಿ ಬಡ ರೈತರ ಬಲಿಯಿಂದಲೇ ಬರಬೇಕೇ ಎಂಬುದು ಹಳ್ಳಿಗರ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅವರು ಏಕೆ ಪುನಃ ಪುನಃ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗೇ ಬರುತ್ತಾರೆ? ನಮ್ಮ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ನರಕ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆಲ್ಲೂ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲವೇ? ಎಂಬ ರೈತರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಯಾರು ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು?

(ಔಟ್‌ಲುಕ್-ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯ)

ಅನುವಾದ : ಎಂ. ರಾಜು



ನಾಸ್ತಿಕನೊಬ್ಬನ ತಿಳಿವಿನಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿ

ಮೂಲ : ಜಿ. ಲವಣಮ್

೧೯೪೫-೪೬ ರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆ ಗೋರಾ (ಗೋಪರಾಜು ರಾಮಚಂದ್ರ ರಾವ್, ನಾಸ್ತಿಕವಾದದ ಒಬ್ಬ ದಣಿವರಿಯದ ಧರ್ಮಯೋಧ) ಅವರು ಗಾಂಧಿಯವರನ್ನು ನಾಸ್ತಿಕವಾದವನ್ನು ಕುರಿತ ಒಂದು ಸರಣಿ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿದರು. ಈ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಗಾಂಧೀಜಿ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರನ್ನೂ ಸೇವಾಗ್ರಾಮದ ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದು ಅವರನ್ನು ಸಮೀಪದಿಂದ ಗಮನಿಸುವ ಅವಕಾಶ ನನಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ನಂತರ ನಾನು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ನಿಕಟ ಅನುಯಾಯಿಯಾದ ವಿನೋಬಾ ಭಾವೆಯವರ ಸರ್ವೋದಯ (ಸಕಲರ ಉದ್ಧಾರ) ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಣಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ನಾನು ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡೆ. ರಾಧಾಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರೇನಾದರೂ ಇಂದು ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಅವರು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ನಾಸ್ತಿಕರಾಗಿದ್ದೆವು.

ನಾನು ಆಗಾಗ ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಾನು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಕುರಿತು ಭಾಷಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ೧೯೯೪ರಲ್ಲಿ

ನಾನು ಹಾರ್ವರ್ಡ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ, ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡವರಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಹಲವಾರು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೆತ್ತಿದರು. ಅವರ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದ್ದರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವಿದೆ. “ನೀವು ಹೇಳಿದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಪುಸ್ತಕ ಯಾವುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರೆ ನಾನದನ್ನು ಪಡೆಯಬಯಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದೂ, ನಾನಿನ್ನೂ ಅದನ್ನು ಬರೆದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನಾನು ತಿಳಿಸಿದೆ. “ಹಾಗಾದರೆ ನೀವೇಕೆ ಅದನ್ನು ಈಗಲೇ ಬರೆಯಬಾರದು?” ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಕೇಳಿದರು. ‘ಯಾರಾದರೂ ಕೆಲಕಾಲ ನನ್ನೊಂದಿಗಿದ್ದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಿದ್ದರೆ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಯಲು ಖಂಡಿತ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿದೆ” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ಮರುದಿನ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ನನ್ನನ್ನು ಭೇಟಿಮಾಡಿ ಅಗತ್ಯವಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಅವರು ನನ್ನೊಂದಿಗಿರಲು ಸಿದ್ಧ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರೇ ಪ್ರೊ. ಮಾರ್ಕ್ ಲಿಂಡ್ಲೆ. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅವರು ಹಾರ್ವರ್ಡ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮಾನವತಾ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗದ ಸಹಾಯಕ ಗುರುವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಅಮೆರಿಕಾದ ಮಾನವತಾವಾದಿ ಸಂಘದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದು ಯೂರೋಪ್ ಮತ್ತು ಏಷ್ಯಾಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರು ಸಂಗೀತದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಹಾಂಕಾಂಗ್, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಇಟಲಿ ಮತ್ತು ಅಮೆರಿಕಾದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ನನ್ನೊಡನೆ ಸಮಯ ಕಳೆಯುವ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದಾಗ ನನಗೆ ಅಪಾರವಾದ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರತಿವರ್ಷಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಿನಂತೆ ಮೂರುವರ್ಷ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಹೆಚ್ಚೂ ಕಡಿಮೆ ನೂರರಷ್ಟು ಸಂಪುಟಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದೆವು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ “ನಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಗಾಂಧಿ” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆದೆವು. ಅದು ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ, ಯೂರೋಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಜನಪ್ರಿಯವಾಯಿತು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೆಲವು ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಗಾಂಧೀಜಿ ಒಬ್ಬ ಸಂಕೋಚ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅವರನ್ನು ಯಾವ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯೂ ಇಲ್ಲದ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬರೀ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯುಲೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ

ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೇಟ್‌ಗೆ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾದರು. ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದಿದ್ದ ಅವರು ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಬಗ್ಗೆ ವಸ್ತುಶಃ ಎಷ್ಟೊಂದು ಭೀತರಾಗಿದ್ದರಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೇ ತೊರೆದರು. ನಂತರ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹಾಜರಾಗಿ ಕಾನೂನಿನ ಬಗೆಗಿನ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಬರೆಯದೆ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇತ್ತು. ಗಾಂಧೀಜಿ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾರಿಸ್ಟರ್ ಆದರು.

ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಅವರು ಸತ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಉನ್ನತವಾದ ಆದರವನ್ನೂ ಗೌರವವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಕೀಲವೃತ್ತಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮೊಕದ್ದಮೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಸತ್ಯದ ಅಂಶಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ವಕೀಲ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತೊರೆದರು. ೧೮೯೩ರಲ್ಲಿ ಅವರು ಸೇಟ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಕಾನೂನು ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಜೊಹಾನ್ಸ್‌ಬರ್ಗ್‌ಗೆ ಪ್ರಯಾಣಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಪ್ರಥಮದರ್ಜೆ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಂಡು ಗಾಂಧೀಜಿ ದರ್ಬಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ರೈಲು ಹತ್ತಿದರು. ಪ್ರಥಮದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿದ್ದಾಗ ಇತರೆ ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸಹ ಆ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುವಂತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅಂದಿನ ಅಲ್ಲಿನ ನಿಯಮವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಗಾಂಧಿ ಪ್ರಥಮದರ್ಜೆ ರೈಲ್ವೆ ಭೋಗಿಯಿಂದ ಹೊರ ಹೋಗಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದಾಗ ಅವರನ್ನು ಮುಂದಿನ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರಂನ ಮೇಲೆ ದೂಡಲಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ನೋವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಘನತೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಗೌರವವನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಅಲ್ಲೇ, ಆ ಕ್ಷಣ ಅವರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಚಳುವಳಿಯು ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಅಹಿಂಸೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಸಹ ಅವರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಪ್ರಪಂಚವು ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಂಡಿರದಂತಹ ಚಳುವಳಿ ಅದು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿವಿಶೇಷಗಳು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತೀಭವಿಸಿದ್ದವು- ಒಂದು, ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದ; ಎರಡು, ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯದು, ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕತೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಈ ಮೂರು ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಗುಣಗಳ ಕಡೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕೋನದಿಂದಲೂ ಸಹ ನೋಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವರೊಳಗೆ

ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಎರಡು ವಿಭಿನ್ನ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿಗಳು ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿದ್ದವು- ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಸಮಾಜಜೀವಿಯಾಗಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಿಸುವ ವಿಚಾರಗಳು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹವು. ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಅಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅಸ್ತವಾಗಿ ಬಳಸಿ ಅವರು ನಡೆಸಿದ ಚಳುವಳಿಗಳು ಒಬ್ಬ ಸಮಾಜಜೀವಿಯಾದ ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವು. ತಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಒಳಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವರೊಬ್ಬ ವಿವಾದಾತ್ಮಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದರು. ಆದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಒಳಕ್ಕೆ ತರುವುದನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರೆ ಬದಲಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗೋರಾ ಅವರು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದಾಗ ನಾಸ್ತಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಅವರ ಜೊತೆ ಹಲವಾರು ಸಲ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಚರ್ಚೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ “ನೀವು ಸತ್ಯವೇ ದೇವರು ಅಥವಾ ದೇವರೇ ಸತ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವಾಗ ದೇವರಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂದು ಅವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇರುವ, ಆದರೆ ದೇವರನ್ನು ನಂಬದ ಜನರಿದ್ದಾರೆ; ಅವರ ಜೊತೆ ನೀವು ಹೇಗೆ ಸಮನ್ವಯ ಸಾಧಿಸುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಾಯಿತು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಆಲೋಚಿಸಿ ಅವರು ಹೇಳಿದರು, “ಸತ್ಯವೆಂಬುದು ದೇವರ ನಂಬಿಕೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ದೇವರ ನಂಬಿಕೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗತವಾದುದು. ಆದರೆ ಸತ್ಯವೆಂಬುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಗತಿ”. ನಿರೀಶ್ವರ ವಾದವೂ ಕೂಡ ಸತ್ಯದ ಹುಡುಕಾಟದ ಒಂದು ವಿಧಾನವಾಗಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ೧೯೦೪ರಲ್ಲಿ ಅವರು ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಬದಲಾವಣೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಯಿತು. ಗೋರಾ ಅವರು ಬರೆದ ‘ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಜೊತೆಗೊಬ್ಬ ನಾಸ್ತಿಕವಾದಿ’ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಈ ವಿವರಗಳಿವೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಎಲ್ಲಾ ಕೃತಿಗಳ ಪ್ರಕಾಶಕರಾದ ನವಜೀವನ ಟ್ರಸ್ಟ್‌ನವರು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ೧೯೫೧ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿಯು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದೆ. ನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಿಂದೀ, ಮರಾಠಿ ಮತ್ತು ಗುಜರಾತಿ ಆವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಹ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಗಾಂಧೀ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಅಪಾರವಾದ ಬೆಲೆಯಿದೆ. ಅವರು ಸತ್ಯವು ದೇವರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡದು. ದೇವರು ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಂಬಿಕೆಯಾದರೆ, ಸತ್ಯವೆಂಬುದು ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದರಿಂದ ಅವರೊಳಗಿನ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಅಂಶ ಬಲಗೊಂಡಿತು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಕುರುಡು

ನಂಬಿಕೆಗಳಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ತಾರ್ಕಿಕವಲ್ಲದ ಯಾವುದನ್ನೂ ಅವರು ಒಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮನಗಾಣಬಹುದು. ಸ್ವತಃ ಅವರೇ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ಪ್ರಾರಂಭದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಹೇಗಿದ್ದವು ಮತ್ತು ನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವು ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾದವು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅವರ ಕೆಲವು ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಉಲ್ಲೇಖಗಳನ್ನು ಅವರ ಬರಹಗಳಿಂದ ಆಯ್ದು ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಅಮೂಲಾಗ್ರ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಯಾವಾಗಲೂ ಬದಲಾಗಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಾಂಧೀಜಿ. ಅವರು ತತ್ವಾಂಧರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಮಹಾತ್ಮರನ್ನಾಗಿಸಿದ್ದು ಇದೇನೇ.

ಮತ್ತೂ ಒಂದು ವಿಚಾರವಿದೆ. ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದಲೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತಾವು ಎದುರಿಸಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂಬಂತೆ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಾಲದ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾದ ರೈಲ್ವೆ ನಿಯಮದ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಥಮದರ್ಜೆ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿದ್ದರೆ ಇತರರು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಪ್ರಥಮದರ್ಜೆ ಟಿಕೆಟ್ ಇದ್ದರೂ ಸಹ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದುಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಬಿಳಿಯರಲ್ಲದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಅವಮಾನ ಎಂಬುದಾಗಿ ಗಾಂಧೀಜಿ ಭಾವಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಹಾಗೇ ಇತರರ ಆತ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಲು ಗಾಂಧೀಜಿ ಹೋರಾಟ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಆಳ್ವಿಕೆಯಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪಡೆಯಲು ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಲು ಬಯಸಿದಾಗ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಆಳ್ವಿಕೆಗೊಳಪಟ್ಟಿದ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದೊರೆಯಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಬಯಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರಿಗೆ ಅವರಿಕಾದ ಮಾರ್ಟಿನ್ ಲೂಥರ್ ಕಿಂಗ್‌ರನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಆಫ್ರಿಕಾದಲ್ಲಿ ನೆಲ್ಸನ್ ಮಂಡೇಲಾ ಮತ್ತು ಇತರ ದೇಶಗಳ(ಐರ್ಲೆಂಡ್) ಇತರ ನಾಯಕರೂ ಸಹ ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬರೀ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿದ್ದ ಅಹಿಂಸೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಗಾಂಧೀಜಿ ಒಂದು ಅಸ್ತವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತಂದರು. ಹಿಂಸೆಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಸುಲಭ. ಆದರೆ ಅಹಿಂಸೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ತಾನು ಒಬ್ಬ ಶಾಂತಿಯುತ ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಧಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಆಕ್ರಮಣಕಾರನ ಹೃದಯದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಆತನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಪಂಚದಾದ್ಯಂತ ಜನರು ಈ ದಿವಸೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಸಾಧನೆ.

ಗಾಂಧೀಜಿ ಶೋಷಣೆಗೆ, ಅಸಮಾನತೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಡನ್ನೂ ಅವರು ಹಿಂಸೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯ ಅಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಲಾರ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಲು 'ಅಹಿಂಸೆಯೆಂಬುದು ಹಿಂಸೆಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡದು; ಆದರೆ ಪುಕ್ಕುಲುತನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹಿಂಸೆ ಉತ್ತಮ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಶೋಷಣೆ ಮತ್ತು ಅಸಮಾನತೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಬಂಡೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯು ಇದರಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ತನ್ನನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಅತಿಕ್ರಮಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಆಗ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಹೇಗೆ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಹಿಳೆಯೊಬ್ಬಳು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. "ದೇವರು ನಿನಗೆ ಹಲ್ಲು ಮತ್ತು ಉಗುರುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ" ಎಂಬುದಾಗಿ ಗಾಂಧಿ ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ಅಂದರೆ, ದಾಳಿಕೋರನನ್ನು ಹಲ್ಲಿನಿಂದ ಕಚ್ಚಿ, ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಳಸಿ, ಉಗುರಿನಿಂದ ಪರಚಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಅವರು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಅವರು ಹಿಂಸೆ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಹಿಂಸೆಯು ಅಹಿಂಸೆಯ ಪ್ರಥಮ ಹೆಜ್ಜೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳಿದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಒರಿಸ್ಸಾದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದುನಿಂತಿದ್ದ ಜಮೀನಿಗೆ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮಂಗಗಳು ದಾಳಿಯಿಟ್ಟು ಬೆಳೆಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಿದವು. ಆಗ ರೈತನೊಬ್ಬ ಹಿಂಸೆಯಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಮಂಗಗಳನ್ನು ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಅವನಿಗೆ ಇಚ್ಛೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆತನಿಗೆ ತನ್ನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕಿದೆ ಎಂದು ಗಾಂಧೀಜಿ ಹೇಳಿದರು. "ಮಂಗಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ನೀನು ಕೊಲ್ಲಬಹುದು" ಎಂಬುದಾಗಿ ಗಾಂಧೀಜಿ ರೈತನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಅಹಿಂಸೆಯ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನು ಗಾಂಧೀಜಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಒಪ್ಪಿಗೆ, ನಿಷ್ಕ್ರಿಯ (passive) ಪ್ರತಿರೋಧ ಮತ್ತು ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ನೀತಿ. ಈ ಹಂತಗಳನ್ನು ನಾವು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಸತ್ಯಗಳು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮ, ಭಾಷೆ, ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಹಂಗಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ಎಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರನ್ನೂ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿದರು. ಆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದೊಂದು ಜಾತ್ಯತೀತ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತೀಯನೂ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರು-

ಟಾಟಾ ಬಿರ್ರಾರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಒಬ್ಬ ಬಡವನವರೆಗೆ. ಮತೀಯ ಐಕ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯ ನಿವಾರಣೆಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನ್ನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ ಒಂದು ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ್ನು ಅವರು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದೊರೆತ ಕೂಡಲೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಭಾರತದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳು ಶೇಕಡಾ ೮೦ರಷ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನಾ ರೀತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಮೊದಲೇ ತಿಲಕರು, ಹಿಂದೂಗಳು ತಮ್ಮ ನಾಯಕತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಅದೇ ತಂತ್ರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಗಾಂಧೀಜಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದರು. ಗಣೇಶನ ಆರಾಧನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಲಕರು ಧರ್ಮವನ್ನು ರಾಜಕೀಯಗೊಳಿಸಿದರು. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಪರಿಗಣನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಭಾರತೀಯರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದುಗೂಡಿಸುವ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ಅವರು ಇಡೀ ದೇಶವನ್ನೇ ಮುನ್ನಡೆಸಬೇಕಾಯಿತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಜನ ಹಿಂದೂಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರು. ತಾವು ರಾಮರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಯಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಗಾಂಧೀಜಿ ರಾಜ ರಾಮನ ಹೆಸರನ್ನು ಬಳಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವರು ತಾವು ಅಯೋಧ್ಯಾ ರಾಮನ ಅಥವಾ ದಶರಥನ ಮಗನ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಆದರ್ಶ ಆಡಳಿತಗಾರನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಲು ಮರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಾತ್ಯತೀತ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಮಾಜದ ಎದುರು ಇಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಳೆಯ ಭಾಷೆ ಜನರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಆದರೆ ಹಳೆಯ ಪದಗಳಿಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ನೀಡಿದ ಹೊಸ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಜನರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ಗಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಎಂ.ಎನ್.ರಾಯ್ ಅವರಿಗಾಗಲೀ ತಮ್ಮ ಜೀವಿತಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಬಗೆಗೆ ತಮಗೆ ಅನಿಸಿದ್ದನ್ನು ಜನರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಪ್ರಸಾರಮಾಡಲು ಅವರು ಸ್ವತಂತ್ರರಿದ್ದರು. ನೀವು ಆ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿ ಸಮನ್ವಯ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ತುಸುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಜೊತೆ ರಾಜಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ತತ್ವದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಲೆನಿನ್ ಇಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಸೋವಿಯತ್ ಒಕ್ಕೂಟವನ್ನು

ಒಗ್ಗೂಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಾಲಿನ್ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಮಾವೋ ಸಹ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಅವರು ರೈತರ ಜೊತೆ ಕೃಷಿ ಕೂಲಿಕಾರರ ಜೊತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾವೋ ಕೆಲವು ವಿನಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳನ್ನು ಜನಪ್ರಿಯ, ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಚಳುವಳಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಾಗ ಗಾಂಧೀಜಿ ಸಹ ಹಲವಾರು ಹೊಂದಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ದೇಶ ವಿಭಜನೆಯ ನಂತರ ಮಾತ್ರ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದಾಗ ಅವರು ರಾಜಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ವಿಭಜನೆಯ ವಿರುದ್ಧವಾದ ತಮ್ಮ ಮೂಲ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಮತ್ತಷ್ಟು ದಿನ ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಈ ಅಂಶವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಬದುಕಿದವರಿಗೂ ಸಹ ಅವರ ದೂರದೃಷ್ಟಿ ಅರ್ಥವಾಗದೇ ಮರಣಾನಂತರ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವಲ್ಲಿ ಸೋತರು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ೧೯೪೭ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ೨೦ರ ಹರಿಜನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿ, “ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದರೂ ನಾನು ರಾಮರಹೀಮರನ್ನು ಒಂದೇ ಉಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಎರಡು ಹೆಸರುಗಳು ಒಬ್ಬನೇ ದೇವರನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾ ನಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮರಣಹೊಂದಬಲ್ಲೆ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದರು. ೧೯೪೮ರ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಅವರು ಸಾಯಬಹುದೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ೧೯೪೮ರ ಜನವರಿ ೩೦ರಂದು ಅವರ ಮೇಲೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದಾಗ ಸಾಯುವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರು ಆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿರಬೇಕು. ೧೯೪೮ರ ಫೆಬ್ರವರಿ ೧೫ರ ಹರಿಜನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಆಪ್ತ ಸಹಾಯಕರಾಗಿದ್ದ ಪ್ಯಾರೇಲಾಲ್‌ರು, ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆದಾಗ ಗಾಂಧೀಜಿ ‘ರಾಮ್ ರಾಮ್’ ಎಂದರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಗುಂಡು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ದೇಹವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಾಗ ಅವರು ‘ರಾಮ್’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಉದ್ಗರಿಸಿರಬಹುದು. ಮುಂದಿನ ರಹೀಮ್ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಎರಡನೆಯ ಗುಂಡು ಅವರ ದೇಹವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿದ್ದರಿಂದ ಉಂಟಾದ ಆಘಾತದಿಂದ ಅವರ ಧ್ವನಿ ಕ್ಷೀಣಿಸಿ ಅವರು ಉಚ್ಚರಿಸಿದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸದೇ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅವರ ಸುತ್ತ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಹಿಂದೂಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರು. ರಹೀಮ್ ಎಂಬ ಅವರ ಉದ್ಗಾರವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅಪಾರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ರಾಮ್ ಎಂದೂ ತಪ್ಪಾಗಿ

ಗ್ರಹಿಸಿರಬಹುದು. ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಖಚಿತವಾದ ಹೇಳಿಕೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ನಾವು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಘೋರ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ಮರಣಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗಿಂತ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವೇ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯವಾಯಿತು. ನಾವು ಅವರ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಬಯಸಿದೆವು. 'ರಹೀಮ'ನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಅವರನ್ನು 'ರಾಮ'ನಿಗೆ ಮಿತಿಗೊಳಿಸಿದೆವು. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಧೃಢಪಡಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜಘಾಟ್‌ನಲ್ಲಿನ ಅವರ ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ 'ಹೇ ರಾಮ್' ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಕೆತ್ತಲಾಗಿದೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಇದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿರಬಹುದು? ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದಾಗ ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅವರ ಬಾಯಲ್ಲಿರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವರು ಆ ಮೊದಲು ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ನೀಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. 'ರಾಮ್ ರಹೀಮ್' ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಅವರ ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಕೆತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ ರಾಜಘಾಟ್‌ಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡುವ ಮುಸ್ಲಿಮರೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಭಾವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವ ಮೂಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ಅದರಿಂದ ಎರಡು ಧರ್ಮಗಳ ನಡುವಿನ ಐಕಮತ್ಯಕ್ಕೆ ಅದು ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನೌಖಾಲಿ ಮತ್ತು ಕಲ್ಕತ್ತಾಗಳಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು ಹಿಂಸೆಯಿಂದ ದೂರ ಉಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರು. ರಾಮರಹೀಮರು ಒಬ್ಬನೇ ದೇವರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಆರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ತೀರ್ಮಾನ ಏನೆಂದರೆ, ಗಾಂಧೀ ಅನುಯಾಯಿಗಳೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಂಡ ಜನ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಮರಣಾನಂತರ ಅವರ ಜಾತ್ಯತೀತ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡವರು ಹೇಳಿದ್ದರ ಮೂಲಕ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಸ್ವತಃ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೇ ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರ ಮೂಲಕ ಅವರನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಹೆಚ್ಚು ಜಾತ್ಯತೀತರೂ, ವೈಚಾರಿಕರೂ ಮತ್ತು ಸಹಿಷ್ಣುವೂ ಆಗಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

(ಜನತಾ-ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯ)

ಅನುವಾದ : ಎಂ. ರಾಜು



ಆಹಾರ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿ

ಮೂಲ : ವಿದ್ಯಾಭೂಷಣ್ ರಾವತ್

'ಆಹಾರವನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸಬೇಕು' ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದಾಗಿನಿಂದ ದನದ ಮಾಂಸದ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿದ ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಮುಸ್ಲಿಂ ಭೀತನೆಂದು ಮತ್ತು ಹಿಂದುತ್ವದ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದ ಭಾಗವೆಂದು ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಆಸಕ್ತಿಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇನೆಂದರೆ, ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಜನರು ಬಂದು ಆಹಾರವನ್ನು ಸವಿಯುವಂತಿರಬೇಕು.

ನಾನು ಹಿಂದುತ್ವದ ಏಜೆಂಟನೋ, ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಏಜೆಂಟನೋ ಇಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯದ ಏಜೆಂಟನೋ ಅಥವಾ ಜಾತಿ ಏಜೆಂಟನೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುವ ಆಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನಗಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ಯಾರು ತಮ್ಮ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅವರೊಂದಿಗಿದ್ದೇನೆ. ವಾಸ್ತವವೆಂದರೆ ನಾನು ಭಿನ್ನಮತೀಯರಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಮತೀಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಆರಂಭವಾಗಿವೆ.

ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ವೈವಿಧ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ದನದ ಮಾಂಸದ ವಿರುದ್ಧದ ಹಗೆತನ ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಹಂದಿಮಾಂಸವನ್ನು

ಇವರು ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು ರೇಗಿಸಲು ಪ್ರತ್ಯಾಯುಧವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೊಂದು ಸರಳ ಪರಿಹಾರವಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿನ್ನುವ ದಲಿತರು ಮತ್ತು ಕೆಲವನ್ನು ಬಳಸುವ ಉಳಿದವರು ಸಹ ಪಂಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭೋಜನ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಈ ಎರಡೂ ಬದಿಗಳ ನಿಷೇಧಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ನಿಲ್ಲಬಹುದು ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ಒಂದು ಪಕ್ಷ ನಾವು ದನದಮಾಂಸದೊಂದಿಗೆ ಮುಸ್ಲಿಂ ಹೆಸರಿನ ತಳುಕು ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹಿಂಸೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದುತ್ವ ಇದನ್ನು ಮತೀಯವಾದದ ದೈವೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾವು ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯತಂತ್ರದೊಂದಿಗೆ ನಿಭಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ದನದ ಮಾಂಸತಿನ್ನುವವರು, ಹಂದಿ ಮಾಂಸ ತಿನ್ನುವವರು, ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಗಳು ಹಾಗೂ ದನ ಮತ್ತು ಹಂದಿಯನ್ನು ತಿನ್ನದ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಖಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಸವಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾನು ಯಾವುದೇ ನಿಷೇಧವನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನಾನು ನಿಷೇಧ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಕೇವಲ ದನದಮಾಂಸದ ಹಬ್ಬ ಮಾಡುವವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಾಗಿ ಬೆದರಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಿಜೆಪಿ ಶಾಸಕನೊಬ್ಬನ ಮೂರ್ಖ ಮತ್ತು ಭಯೋತ್ಪಾದಕ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದರ ಬದಲಾಗಿ, ಯಾರಿಗೆ ಈ ಮತೀಯವಾದಿ ದುರಾಲೋಚನೆಗಳ ಆಳ ಅಗಲ ತಿಳಿದಿದೆಯೋ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳನ್ನು ಮತೀಯ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ಹುನ್ನಾರ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ನಮ್ಮ-ನಿಮ್ಮಂಥವರು ಒಬ್ಬ ಗೆಳೆಯರಾಗಿ ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆ ಕೊಡುವುದು ಮತ್ತು ಧ್ವನಿ ಎತ್ತುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ದನದಮಾಂಸ ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳ ಆಹಾರವೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯೀಕರಿಸಿ ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಾವು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಿದೆ. ಇದು ಮುಸ್ಲಿಮರು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರೊಂದಿಗೆ ದನದ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಳುಕು ಹಾಕಿದಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈಶಾನ್ಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ದನದ ಮಾಂಸ ಬೌದ್ಧರನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡಂತೆ ಸರ್ವರ ಆಹಾರವಾಗಿದೆ. ಆಗ್ನೇಯ ಏಷಿಯಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬೌದ್ಧಧರ್ಮಾಧಾರಿತ ದೇಶಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಮಾಂಸಾಹಾರವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತವೆಯಾದರೂ ಭಾರತದ ಬೌದ್ಧರು ಇದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಭಾರತದ ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳು ಇತರರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ತೆಲಂಗಾಣ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದ ದಲಿತ

ಸಮುದಾಯಗಳ ಆಹಾರದ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ದನದಮಾಂಸವೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಕೆ, ಕುರಿ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಂದಿ ಮಾಂಸಗಳು ಅವರ ಆಹಾರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿವೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೇಪಾಳದ ಉನ್ನತ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಉತ್ತರಾಖಂಡದ ಬಹುಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ದನದಮಾಂಸ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಹಾರವಾಗಿತ್ತು. ನೇಪಾಳದ ದಸರಾ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಅನೇಕ ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಯಾದವರು, ಕುಶ್ವರು, ಕುರ್ಮಿಗಳು, ಮರಾಠರು, ಜಾಟರು, ಗುಜ್ಜರರು ಮತ್ತು ಇತರ ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಗಳು ದನಗಳನ್ನು ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಸಾಕುತ್ತಾರಾದರೂ ಅವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಅವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲೀ ಈಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕುರಿತಾಗಲೀ ನಾನು ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕೆದಕಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವುದಾದರೆ, ಈ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರಭಾವಗಳಿಂದಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವಂತವು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಕೆಲವು ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಕೆಲವು ನಿಷೇಧಗಳಿವೆ. ಮುಸ್ಲಿಮರಿಗೆ ಹಂದಿ ಅಂತಹ ನಿಷೇಧಿತ ಪ್ರಾಣಿಯಾದರೆ ಹಿಂದುಗಳಿಗೆ ಹಸುಗಳು. ಈ ಎರಡು ಈ ದೇಶದ ಅನೇಕ ಕೋಮು ಸಂಘರ್ಷಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ. ಎಷ್ಟೆಂದರೆ, ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರೊ. ಇಕ್ಬಾಲ್ ಅನ್ವಾರಿ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತರಾಗಿ ದನದ ಮಾಂಸವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿಬಿಡಿ ಎಂದು ಕರೆ ನೀಡಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು 'ನಮ್ಮ ಆಹಾರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದೆ. ಅವರು ಈ ಮೂಲಕ ಸಂಘಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಮಾತ್ರ ದನದಮಾಂಸ ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಸಲು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಹಾಗೊಂದು ಪಕ್ಷ ಮುಸ್ಲಿಮರು ದನದಮಾಂಸ ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಾದರೆ ಹಿಂದುಗಳು ಮತ್ತು ಉಳಿದವರು ಹಂದಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೊಂದು ಥರ ಕೊಡು ಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಬಂಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವ ಬದಲು ಇಬ್ಬರೂ ಅವರವರ ಆಹಾರವನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಬಳಸಲಿ, ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮದನ್ನು ಹೇರುವುದು ಬೇಡ.

ಸೀದಾಸಾದಾ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಕೇವಲ ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳು ದನದಮಾಂಸ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಹಿಂದುತ್ವದ ಗೂಂಡಾಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಬಳಲಬೇಕು. ವೇದಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಶ್ವಮೇಧ ಯಾಗದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಯಾರಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ?

ಹಿಂದೂಗಳ ದನದಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಣೆಯ ಪದ್ಧತಿ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೊ. ಡಿ.ಎನ್. ಧಾ ರವರೇ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ!! ಈ ದೇಶದ ದನದಮಾಂಸ ರಫ್ತು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿರುವ ಬಹುಪಾಲು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದೂಗಳೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಾಗಲೀ ಮತ್ತು ಇವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಧಾರಾಳ ಕೃಪಾಶೀರ್ವಾದವಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಲೀ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದ ವಿಷಯವೇನಲ್ಲ.

ನನ್ನ ಕಡೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಖಚಿತಪಡಿಸುವುದರೆ ನಾನು ಈ ಆಹಾರ ಹಬ್ಬವನ್ನು ತಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ನಾನು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಡೆಹರಾಡೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಹಂದಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ತಿಂದಿದ್ದೇನೆ, ಅದು ಅಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆಹಾರವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಸ್ವಾದಿಷ್ಟವಾದ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯವಾದ ಯಾವುದೇ ಆಹಾರವನ್ನು ನಾನು ತಿನ್ನಬಲ್ಲೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾದಿಷ್ಟವಾದ ದನದಮಾಂಸ ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆಂದೂ ಮತ್ತು ನಾನು ಅದನ್ನು ತಿಂದಿರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಬಲ್ಲೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಜಗತ್ತಿನ ಬೇರೆಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಥರಹೆವಾರಿ ದನದಮಾಂಸವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸಿರುವುದನ್ನೂ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ.

ಆಹಾರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿನ್ನುವ ಜನರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬರುವುದನ್ನು ನಾನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಪಾಳೇಗಾರಿಕೆಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕಬೇಡಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ! ಆದರೆ ನಮ್ಮೊಳಗೂ ಒಂದು ಪಾಳೇಗಾರಿಕೆ ಇದೆಯಲ್ಲ!! ಒಂದು ಪಕ್ಷ ನಾವೇನಾದರೂ ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳೆಲ್ಲಾ ದನದಮಾಂಸ ತಿನ್ನುವವರು, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ದಲಿತೇತರ ಸಮುದಾಯಗಳು ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಗಳು ಎಂದೇನಾದರೂ ಭಾವಿಸುವುದಾದರೆ ಮತ್ತೆ ನಾವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಇಕ್ಕಳದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುತ್ತೇವೆ. ಸಾವಿರಾರು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ವಾದಿ ಬೌದ್ಧರು ಮಾಂಸ ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಸ್ಲಿಮರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಗಳಿದ್ದಾರೆ, ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಹಿಂದೂಗಳು ಮಾಂಸ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ದನದಮಾಂಸವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಏನೆಂದರೆ ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವಿರುವ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಮತ್ತು ನಾನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ಇಂಥ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಉತ್ಸವಗಳು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳಲಿ. ಆದರೂ ನಾನಂತೂ ದನದಮಾಂಸದ ಹಬ್ಬ ಆಚರಿಸುವ ನಿಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಈ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಆ ಶಾಸಕನ ಹೇಳಿಕೆಯ

ವಿರುದ್ಧವೇ ವಿನಹ ಈ ಹಬ್ಬದ ಸಂಘಟಿಸಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲ. ಇವರು ಯಾರೆಂದೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರ ಸಹಚಿಂತಕನಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇನೆಂದರೆ..... ಇಂಥ ಹಬ್ಬಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ವಿಸ್ತರಿಸುವ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ವೈವಿಧ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸುವ ಸೂಕ್ತ ಸಮಯವಾಗಿಸಬಹುದು.

(ವಾರ್ತಾ ಭಾರತಿ)

ಅನುವಾದ : ಡಾ. ಟಿ.ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದ



ಇಸ್ಲಾಂಗೊಂದು 'ಪುನರುಜ್ಜೀವನ' ದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ

ಮೂಲ : ಹಸನ್ ಸುರೂರ್

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯ ಕೃತ್ಯದ ನಂತರ, ಇಂಥ ಕೃತ್ಯ ಮಾಡುವವರೆಲ್ಲ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮುಸ್ಲಿಮರಲ್ಲ, ಅವರದು ನಿಜ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮುಸ್ಲಿಮರೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಜ, ಇಸ್ಲಾಮ್ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ, ಹಿಂಸೆಯನ್ನಲ್ಲ ಎಂದು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನೆಯಾಗಿ ಕುರಾನಿನ ಸೂಕ್ತಿಗಳನ್ನು, ಹದೀಸ್ (ಪ್ರವಾದಿಯವರ ಉಪದೇಶ ಹಾಗೂ ಸಂದೇಶಗಳು) ನೀಡಿ ಅದು ಹೇಗೆ ಹಿಂಸೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಚಾರ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬೊ ಮಾರಣಹೋಮದ ಘಟನೆಯ ನಂತರ 'ಇದು ನೈಜ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಅಲ್ಲ' ಎಂಬ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳತೊಡಗಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಪ್ರವಾದಿಯವರಿಗೆ ಆದ ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರವಾಗಿ ರಕ್ತದೋಕುಳಿ ಹರಿಸಿದವರು ಬಂದೂಕುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು 'ಅಲ್ಲಾಹು ಅಕ್ಬರ್' ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಬ್ರದರ್‌ಹುಡ್ ಸಂಘಟನೆಯ ಸ್ಥಾಪಕ ಅಲ್ ಬಾನಾನ ಮೊಮ್ಮಗ ಹಾಗೂ ಖ್ಯಾತ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಚಿಂತಕ ತಾರೀಖ್ ರಹಮಾನ್ ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಮಹಾದ್ರೋಹ ಎಂಬ ಕಟು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಖಂಡಿಸಿದ. ಸೌದಿ ಅರೇಬಿಯಾದಲ್ಲಿ

ಇಸ್ಲಾಂಗೊಂದು 'ಪುನರುಜ್ಜೀವನ' ದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ

೪೫

ವಹಾಬಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಎಂಬ ಉಗ್ರವಾದಿ ಸಂಘಟನೆಯು ಇದು ಹೇಡಿಗಳ ಕೃತ್ಯ ಎಂದು ಖಂಡಿಸಿತು.

ಆದರೆ ಇಂಥ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ತಳ್ಳಿಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ನಿಜವಾದ-ಕಲ್ಪಿತ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಇತರ ಧರ್ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತು ಬದುಕಲು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಂದು ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳಂತೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸಹ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡವನ್ನು ಖಂಡಿಸುವ ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಫಾಕ್ಸ್ ನ್ಯೂಸ್ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ ಪ್ರಪಂಚಾದ್ಯಂತ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಈ ಹಿಂದೆ ಇಂಥ ಖಂಡನೆಗಳು ಕೆಲವು ಷರತ್ತುಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಇದು ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಜನಾಂಗದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ನಿಜ ಮುಸ್ಲಿಮರಲ್ಲದವರೆಂದು-ನಿಜ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸದವರೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಇಂಥವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಪಶ್ಚಿಮ ಏಶ್ಯಾದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಆಫ್ರಿಕಾ, ದಕ್ಷಿಣ ಏಶ್ಯಾ, ಯೂರೋಪ್, ಅಮೇರಿಕಾದವರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ, ಭಾರತದ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಯುವಕರೂ ಸಹ 'ಚಿಹಾದ್'ನಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ೯/೧೧ನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಲ್ ಖೈದಾ ಇದ್ದರೂ ಅದು ಅಮೇರಿಕಾದ ರಾಕ್ಷಸ ರಾಜಕಾರಣದ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುತ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಅದು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇಂದು ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಉಗ್ರರ ಸಂಘಟನೆಗಳು ನಾಯಿಕೊಡೆಗಳಂತೆ ಬೆಳೆದಿವೆ. ಬೋಕೋ ಹರಾಮ್, ಅಲ್ ಶಬಾಬ್, ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಸ್ಟೇಟ್, ಅಲ್ ಖೈದಾ, ನೂರಾರು ತರಹದ ತಾಲಿಬಾನ್, ಸಾವಿರಾರು ಲಷ್ಕರ್‌ಗಳು, ಮಿಲಿಟರಿ ತುಂಡಿಗಳು-ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕಿಂತ ಭಯಾನಕವಾಗಿವೆ. ಕಳೆದ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲೇ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಉಗ್ರರಿಂದ ಹರಿದ ರಕ್ತದ ಹೊಳೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತತ್ತರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಪೇಶಾವರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ೧೩೨ ಮುಗ್ಧ ಮಕ್ಕಳ ಮಾರಣಹೋಮ, ಸಿಡ್ನಿ ಕೆಫೆಯ ಮುತ್ತಿಗೆ, ಯೆಮೆನ್ ಮತ್ತು ಇರಾಕ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಾಲು ಸಾಲು ಆತ್ಮಹತ್ಯಾಧರ್ಮದ ಪಾತಕಗಳು, ಫಿಲಿಪೈನ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸೊಂದರ ಮೇಲೆ ನಡೆದ ಬಾಂಬ್ ದಾಳಿ, ನೈಜೀರಿಯಾದ ಬಾಗಾ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೦೦೦ ಕ್ಕೂ ಜನರನ್ನು

೪೬

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿಧ್ನ ಬಾರದು

ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಕೊಂದ ದಾರುಣ ಘಟನೆ, ಐಸಿಸ್ ಉಗ್ರರಿಂದ ಇರಾಕ್- ಸಿರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ನಿರಂತರ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡಗಳು-ಹೀಗೆ ಹಿಂಸೆಗೆ ಕೊನೆಯೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದು ಧರ್ಮದವರು ಇನ್ನೊಂದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರನ್ನು ಹೀಗೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇವೆಯೇ?

ಯಾಕೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಇಂಥ ಮಹಾಪಾತಕಗಳ ಪಡೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ?

‘ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಡತನ, ಹತಾಶೆಗಳ ಕೂಪದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಜನರ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದು ವಿವರಿಸುವ ಲೆನಿನ್‌ವಾದಿ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೆಂಬ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ ಮೂರ್ಖರ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬೇಕಾದ ಸಮಯವೀಗ ಬಂದಿದೆ’ ಎಂದು ಫ್ರೆಂಚ್ ಚಿಂತಕ ಬರ್ನಾರ್ಡ್ ಲೆವಿಯವರು ಸಂಡೇ ಟೈಮ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಮಾತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುವ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಿದೆ.

ಚಾರ್ಲಿ ಹೆಬ್ಲೋ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾದ ಇಬ್ಬರು ಸಹೋದರರ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಪಾಲಕರಾದ ಅವರು ತಾವು ಹಿಂಸಾಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಾಗ ಅಲ್ಲಾಹು ಅಕ್ಬರ್ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಅದಕ್ಕೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಯ ರೋಪ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಡ ಹಿಂದೂಗಳು, ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು, ಜ್ಯೂಗಳು ಸಹ ತಮ್ಮ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಠ್ಯವೊಂದರ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮುಂದೂಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಅದು, ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ಮತ್ತು ಇಸ್ಲಾಂನ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂಬ ಕಟು ಸತ್ಯವನ್ನು ಮುಸ್ಲಿಮರು ಈಗ ಎದುರಿಸಬೇಕಿದೆ.

‘ನಾವು ಒಪ್ಪಲಿ ಬಿಡಲಿ ಉಗ್ರರಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಜನ ನಾವು ಮುಸ್ಲಿಮರು ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರನ್ನು ನಾವು ನಿಜ ಮುಸ್ಲಿಮರಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರೇ ಹಾಗೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ’ ಎಂದು ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಸಾಜಿಡ್ ಜಾವಿದ್ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಗೆ ಬರುವುದಾದರೆ : ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಉಗ್ರವಾದ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮತಿಹೀನ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಕೆಲಸವೇ? ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೂ ಇಸ್ಲಾಮಿಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲವೇ? ಅಥವಾ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಟೈಮ್ಸ್‌ನ ಉದಾರವಾದಿ ಅಂಕಣಕಾರ ನಿಕೊಲಸ್ ಕ್ರಿಸ್ಟೋಫ್ ಕೇಳಿದಂತೆ ‘ಹಿಂಸೆ, ಉಗ್ರವಾದ, ಮಹಿಳಾ ಶೋಷಣೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುವ ಅಂಶಗಳು ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲೇ ಇವೆಯೇ?’

ಹಾಗಾದರೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಅಂದರೆ ಏನು? ವಿಶ್ವಾದ್ಯಂತ ಶಾಂತಿಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಉಮ್ಮಾ ಯಾವ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ತತ್ವಗಳಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಪಡೆದೆಯೋ ಅದೇ ಮೂಲದಿಂದ ರಕ್ತಪಿಪಾಸುವಾದ ಅಬೂಬಕರ್ ಅಲ್ ಬಗ್ದಾದಿ ಎಂಬ ಐಎಸ್‌ಐಎಸ್‌ನ ಸ್ವಘೋಷಿತ ಖಿಲಾಫತನೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಪಡೆದಿರುವಾಗ ಆತನನ್ನು ಮುಸ್ಲಿಂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಗೂ ಕೆಟ್ಟ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಮೂಲಭೂತವಾದಿಗಳಿಬ್ಬರೂ ಕುರಾನ್-ಹದೀಸ್‌ಗಳಿಂದಲೇ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ, ಸಮಸ್ಯೆ ಇರುವುದು ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಇಂಥ ಸಂದಿಗ್ಧತೆಗಳೆಡೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ.

ಕ್ರಿಸ್ಟೋಫರ್ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುವುದಾದರೆ, ‘ಕೆಲವರು ಕುರಾನನ್ನು ಓದಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಿದರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಅದನ್ನು ಓದಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಾಲಿಬಾನ್‌ಗಳು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಒಂದು ಮುಖವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿರುದ್ಧವಾದುದನ್ನು ಮಲಾಲಾ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ’

ಕುರಾನ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಹಲವು ಭಾಗಗಳು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಒಂದೇ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧಾಭಾಸದ ಹಾಗೂ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಮನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಗೊಂದಲ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಕೆಲವರು ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಚೆಹಾದ್ ಅನ್ನು ಕುರಿತು ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟರು-ನೀಚರ ವಿರುದ್ಧ ಸಾರಬೇಕಾದ ಸಶಸ್ತ್ರ ಹೋರಾಟ ಎಂದು ಒಂದು ಕಡೆ ಹೇಳಿದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಅದನ್ನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಡೆಯುವ ಶಾಂತಿಯುತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಘರ್ಷ ಎಂದೂ ಸಹ ಬಣ್ಣಿಸಲಾಗಿದೆ

ಅಂದರೆ, ಇಸ್ಲಾಮ್ ಹೇಳಿದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೇ ಜೆಹಾದಿಗಳು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಅಕ್ಷರಶಃ ತಪ್ಪಲ್ಲ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವೂ ಸರಿಯೇ. ಇಬ್ಬರೂ ಸಹ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಕುರಾನನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮೂಲ ಆಶಯವನ್ನು ಮರೆಮಾಚುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಎಲ್ಲ ನಂಬಿಕೆಗಳು- ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ಗೌರವ ನೀಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದು ಕಷ್ಟ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅಲ್ ಬಖ್ರಾದ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ದೈವ ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳು ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳಲ್ಲದವರ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದರೆ, ನಂತರ ಅವರಿಗೆ ಅಂತಿಮ ತೀರ್ಮಾನದ ದಿನ ದೊಡ್ಡ ಶಿಕ್ಷೆಯೊಂದು ಕಾದಿದೆ ಎಂಬೆಚ್ಚರಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಮುಂದೆ, ದೇವರಿಗೆ

ಮಾತ್ರ ಯಾರು ಶಿಕ್ಷಾರ್ಹರು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಹುಲುಮಾನವರಿಗೆ ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಉಗ್ರರು ಹಾಗೂ ಶಾಂತಿಪ್ರಿಯರು ಇಬ್ಬರೂ ಸಹ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಇಂಥ ಉಲ್ಲೇಖಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ಅದರಂತೆ, ಹೆಣ್ಣಿನ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಕುರಿತು, ಅಲ್ ನಿಸಾದ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾನ ಗೌರವವನ್ನು ನೀಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಇದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನಳಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳೂ ಸಹ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಗಂಡಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಅವಳಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಆಸ್ತಿಯ ಪಾಲು ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ಅವಳ ಹೇಳುವ ಸಾಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಬೆಲೆ ನೀಡಬಾರದು ಹಾಗೆಯೇ ವ್ಯಭಿಚಾರದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಗಂಡಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಿಕ್ಷೆ ದೊರೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ.

ನಿಜವಾಗಿ, ಕುರಾನಿನ ಸೂಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ಹಾಗೆ ವಿವಿಧ ಅಧ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಇದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿ ಓದಿದಾಗ ಅವು ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧಾಭಾಸದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ.

ಭಾರತದ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಚಿಂತಕರಾದ ಮೌಲಾನಾ ವಹೀದುದ್ದೀನ್ ಖಾನ್ ಅವರು ಕುರಾನಿನ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನುವಾದಕ್ಕೆ ಬರೆದ ಮುನ್ನುಡಿಯ ಪ್ರಕಾರ 'ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಈಗ ದೊರಕುವ ಕುರಾನ್ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅವತೀರ್ಣಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ವಿವಿಧ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೩ ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವತೀರ್ಣಗೊಂಡಿತು' ಅವರ ಪ್ರಕಾರ 'ಕುರಾನ್ ಇತರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಠ್ಯಗಳಂತೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರದೆ, ಅದು ಬಿಡಿ ಬಿಡಿಯಾದ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿದೆ. ಓದುಗರು ಈ ಗ್ರಂಥದ ಬಿಡಿ ಪುಟಗಳು, ಸೂಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಓದಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಅದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ'

ಪ್ರವಾದಿಯವರ ಉಪದೇಶಗಳು- ಸಂದೇಶಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಹದೀಸ್‌ನ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಸಂದೇಶಗಳು ಹಲವು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳು ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರವಾದಿಯವರ ಸಾವಿನ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾಯಿತು. ಅವುಗಳ ಮೂಲ ಅರ್ಥ ಅನುವಾದ ಮಾಡುವಾಗ ಕಳೆದುಹೋಗಿದೆ. ಆದರೂ ಮೂಲ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು

ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಸಡಿಲವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರವಾದಿಯವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸದೇ ಇರುವ ಹಲವು ಹದೀಸ್‌ಗಳೂ ಸಹ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಉಗ್ರರು ತಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಸಮರ್ಥನೆಯಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನ ಹೊಸದೊಂದು ಆವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು. ಅಂಥ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅವರು ಈಗಾಗಲೇ ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಚದುರಿದಂತಿದ್ದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಜೆಂಡಾಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನೇ ನೈಜ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು.

ಮುಸ್ಲಿಮರಿಗೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಅರಿವಿದೆಯಾದರೂ, ಅದರ ಜೊತೆಗೇ ಅವರು ಕುರಾನ್ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಗೂ ಒಳಪಡಿಸಬಾರದ, ಯಾವ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗಕೂಡದ ಗ್ರಂಥ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಕುರಾನ್ ಸಹ ಇದನ್ನು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ 'ಯಾರಿಗಾಗಿ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆಯೋ ಅವರು ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಡುವವರು ಗೆಲ್ಲುವರು, ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲದವರು ಸೋಲುವರು'

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕುರಾನಿನ ಸೂಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಭಾನ್ವಯಗೊಳಿಸಿ ಮರುಜೋಡಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಧರ್ಮಪಾತಕ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಹಾಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲೂ ಮರುನಿರೂಪಣೆಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಲೇಖನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಾಗ, ಕೆಲವರು ಇದೇ ಮಾತನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಧರ್ಮದ್ರೋಹದ ಆಪಾದನೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ನನಗೆ ಎಚ್ಚರ ನೀಡಿದರು. ಈ ರೀತಿಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥ, ಹಿಂಸಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಇಸ್ಲಾಮಿಗೆ ಹೊಸದೇನಲ್ಲ. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಮ್ಮೆ ಇಂಥ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿ ಪೇಗನ್ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಯೂರೋಪನ್ನು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನೀಕರಣಗೊಳಿಸುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು, ಕುಸೇಡ್‌ಗಳು ನಡೆದವು. ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿ ಇದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಇಸ್ಲಾಂ ಈಗ ಹಗೆ ಮಾಡಲು ವಿಫಲವಾಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನೋದಯ (Enlightenment) ಮತ್ತು ಪುನರುಜ್ಜೀವನ (Renaissance) ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ಆಧುನಿಕ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಸಬ್ದಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಇಂದಿಗೂ ಆಧುನಿಕತೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿ ಗಾಬರಿ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಇಂಥ ವೈಚಾರಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಇಂಬುನೀಡುವ ಮುತಜಿಲ್ಲಾ ಚಳುವಳಿಯನ್ನು

ಮೂಲಭೂತವಾದಿ ಮುಸ್ಲಿಮರು ನಾಶಮಾಡಿದರು. ಮುತಜಿಲ್ಲಾ ಚಳುವಳಿಯು ಇಂದಿನ ಜೀವನದ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವಂತಹ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕುರಾನನ್ನು ಒಂದು ಜೀವಂತ ಪಠ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಹೇಳಿತ್ತು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ 'ನಾವು ಇನೇಯ ಅಥವಾ ಲೆನೇಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಜ್ಞೆ-ವೈಚಾರಿಕತೆಗಳು ಬಹಳ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಿದ್ದು ನಾವು ದೇವರು ದಯಪಾಲಿಸಿರುವ ವಿವೇಚನಾ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ನಿಜವಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ' ಎಂದು ದೆಹಲಿಯ ಮಹಮ್ಮದ್ ಯೂನುಸ್ ಎಂಬ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಚಿಂತಕರು ಹೇಳಿದ್ದು ಬಹಳ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಈಜಿಪ್ಟ್‌ನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಅಬ್ದೆಲ್ ಫತಾ ಅಲ್ ಸಿಸಿ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಉಗ್ರರ ಹಾವಳಿಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲು ಧಾರ್ಮಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಗೆ ಅಣಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಕರೆ ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಸುನ್ನಿ ಜ್ಞಾನ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಮೀಸಲಾಗಿರುವ ಅಲ್ ಅಜರ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಆತ ಹೇಳಿದ : 'ನಮಗೀಗ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯೊಂದರ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀವು ಇಮಾಮ್‌ಗಳು ದೇವರಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರರು. ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಪ್ರಪಂಚವು ತನ್ನೊಳಗೆ ತಾನೇ ಭಿದ್ರಗೊಳ್ಳುತ್ತ, ದಿನೇ ದಿನೇ ನಮ್ಮವರಿಂದಲೇ ನಾಶವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರಪಂಚ ನೋಡುತ್ತಿದೆ'

ವ್ಯಂಗ್ಯವೇನೆಂದರೆ ಇಂಥ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಈಜಿಪ್ಟ್‌ನ ನ್ಯಾಯಾಲಯವೊಂದು ಕರೀಮ್ ಅಲ್ ಬನ್ನಾ ಎಂಬ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಫೇಸ್‌ಬುಕ್‌ನಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಬರೆದದ್ದನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮ್‌ಗೆ ಅಗೌರವ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದೆ. ಫಾತಿಮಾ ನೌತ್ ಎಂಬ ಲೇಖಕಿ ಈದ್‌ನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಬಲಿ ನೀಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಮೊಕದ್ದಮೆಯೊಂದನ್ನು ಹೂಡಲಾಗಿದೆ. ಕವಿ ಕರೀಮ್ ಸಬ್ರಿ 'ದೇವರು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?' ಎಂಬ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ.

ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರಿ ಇಟ್ಟು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನ ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ಎದುರಿಸುವ ಕಾಲ ಮುಸ್ಲಿಮರಿಗೆ ಈಗ ಎದುರಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ೯/೧೧ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇರ್ಶಾದ್ ಮಾರಿಫ್ ಎಂಬ ಕೆನಡಿಯನ್ ಮಹಿಳೆ ೨೦೦೩ ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ 'ದ ಟ್ರಬಲ್ ವಿತ್ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಟುಡೇ' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಹಂತಕರು 'ತಮ್ಮ ಪ್ರದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟು ಹಾಯಾಗಿ

ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ' 'ಸಹಧರ್ಮೀಯ ಮುಸ್ಲಿಮರು ತಾವು ನಿಯೋಜನೆಯಿಂದ ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಬಗ್ಗೆ ಪುನರಾವಲೋಕನ ಮಾಡುವ' ಸವಾಲಿದೆ ಎನ್ನುವ ಅವರು, 'ಇಸ್ಲಾಂನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವವರು ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಚಾಪೆಯ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಗುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟು 'ನಮ್ಮ ಆತ್ಮದ್ರೋಹದಿಂದ ನಾವು ಹೊರಬರಬೇಕಿದೆ' ಎಂದು ಆಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಆಕೆಯನ್ನು 'ಸ್ಕರ್ಚ್ ತೊಟ್ಟ ಸಲ್ಮಾನ್ ರಶ್ಮಿ' ಎಂದು ಹೀಗಳೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಚಾರ್ಲಿ ಹೆಬ್ಲೋ ಘಟನೆಯ ನಂತರ ಇದು ಬಹಳ ದಿನ ಹೀಗೇ ಮುಂದುವರೆಯಲಾರದು ಎಂದು ಮುಸ್ಲಿಮರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಆದರೂ, ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಾಡಲು ಅವರು ಇನ್ನೂ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಈ ಹಿಂಜರಿಕೆ ಮುಂದುವರೆದಷ್ಟೂ ಇಸ್ಲಾಂಗೆ ಅಪಾಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ಬಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಕೇಳಲು ಎಷ್ಟು ವಿಳಂಬ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೋ ಅದರಿಂದ ಅಷ್ಟೇ ಹೆಚ್ಚು ಹಾನಿಯಾಗಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಇಸ್ಲಾಮೀ ಪುನರುಜ್ಜೀವನ ಬಯಸುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರಾ?

(ಔಟ್‌ಲುಕ್-ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯ)

ಅನುವಾದ : ಡಾ. ಎಸ್. ಸಿರಾಜ್ ಅಹಮದ್



ಭಾರತ-ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿ

ಮೂಲ : ಸತ್ಯ ಶಿವರಾಮನ್

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಆರು ದಶಕಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ದೇಶದ ಮೊದಲ ಪ್ರಧಾನಿ ಮಂತ್ರಿ ಪಂಡಿತ ನೆಹರುರವರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋದಯ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಾ ಇದು “ದೇಶದ ವಿಧಿಯೊಂದಿಗಿನ ಪೂರ್ವನಿರ್ಧಾರಿತ ಭೇಟಿ” ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಹೇಳಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯದ ಶಾಂತಿ, ಸಮೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಗೆ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಲುಪಿಸುವ ವಾಹಕವನ್ನಾಗಿಸುವ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಈ ದೇಶದ ಅಗಾಧ ವಿಸ್ತಾರದ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಆದಿವಾಸಿಗಳು, ಮೀನುಗಾರರು ಮತ್ತು ಇನ್ನುಳಿದ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದು ಎಂದೂ ತಲುಪಲೇಯಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಆ ಪರಕೀಯ ಆಡಳಿತಗಾರರು ನಿರ್ಗಮಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದ ಎರಡು ಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಹಾಗೇ ಉಳಿದವು. ಅವೆಂದರೆ: ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ ಎನ್ನಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಂದಿರುವುದು ಯಾರಿಗೆ? ಈ ದೇಶ ನಿಜಕ್ಕೂ ಯಾರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು?

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರದ ಭಾರತದ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ಪುರಾತನ ಕೊಳ್ಳೆ, ಲೂಟಿ, ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳು ಈ ಅಸಹಾಯಕ ಜನರ ದೈನಂದಿನ

ಬದುಕಿನ ಕ್ರೂರ ವಾಸ್ತವಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿದವು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಶಾಂತಿ; ಸಮೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಆಡಳಿತವನ್ನು ದೇಶದ ಎಲ್ಲರಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವ ವಾಹಕವಾಗುವ ಬದಲು ವಿನಾಶದತ್ತ ಮುಂದೊತ್ತಿ ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಬ್ರೇಕ್ ಇಲ್ಲದ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ರೈಲು ಬಂಡಿಯಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಬೆಂಕಿಹೊತ್ತಿದ ರೈಲುಬಂಡಿಯ ಚಾಲನೆಯ ಮುಂದಾಳತ್ವವನ್ನು ತನ್ನ ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕರು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಧಣಿಗಳ ಯಾವುದೇ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸಿ ಪಾಲಿಸುವ, ಹೀಗೆ ಪಾಲಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಮೂಲಭೂತ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮುರಿದಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಕಿಂಚಿತ್ ವಿಷಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದ ಸಂಬಳದಾರ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿ ವಹಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಯುಳ್ಳ ಯಾರಾದರೂ ಸರಿ ಈ ಅತೀವೇಗದ ಹೊಟ್ಟೆಬಾಕ ರೈಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಇಂಧನವಾಗಿ ಅದರ ಕಲ್ಲಿದ್ದಲಿನೊಂದಿಗೆ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ದಹಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಯಾರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಳಲು ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೋ ಆ ಚುನಾಯಿತ ಸಮುದಾಯದ ಸುಭದ್ರ ಸುರಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಂತ್ರಸ್ತ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಇದರ ಹವಾನಿಯಂತ್ರಿತ ಭೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಸೀನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಇವರಿಗೆ ದೇಶ ಮತ್ತು ವಿದೇಶಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಇದ್ದು, ಇದೇ ಅವರ ನಿಜವಾದ ಮತಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಭೋಗಿಯ ಕಿಟಕಿಗಳಿಂದ ಹೊರಗೆ ತಲೆಹಾಕಿ ತಮ್ಮ ಕೃತಕ ನಗುವನ್ನು ಹೊರಚೆಲ್ಲಿ ಜಡ ಕೈಗಳನ್ನು ಬೀಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಸರ್ಕಸ್ಸನ್ನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ‘ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ’ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತದೆ.

ಈ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಧಣಿಗಳ ನಂತರದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮೂಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಮತ್ತೇರಿಸಿಕೊಂಡ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಸದಸ್ಯರು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಆಯ್ದು ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಶ್ರೀಮಂತ ವರ್ಗಗಳ ಮನೋರಂಜನೆಗಾಗಿ. ದೇಶ ದಹಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ‘ನಾಯಕ’ರಾಗಬೇಕಾದವರು ಶಿಖಂಡಿಗಳ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಉಳಿದಂತೆ ಹಿಂದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಭೋಗಿಗಳ ಕಾಯ್ದಿರಿಸಿದ ಸೀಟುಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ಅಲ್ಲಿರಲು ಅರ್ಹರೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸಿರುವ ಭಾರತದ ಮಧ್ಯಮವರ್ಗ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇವರೆಲ್ಲಾ ಬಹುಪಾಲು ಉಚ್ಚ ಜಾತಿಗಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ತಮ್ಮ ಈ ಸರ್ವಾನುಕೂಲಭೂಷಿತವಾದ ಹಿತಕರ ಪ್ರವಾಸದುದ್ದಕ್ಕೂ ಅಸಂಬದ್ಧ ಹರಟೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹರಟೆಯ ವಿಷಯವೆಂದರೆ: ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ. ಹೇಗೆ

ಈ ದೇಶದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿದ್ದಾನೆ (ಅವರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ!) ಎಂಬುದು ಇವರ ಚರ್ಚೆಯ ಸಾರಾಂಶ. ಮುಂದುವರಿದು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಗೆ ಶಾಪವನ್ನೂ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಯಾವುದನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಖಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಆ ಲೂಟಿಯ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಗಕ್ಕಾಗಿ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಾ, ಸ್ವರ್ಧಿಸುತ್ತಾ, ಕುತಂತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಸಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ರೈಲಿನ ಕೊಟ್ಟ ಕೊನೆಯ, ಮುಂಗಡ ಕಾದಿರಿಸುವ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದ ಭೋಗಿಯಂತೂ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜನರಿಂದ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿಹೋಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲಾ ಮಾಸಿದ ಬಟ್ಟೆಯ, ಗಡ್ಡ ಬೋಳಿಸದ, ಕೆದರುಗೂದಲಿನ ಜನ. ಸನಾತನ ಭಾರತದ ಒಂದು ತರ್ಕದ ಪ್ರಕಾರ ಇವರು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು. ಅಂಗೈ ಅಗಲ ಜಾಗಕ್ಕಾಗಿ ತಳ್ಳಾಡುವ, ಕೊಲ್ಲುವ, ಕತ್ತರಿಸುವ ಜನರಿವರು. ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಅವರ ಉಳಿವಿನ ಧ್ಯೋತಕವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ 'ಅಮಾಯಕತೆ' ಎಂಬುದನ್ನು ಒಂದು ಹಕ್ಕಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದಾದರೆ ಅದು ಹುಟ್ಟುವ ಮುಂಚೆಯೇ ಸತ್ತು ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೊಂದು ವೇಳೆ ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಸಿರಿವಂತರ ಹಸಿದ ಆತ್ಮಗಳಿಗೋ ಇಲ್ಲಾ ಇತರರಿಗೋ ಬಲಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಜನ ವರ್ಗವಿದೆ. ಅವರೆಂದರೆ: ದಲಿತರು, ಅತೀ ಹಿಂದುಳಿದವರು, ಮುಸ್ಲಿಮರು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡದ, ಈ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ರೈಲಿನೊಳಗೂ ಜಾಗವಿಲ್ಲದ ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ಬಡವರು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ರೈಲು ಓಡುತ್ತಿರುವುದು ಉಕ್ಕಿನ ಹಳಿಗಳ ಮೇಲಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಈ ಜನರ ರಕ್ತಸಿಕ್ತ ಬೆನ್ನುಗಳ ಮೇಲೆ. ಇವರ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಲದ ಹೊಸಾಹತು ಗುಲಾಮರೇ ಇಂದು ಇವರ ಹೊಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳು, ಇವರಿಲ್ಲಿ ಗುಲಾಮರ ಗುಲಾಮರು, ನೆರಳುಗಳ ನೆರಳುಗಳು, ಮಾನವಹಕ್ಕು ತಿರಸ್ಕೃತರು. ಏಕೆಂದರೆ ಇವರು ಇಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಜೀವಂತ ಪಿಶಾಚಿಗಳು.

ಏಕೆ ಈ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿಯನ್ನು ದೌರ್ಭಾಗ್ಯದಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಭಾರತ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ?

೧. ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಂದಾದ ರಾಜಕೀಯ ದುರಂತ. ತೋರಿಕೆಯ ಆವರ್ತಕ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಗೆದ್ದುಬಂದರೂ ಇವರು ಭಾರತದ ಜನರನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮೊತ್ತಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ಡು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಚೌಕಾಶಿ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರುವ ದಳ್ಳಾಳಿಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಬಹುಪಾಲು ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವ

ಬದಲು ದೇಶವನ್ನು ಜಾಗತಿಕ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಅಪರಾಧಗಳ ಕಿರಿಯ ಸದಸ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನವಾಗಿವೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ದೇಶವನ್ನು ಮರುವಸಾಹತೀಕರಣಕ್ಕೆ ಈಡು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಸಹ.

೨. ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದಾಗುತ್ತಿರುವ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ದುರಂತ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವಕರೂ ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಇವರು ಇದರ ಮೂಲಾರ್ಥವನ್ನೇ ವಿಕೃತಗೊಳಿಸಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರನ್ನೇ ಇವರ ಸೇವಕರನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಧಣಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮಂತ ಕಾರ್ಪೊರೇಶನ್‌ಗಳ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕಳೆದ ಅನೇಕ ದಶಕಗಳಿಂದ ಈ ದೇಶದಿಂದ ದೂರವಿದ್ದ ಈ ಮಹನೀಯರು ಇಂದು ಈ ದೇಶವನ್ನು ಖಾಸಗಿ ಧಣಿಗಳಿಗೆ ಮಾರಲು ಉತ್ಸುಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

೩. ಆರ್ಥಿಕ ದುರಂತ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಎಂಬುದು ಜಾಗತಿಕ ಕಾಸಿನೋಗಳಲ್ಲಿ ರೋಲೆಟ್ ಎಂಬ ಸಂಖ್ಯೆ ಹಾಕಿದ ಅಂಕಣಗಳುಳ್ಳ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವ ಚಕ್ರದ ಮೇಲೆ ಚೆಂಡು ಬೀಳಿಸಿ, ಆ ಚೆಂಡು ಯಾವ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಮೇಲೆ ಬಾಜಿಹಾಕುವ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಜೂಜಾಟವಾಗಿ; ಇಲ್ಲಿ ಚೆಂಡನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕೆಲವರ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಗೆಲ್ಲಿಸಿ, ಈಗಾಗಲೇ ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿರುವ ಉಳಿದೆಲ್ಲರನ್ನೂ ದಿವಾಳಿ ಎಬ್ಬಿಸುವ ಆಟವಾಗಿದೆ. ಉದಾರೀಕರಣ, ಖಾಸಗೀಕರಣ ಮತ್ತು ಜಾಗತೀಕರಣಗಳೆಂಬ ದುಷ್ಟ ಮಂತ್ರಗಳು ದೇಶವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಊಳಿಗಮಾನ್ಯ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯತ್ತ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿವೆ. ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಅಂದಿನ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಇಂದು ಬೃಹತ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಶನ್‌ಗಳು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ದೇಶದ ನಕಾಶೆಯನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿವೆ.

೪. ಸಾಮಾಜಿಕ ದುರಂತ. ಇದು ಹೇಗೆಂದರೆ, ಅನ್ಯಾಯ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯವನ್ನೇ ಹೇರುತ್ತದೆ; ದುರಾಸೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ದುರಾಸೆಯನ್ನೇ ಹೆರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಈ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ಉನ್ನಾದಕ್ಕೀಡಾದ ಕೆಲವು ಜನರ ಭದ್ರತೆಯ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿ ಉಳಿದೆಲ್ಲರ ಅಭದ್ರರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈವರೆಗೂ ಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭದ್ರತೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯದ ಮೇಲೆ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣವನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ನಿಜವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾಗಿರುವ ಜಾತಿ ಘರ್ಷಣೆ, ಧರ್ಮ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪ್ರಾರಬ್ಧಗಳು ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಸಿಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವಾಗ..... ಈ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕುಳಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಅದು

ಸಹ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಹೆಣಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ.

೫. ಪಾರಿಸಾರಿಕ ದುರಂತ. ಇದು ಏಕೆಂದರೆ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈವರೆಗೂ ಆಳಿರುವ ಸರ್ಕಾರಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವುದೇನೆಂದರೆ ಪುನರ್‍ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾಗದ ಈ ದೇಶದ ನೆಲ, ನೀರು, ಕಾಡು ಮತ್ತು ಗಾಳಿಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿರುವುದು. ಈ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ತಿನ್ನುವ; ಮಲಗುವ; ನಗುವ ಹಾಗೂ ಪ್ರೀತಿಸಿ ಉಸಿರಾಡುವ; ಸಂವೇದಿಸುವ ಜೀವಗಳನ್ನು ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಿ; ಅಪಮಾನಿಸಿ ಹಾಗೂ ಅವರನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ಸ್ಮಶಾನದ ನಿರ್ಜೀವ ಸ್ಮಾರಕಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಂದಿನ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತತೆಗೆ ಪರಿಹಾರವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?

ಇದಕ್ಕೆ ಖಚಿತವಾದ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಈ ಮಹಾನ್ ಭಾರತವೆಂಬ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿಯ ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ಕೆಲವರು ಉಳಿಸಬಹುದೆಂಬುದಂತೂ ನಿಜ. ಅವರೆಂದರೆ: ಯಾರ ಮೂಳೆ ಮಾಂಸಗಳ ಮೇಲೆ ಈ ರೈಲು ಚಲಿಸುತ್ತಿದೆಯೋ ಅವರು. ಈ ಅಗೋಚರರಾಗಿರುವ (ಯಾರು ಈ ದೇಶದ ಮೂಲ ಜನರಾಗಿದ್ದಾರೋ) ಅವರು.... ಈ ಆದಿವಾಸಿ, ಮೀನುಗಾರ ಮತ್ತು ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಸುಸಂಘಟಿತರಾಗಿ, ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಸಿಟ್ಟು; ಶಕ್ತಿ; ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿ ಹೆಗಲು ಕೊಟ್ಟು ಆ ದುರಂತದತ್ತ ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿರುವ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿಯನ್ನು ಹಳಿಯಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಬಲ್ಲರಾದರೆ ರೈಲಿನ ಕೆಳಗಿರುವ ಜನರನ್ನೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಒಳಗಿರುವ ಜನರನ್ನೂ ವಿಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಬಲ್ಲರು.

ಬಹುಶಃ; ನಾವೂ ಸಹ ಈ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಉಗಿಬಂಡಿಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಿ ಅದನ್ನು ಹಳಿಯಿಂದ ಹೊರತಳ್ಳಿ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಇದು ಸುಸಮಯ. ನಮ್ಮ ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಭಾಗಶಃ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದ ಮುನ್ನುಡಿಯೂ ಆಗಬಹುದು. ಈ ಬಾರಿ ಅದು ನಡೆದರೆ ನಮ್ಮದೇ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗಳ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

(ವಾರ್ತಾ ಭಾರತಿ)

ಅನುವಾದ : ಡಾ. ಟಿ.ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದ



ಸಾಹಸ ಮತ್ತು ಹುತಾತ್ಮನ ಪಟ್ಟ ಕೈ ಮಾಡಿ ಕರೆದಾಗ

ಮೂಲ : ತಲ್ವೀಜ್ ಅಹ್ಮದ್

'ಜಿಹಾದ್'ನ ಕಪಿಮುಷ್ಠಿ ಆಫ್‍ನಿಸ್ತಾನ್-ಪಾಕಿಸ್ತಾನ್ ಗಡಿಯ ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿನ ತನ್ನ ನೆಲೆಯಿಂದ ಪಸರಿಸುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಅರೇಬಿಯಾ ದ್ವೀಪಕಲ್ಪ, ಆಫ್ರಿಕಾದ ಸೋಮಾಲಿಯಾ ದ್ವೀಪಕಲ್ಪ, ಮುಂದೆ ಉತ್ತರದ ಅಲ್ಜೀರಿಯಾ ಮತ್ತು ಲಿಬಿಯಾ ಹಾಗೂ ದಕ್ಷಿಣದ ಮಾಲಿ ಮತ್ತು ನೈಜೀರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೆದಾ ಈಗ ತನ್ನ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಅರೇಬಿಯದ ಹೃದಯ ಭಾಗವಾದ ಇರಾಕ್ ಮತ್ತು ಸಿರಿಯಾದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಬಲವಾಗಿ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಸಿರಿಯಾದ ಸಂಘರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದು ತನ್ನ ಹಿಡಿತದ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಥಕರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲೆದಾಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಜಬ್ಹತ್ ನುಸ್ರಾ ಚೊತೆಗೆ ಪ್ರೈಮೋಟಿಗಿಳಿದಿದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರದ ಗಡಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಈ ಪೈಕಿ ಯಾವುದೇ ಸಂಘಟನೆಗೆ, ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ವೈರಿ ಸೈನ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮದ ಆಶ್ರಯ ತಾಣಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ನಾಗರಿಕರ ಮೇಲೆ ಘೋರ ಹಿಂಸಾಚಾರಕ್ಕಿಳಿಯಬಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರನ್ನು ಅಣಿಗೊಳಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಎಂದೋ ಇಲ್ಲವೆ ಆ ಧ್ಯೇಯದ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಲೆಂದೋ ಇಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಇಲ್ಲವೆ

ಬೇರೆ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಹಿಂಸಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ವಿದೇಶಿ 'ಜಿಹಾದಿ'ಗಳು ಈ ಸಂಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿದ್ದಾರೆ. ಕಾರ್ಯಕರ್ತರ ಪಡೆಗಳು ಮೂರು ಬಗೆಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನೊಳಗೊಂಡಿದೆ: ಅರಬ್ ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಏಷ್ಯನ್ ದೇಶಗಳ ಮುಸ್ಲಿಂ ಯುವಕರು; ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಿಂದ ಆಗಮಿಸಿದ ಎರಡನೆಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಅರಬ್ ವಲಸಿಗರು ಮತ್ತು ಮುಸ್ಲಿಮೇತರರು ಇಲ್ಲವೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮತಾಂತರಗೊಂಡ ಯೂರೋಪ್, ಅಮೆರಿಕ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ನ್ಯೂಜೀಲ್ಯಾಂಡ್‌ನ ಯುವಕರು.

ಜಿಹಾದ್‌ದ ಆಮಿಷ:

ಸಂಶೋಧಕರು ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಶಕಗಳುದ್ದಕ್ಕೂ 'ಜಿಹಾದ್'ನ ಆಕರ್ಷಣೆಯ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಪುನರ್‌ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ೯೦ರ ದಶಕದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಉಗ್ರವಾದಿ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದ ಹಿಂಸಾಚಾರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿರಿಯಾ ಮತ್ತು ಇಜಿಪ್ಟ್ ಸಿಕ್ಕಿ ತೊಳಲಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ವಿವರಣೆ ಏನಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ: ಈ ಸಂಘಟನೆಗಳ ಸದಸ್ಯರು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ತೀರ ಕೆಳವರ್ಗದ ಯುವಕರಾಗಿದ್ದರು; ಅವರು ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಅರೆನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದಿದ್ದರು; ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಕೊಳೆಗೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಘೋರ ಶೋಷಣೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಮಸೀದಿ ಅವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಮತ್ತು ಆಶ್ರಯ ಒದಗಿಸಿತು. ಮುಂದೆ ತಕ್ಕ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಧರ್ಮಗುರು ಇಲ್ಲವೆ ಅನುಕಂಪೆಯ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಸಂಘಟನೆ ಅವರಿಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿರಬಹುದು ಮತ್ತು ಮನವೊಲಿಸಿರಬಹುದು.

ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ೯/೧೧ರ ದುಷ್ಕೃತ್ಯದ ನಂತರ ಈ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಪುನರ್‌ಪರಿಶೀಲಿಸಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಕಾರಣ ಸೌದಿ ಮಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಮೇಲ್ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಯುವಕರು ಆ ಆಕ್ರಮಣಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡಿದ್ದರು. ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ ಅವರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಗ್ರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಉತ್ಸಾಹದ ಸುಳಿವೇ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸೌದಿ ಅರೇಬಿಯಾದಲ್ಲಿ ಜನಜನಿತವಾಗಿದ್ದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಏನಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ಅಮೆರಿಕದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಈ ಯುವಕರ ತಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತಲಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ದೂರು-ದುಮಾನ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಅವರು ಬಲಿಪಶುಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಲಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಹ ಬಲವಾದ ಬದ್ಧತೆಯ ಮತ್ತು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಬಲ್ಲ ಧರ್ಮಗುರುಗಳು ಇಲ್ಲವೆ

ಆಂದೋಲನದ ಕುಮ್ಮಕ್ಕು ಇತ್ತು. ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿರಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಪ್ರೇರೇಪಣೆಯ ಅಂಶವೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಜುಲೈ ೨೦೦೫ರಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಏಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾ ಮೂಲದ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ, ತಮ್ಮ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಯಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದ (ಫುಟ್‌ಬಾಲ್ ಆಟದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ, ಪಬ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಮದ್ಯ ಸೇವನೆ ಮತ್ತು ಯುವತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಒಡನಾಟ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಆಸ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಅನೇಕ ಯುವಕರು ಲಂಡನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸರಣಿ ಭಯೋತ್ಪಾದಕ ಕೃತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಮೂಲಕ ವಿದೇಶಿಯರಿಗೆ ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಯಾದದ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ನೀತಿ ಕುರಿತಂತೆ ಆತಂಕಕ್ಕೆಡೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

'ಜಿಹಾದ್'ದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೇರಣೆ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಈಗ ನಮಗೆ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಮುಸ್ಲಿಂ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಗಲ್ಫ್ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮ ಏಷ್ಯಾದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗೆ ತುತ್ತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಆಂದೋಲನಗಳು ಮುಸ್ಲಿಂ ಬಲಿಪಶು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಗೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅತಿರೇಕದ ಭೀಕರ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಗಳು - ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವೃತ್ತಿಪರ ಸೇನೆಗಳ (ಇಸ್ತೇಲಿ ಇಲ್ಲವೆ ಅಮೆರಿಕನ್) - ನಿರಂತರ ಅಸಮಾಧಾನ ಮತ್ತು ಆಕ್ರೋಶದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ತನ್ನ ವೈಫಲ್ಯಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲವೆ ತನ್ನ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಜನರ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಬೇರೆಡೆ ಸೆಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹವಣಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು 'ಜಿಹಾದ್' ಸೇರಲು ಕುಮ್ಮಕ್ಕು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವರ ಆಕ್ರೋಶ ಮತ್ತು ಧೈಯೋದ್ದೇಶದ ತುಡಿತ ಪರಕೀಯ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೊರ ದಾರಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಪುನಃ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಎರಡನೆಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಮುಸ್ಲಿಮರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ 'ಜಿಹಾದಿ' ಬೋಧನೆಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ವಿಶ್ಲೇಷಕರು ಗಮನಿಸಿರುವಂತೆ ಯುವ ವಲಸಿಗರು ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಪರಿಸರವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮುಂದೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜನಾಂಗೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕೀಕರಣದ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಅನಾಥ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿ 'ಮರುಇಸ್ಲಾಮೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ'.

ಇಂಥವರಿಗೆ 'ಜಿಹಾದ್' ನಿಜಕ್ಕೂ ಪುನರುದ್ಧಾರದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ಉಳಿದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಅದು ಹೆಚ್ಚಿನ

ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅವರು ಇನ್ನು ಒಂದು ಘನ ಉದ್ದೇಶದ ಸಮರ್ಥನೆಗೆ ಸೇನಾ ಕಾರ್ಯಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ವಿಧವೆಯರು, ಅನಾಥರು, ದಮನಿತರು, ಉಪೇಕ್ಷಿತರು ಮತ್ತು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಬಂಧನಕ್ಕೊಳಗಾದವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ನಿರಂತರ ಯುದ್ಧ' ಸಾರುವವರು ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಒಂದು 'ಜಿಹಾದಿ' ಪಠ್ಯ ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತದೆ. ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ವಿಷಯದ ಒಬ್ಬ ಪರಿಣತ ಸಂಶೋಧಕಿ ಜೆಸಿಕಾ ಸ್ನೂನ್ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇರೆಗೆ ತಾವು ಒಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕರೆಗೆ ಓಗೊಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಭಯೋತ್ಪಾದಕರು ನಂಬಿರುತ್ತಾರೆ: ಹಿಂಸೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಭಾಗ ವಹಿಸುವಿಕೆ ಅವರಲ್ಲಿ 'ವರ್ಣನಾತೀತ ಮನೋಭಾವ' ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವರ ಆಕ್ರೋಶ ಬಲವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ 'ದುರ್ಬಲರು ಬಲಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು ಪರೋಪಕಾರಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ'. ಅವರ ಸಂರಕ್ಷಕನ ಪಾತ್ರ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಅಂತಿಮ ವಿಜಯದೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಪರಮೋಚ್ಚ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಲುಪುತ್ತದೆ.

ವಿಮರ್ಶಕ ಫೈಸಲ್ ಅಲ್ ಯಫಾಯಿ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇರೆಗೆ, ಮುಸ್ಲಿಂ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ 'ಜಿಹಾದಿ'ಗಳ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು 'ಜಿಹಾದಿ'ಗಳ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಭಿನ್ನವಾದ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಮೂಲಕ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಅತಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಗುರಿಯ ಸಾಧನೆಯಾದಾಗ ಅವರು ಇಸ್ಲಾಂ ತನ್ನ ಚರಿತ್ರೆಯ ಅನನ್ಯವಾದ ಉತ್ತುಂಗ ತಲುಪಿತು ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ತಾವೇ ಒಂದು ಪಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸುವವರು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅವರನ್ನು 'ಜಿಹಾದಿ' ಮತ್ತು ಹುತಾತ್ಮನ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅಣಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮುಖಸ್ತುತಿ:

ಆತ್ಮಹತ್ಯಾ ದಾಳಿಗಳು 'ಜಿಹಾದಿ' ಬತ್ತಳಿಕೆಯೊಳಗಿನ ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಅಸ್ತ್ರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ಕಾರಣ, ಅದು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಅಸಮರ್ಥತೆಗಳನ್ನು ನೀಗಬಲ್ಲದು; ಅದು ವೈರಿ ಪಾಳೆಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾವು ನೋವುಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಬಲ್ಲದು; ಅದಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಚಾರದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ; ಗುರಿಯಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡ ಜನವಸತಿಯ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಭಯ ಹುಟ್ಟಿಸಬಲ್ಲದು. ಆಫ್ಘಾನಿಸ್ತಾನ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಇರಾಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಆ ದಾಳಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಾರಕವಾಗುವವು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವು 'ಜಿಹಾದಿ' ಸಂಘಟನೆಗಳ ಅಪ್ಯಾಯಮಾನವಾದ ಆಯ್ಕೆಗಳಾಗಿ ಬಿಟ್ಟವು. ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ

ನೇಮಕವಾಗುವವರಿಗೇನೂ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ. ಭಯೋತ್ಪಾದನಾ ವಿಷಯದ ತಜ್ಞ ಲೂಯಿ ರಿಚಾರ್ಡ್ಸ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿರುವಂತೆ, ಆತ್ಮಹತ್ಯಾ ದಾಳಿಕೋರರು ಧಾರ್ಮಿಕ ಧೈಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾವಿನ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿನ ಹುಚ್ಚು ಉನ್ನಾದಭರಿತ ಹೋರಾಟದ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ, ಹೋರಾಟದ ಮನೋಭಾವವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು, ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮತಾಂತರಗೊಂಡ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಜನರನ್ನು 'ಜಿಹಾದಿ'ನತ್ತ ಸೆಳೆಯುವ ಬಲವಾದ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಯುವಕರನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು 'ಜಿಹಾದಿ'ಗಿಂತ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಡಿಯೋಗಳು ವಿಡಿಯೋ ಗೇಮಗಳ ಭಾಷೆ, ಗ್ರಾಫಿಕ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವು ಕಾರ್ಯತತ್ಪರರಾಗಿರುವ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ 'ಜಿಹಾದಿ'ಗಳನ್ನು ದೈವದಿನ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಜಾಗಿಂಗ್, ಸಾಕುಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಮುದ್ದಿಸುವುದು ಇಲ್ಲವೆ ಫುಟ್ ಬಾಲ್ ಬಗೆಗಿನ ಚರ್ಚೆ ಮತ್ತು ಬಲಿಯಾದವರ ಕತ್ತರಿಸಿದ ತಲೆಗಳನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುತ್ತ ಇಲ್ಲವೆ ಸಿರಿಯನ್ ವಾಯು ಪಡೆಯ ಕೈದಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಸನ್ನದ್ಧವಾಗಿರುವ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾರ್ಯಚರಣೆ ಪಡೆಯ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತವೆ. ಒಬ್ಬ ವಿಶ್ಲೇಷಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇರೆಗೆ, ಈ ವಿಡಿಯೋಗಳು 'ಮೈನವಿರೇಳಿಸುವ ರಣರಂಗದಲ್ಲಿನ ಸಾಹಸದ ಚಿತ್ರಗಳ ಜೊತೆಗೇ ಉದಾತ್ತತೆ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟವನ್ನು ಸೇರುವ ತುರ್ತು'ನ್ನು ಹಿಡಿಯಬಲ್ಲವು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಐ.ಎಸ್. ಆಟಗಳ ಫ್ಯಾಂಟಸಿಯನ್ನು ನಿಜಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು 'ಜಿಹಾದಿ'ಗಳ 'ಜಾಲಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ನಿರ್ದೇಶನಗಳಾಗಿವೆ' ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಗೂಢಚಾರ ಅಧಿಕಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕಳೆದ ವರ್ಷ ೨೦೦ ಯುವತಿಯರೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಸುಮಾರು ೩೦೦೦ ಜನ ಐ.ಎಸ್. ಸೇರಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ಅವರಿಗೆ ಕಳಿಸಲಾದ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಸಂದೇಶಗಳಿಂದ ಅವರನ್ನು ಸೆಳೆಯಲಾಗಿದೆ. ಆ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಐ.ಎಸ್.ನ ಅಭೂತಪೂರ್ವ ವಿಜಯ ಮತ್ತು ಅಬೂಬಕರ್ ಅಲ್-ಬಗ್ದಾದಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ತಮ್ಮ ಖಿಲೀಫಾ ಎಂದು ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಭಯೋತ್ಪಾದನಾ ವಿಷಯದ ಪರಿಣತನೊಬ್ಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿರುವಂತೆ, ಕೆಲ ಯುವಕರಿಗೆ ತುಂಬ ಇಷ್ಟವಾಗುವಂಥ 'ಕ್ರಾಂತಿ, ಬಲಿದಾನ ಮತ್ತು ಹಿಂಸೆ ಮೂಲಕ ವಿಮೋಚನೆಯ ಕಂಡರಿಸಿದ ಪ್ರವಾದಿಯ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ' ಅಲ್-ಬಗ್ದಾದಿ ಸಂಕೇತವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಉಗ್ರವಾದದ ತಜ್ಞ ಅಹಮದ್ ರಶೀದ್ ಗಮನಿಸಿರುವಂತೆ, ಆಫ್ಘಾನಿಸ್ತಾನ

ಮತ್ತು ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಎರಡೂ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ 'ಜಿಹಾದ್'ಗಳ ಒಂದು ಹೊಸ ತಲೆಮಾರು ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಲಿದ್ದು ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಮೂಲಭೂತವಾದಿ, ಹೆಚ್ಚು ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ಹಾಗೂ 'ಜಿಹಾದ್'ಗೆ ಆಳವಾದ ಬದ್ಧತೆ ಹೊಂದಿದೆ. ಅದು ತನ್ನ ನಾಯಕರು ತಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗಿನ ರಾಜೀಮನೋಭಾವದಿಂದಾಗಿ ಭ್ರಮನಿರಸನಗೊಂಡಿದೆ. ಈ ಉಗ್ರವಾದಿಗಳು ಐ.ಎಸ್. ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದೊಂದಿಗೆ ಎಂದೂ ಯಾವುದೇ ತರಹ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರದು ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಸೇನಾ ವಿಜಯಗಳಿಂದ ಪುಲಕಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಖಿಲಾಫತ್‌ನ ಘೋಷಣೆಯಿಂದ ಅವರು ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವದೇಶ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮ ಏಷ್ಯಾದಲ್ಲಿ 'ಜಿಹಾದ್'ನಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ೨೫ ವರ್ಷಗಳಿಂದ 'ಜಿಹಾದ್'ಅನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್-ಕೈದಾ ಮತ್ತು ಐ.ಎಸ್. ಎರಡೂ ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಈಗ ಜಾಗತಿಕ 'ಜಿಹಾದ್' ಪಶ್ಚಿಮ ಏಷ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಪೆಡಂಭೂತವಾಗಿ ತಲೆಯೆತ್ತುತ್ತಲಿದೆ.

(ದಿ ಹಿಂದೂ-ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯ)

ಅನುವಾದ : ಹಸನ್ ನಯೀಂ ಸುರಕೋಡ



ನೀವೊಬ್ಬ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ'ಯೆ?

ಮೂಲ : ದೇವದತ್ತ ಪಟ್ನಾಯಕ್

ನನಗೆ ಸುಪರಿಚಿತನಾದ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ 'ಗೇ' ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಪತ್ನಿ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿಯೇ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ'ಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಸಲಿಂಗ ಕಾಮಿಯಾದ ಆತ, ಇನ್ನೂ ಆವರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದು, ತನ್ನ ಲೈಂಗಿಕ ಆಯ್ಕೆಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಗಂಡಸರನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವ ಆತ, ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ತನ್ನ 'ಹವ್ಯಾಸ'ವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಯೋಚನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್ ಕಾರಣವೇ ಹೊರತು ನಾನಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. "ಎಷ್ಟೊಂದು ಜನ ಸ್ಟೇಟ್ ಗಂಡಸರು ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರವೂ ಬೇರೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಕೊಂಚ ತಮಾಷೆಯ ನಗೆಯನ್ನು ತುಳುಕಿಸುತ್ತಾ, 'ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ ನಾನಂತೂ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅಂತಹ ಮೋಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ನನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನಾಕೆ ತನ್ನ ಅತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ ಹೊರತು ನನ್ನ ಮೇಲಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮಮ್ಮನ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಮಣಿದೇ ನಾನು ಈ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಎಂದು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿದೂ ಅಮಾಯಕ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳ ಬದುಕನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್, ಕಚ್ಚೆ ಹರುಕ ಗಂಡಸರು ಮತ್ತು

ಅವನಮ್ಮನನ್ನು ಕಾರಣವಾಗಿಸಿ, ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ನುಣುಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಭಾರತದ ಬಹಳಷ್ಟು ಯುವಕರಂತೆ. ತನಗೆ ದಕ್ಕುತ್ತಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವನು ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ, ದಾರುಣವಾಗಿ ಕೊಲೆಯಾದ ನಿರ್ಭಯಳ ಸಾವಿನಂತಲ್ಲದೆ, ಈ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ' ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಪತಿಯ ಪ್ರೀತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಶೃಂಗಾರವಿಲ್ಲದೆ ಮೌನವಾಗಿ ರೋದಿಸುತ್ತ ಸಾಯುತ್ತಾಳೆ. ಈಕೆಯ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಗಳೆರಡೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿವೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಗಂಡಿನ ದೇಹವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಹೇಗೋ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಪೂರೈಸಿಬಿಟ್ಟು, ಆಕೆಗೊಂದು ಮಗುವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು, ಆಕೆಯಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬವರ್ಗದಿಂದಲೂ ಈತ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಇದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಆವರಣದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿರುವ ನೀವು ಆತನನ್ನು ಕೇಣಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ, ತಾನು 'ದ್ವಿಲಿಂಗಿ'ಯೆಂದೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಂತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸಬಲ್ಲೆನೆಂದೂ, ಭಾರತದ ಯಾವುದೇ ಸ್ಟೇಟ್ ಗಂಡಿಗಿಂತಲೂ ತನು ಸುಖ ನೀಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ವಾದಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆತನ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ'ಯು ಕುಟುಂಬದ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸಹಜವಾಗಿದೆಯೆನ್ನುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ, ಕೇವಲ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಕೊರಗುತ್ತ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾಳೆ. ದೆಹಲಿಯ ನಿರ್ಭಯಳ ಮೇಲೆ ಗೂಬೆ ಕೂರಿಸಿದಂತೆ, ಈ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ'ಯದೇ ತಪ್ಪು ಎಂದು ವಾದಿಸುವ ಹಲವಾರು ಸಮಾಜ ಹಿತಚಿಂತಕರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ'ಯವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರ ತರ್ಕ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದು, ಈಕೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡನನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿ ಉದ್ರೇಕಿಸುವಷ್ಟು ಉತ್ತಮವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರ್ಣಯ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಿರ್ಭಯಳ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯಂತಲ್ಲದೆ, ಮಗಳು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಂಡಾಯವೆದ್ದರೆ ಈಕೆಯ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ಅವಳ ಪರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಸಿದ್ಧರಿರುವುದಿಲ್ಲ. 'ನೋವು ನುಂಗಿ ಬದುಕಬೇಕು ಮಗಳೆ' ಎಂದು ಮೌನವಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಊರಿನ ಜನರ ಕುಹಕದ ನಗೆಗೆ ತಾವು ಕಾರಣವಾಗುವದಕ್ಕೆ ಅವರಂತೂ ಸಿದ್ಧವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗವಿದೆ. ಶಿಖಂಡಿಯ ಪತ್ನಿಯಾದ ದರ್ಶಣ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿಯೆಂದು ತನ್ನ ಪತಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣೆಂದು ತಿಳಿದ ತಕ್ಷಣ ಸಿಡಿದೆದ್ದು ತನ್ನ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ದೂರು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಕೋಪಗೊಂಡ ದರ್ಶಣ ರಾಜ, ಸೈನ್ಯ ಸಮೇತ ಪಾಂಚಾಲ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅದನ್ನು ನಿರ್ನಾಮ ಮಾಡುವುದಾಗಿ

ಬೆದರಿಕೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡುತ್ತಾನೆ. ಯಕ್ಷನೊಬ್ಬನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಶಿಖಂಡಿಯು ಗಂಡಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಭಾರತದ ಬಹುತೇಕ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರು, 'ಮದುವೆ'ಯೆಂಬ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಬಂಧನವು ತನ್ನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು 'ಸ್ಟೇಟ್' ಗಂಡಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ ಎಂದರೆ ಬಾಬಾ ರಾಮದೇವರು ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಒಂದಿಷ್ಟು ಪ್ರಾಣಾಯಾಮವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಸರಿಹೋಗುತ್ತಾನೆಂದು ಅವರು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ 'ಗೇ-ಪತ್ನಿ' ಎನ್ನುವ ಪದ ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟಿ ಸುದ್ದಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಹೆಂಗಸರು 'ಗೇ' ಮನುಷ್ಯನ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪದೇ ಸಿಡಿದೆಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ದಂಪತಿಯು ಒಂದೇ ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಕಾನೂನು ಇದೆಯಲ್ಲವೇ? ಆದ್ದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಏಕೈಕ ಪುತ್ರನ ಮೂಲಕ ವಂಶದ ಮುಂದುವರಿಕೆಯಾಗಲೇಬೇಕೆಂದು ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು ಹಠ ಹಿಡಿದು ಮಗನ ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ನಂಬುವ ಕನ್ಯಾಪೂಜಿಯಾನಿಜಂ ಧರ್ಮವು, ಮಗುವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನೂ ಗಂಡಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ದುರ್ದೈವಿ ಹೆಂಗಸರು ಈಗ ಇಡೀ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೇ ಬದಲಾವಣೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಬಂಡಾಯವೆದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನೋವುಂಡಂತೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಕಷ್ಟಪಡಬಾರದು ಎಂಬುದು ಇವರ ಕಾಳಜಿಯಾಗಿದೆ.

'ಗೇ-ಪತ್ನಿ' ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಬಲಿಪಶು. ಆದರೆ ಈ 'ಗೇ' ಪತಿಯು ಒಬ್ಬ ಖಳನಾಯಕನೆ ಅಥವಾ ಸಮಾಜದ ಬಲಿಪಶುವೆ. ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಎದುರು ಸೆಟೆದು ನಿಲ್ಲಲಾಗದ ಬೆನ್ನೆಲುಬಿಲ್ಲದವನೆ. ತನ್ನ ತಂದೆಯಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಹೃದಯವನ್ನು ಒಡೆದುಕೊಂಡಿರುವ ತಾಯಿಯನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗೋಳಾಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಅಸಹಾಯಕತೆಯೇ? ಏನೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಅನುವಾದ : ವಸುಧೇಂದ್ರ

ಸ್ಕೂಲು ಬೇಕೇ ಬೇಕು ಎಂದ ಹುಡುಗಿ

ಮೂಲ : ಕಕೇನ್ಯ ಟೈಯ

ಕೀನ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಂಪಿನ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಇವರನ್ನು ನೋಡಲು ಲೋಕದ ಜನರು ಸಾಗರಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಉದ್ದಕ್ಕಿದ್ದು ಬಲು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಜಿಗಿಯಬಲ್ಲರು. ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸಿಂಹಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಿವರು ಅಂತ ನಿಮಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಗಿದೆಯೇ? ಇವರು ಮಾಸಿಯಾಗಳು. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾ ನಾನು ಕೂಡ ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬಳು.

ಮಾಸಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರನ್ನು ಯೋಧರಂತೆ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾರೆ. ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ತಾಯಂದಿರಾಗುವಂತೆ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ಐದು ವರ್ಷವಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ನನ್ನ ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥ ಮಾಡಿದರು. ನಾನು ಮೈನೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಸೂಚನೆಗಳು ಆಗಲೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದವು. ನನ್ನಮ್ಮ, ನನ್ನಜ್ಜಿ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ದೊಡ್ಡಮ್ಮ, ಅತ್ತೆಯರು ಎಲ್ಲ 'ನೋಡು ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ' ಅಂತ ನನಗೆ ಪದೇ ಪದೇ ಇದನ್ನ ನೆನಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹನ್ನೆರಡನೇ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಲು ಏನೆಲ್ಲ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಐದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ದಿನ ಶುರುವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಲು ಕರೆದು, ಮನೆ ಗುಡಿಸಿ, ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರಿಗೆ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ, ನೀರು ಹಿಡಿದು, ಒಲೆ ಉರಿಸಲು ಕಟ್ಟಿಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಲು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ನಾನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಮಾಸಿಯಾ ಹೆಂಗಸರು ಅಥವಾ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದರು ಅಂತ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮಮ್ಮ ಓದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ನನಗೆ, ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರಿಗೆ ನೀವು ನನ್ನಂತಾಗಬಾರದು, ನನ್ನ ಬದುಕಿನಂತೆ ನಿಮ್ಮದಾಗಬಾರದು ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಅವಳು ಹಾಗ್ಯಾಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು? ನಮ್ಮಪ್ಪ ನಗರದಲ್ಲಿ ಪೊಲೀಸಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ವರ್ಷ ಅಥವಾ ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಮನೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇ ಬದಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಲು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಮ್ಮನ್ನು ಸಾಕಲು ಸಹಾಯವಾಗಲಿ ಅಂತ ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಸುಗಳನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಹಸುಗಳನ್ನು, ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾರಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಕುಡಿದು ಖಾಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಆಸ್ತಿಯ ಒಡತನದ ಹಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಕ್ಕಿತ್ತು. ಅಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವಳನ್ನು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ಬೈಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಹಿಸಲು ತುಂಬ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಟೀಚರ್ ಆಗಬೇಕು ಅಂತ ಕನಸು ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಟೀಚರ್‌ಗಳು ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಚಂದದ ಬಟ್ಟೆ, ಹೈಹೀಲ್ಡ್ ಶೂ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡೀತಿದ್ದನಲ್ಲಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಟೀಚರ್‌ಗಳು ಬೋರ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ಬರೀತಿದ್ದರಲ್ಲ ಅದು ಸುಲಭ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಟೀಚರ್ ಆಗಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ.

ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದುತ್ತಿದ್ದೆ. ಏಳನೆ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ ಘಟಿಸಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವಿದೆ. ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಹೆಂಗಸಾಗಿಸುವುದು ಈ ಆಚರಣೆಯ ಮೂಲಕ. ನಾನು ಇನ್ನೇನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಬೇಕಿತ್ತು ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ದಾರಿ ಕವಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಆಚರಣೆಯ ನಂತರ ನನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡಬಹುದಿತ್ತು. ಮದುವೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನ ಟೀಚರ್ ಆಗುವ ಕನಸು ಕನಸಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗದಂತೆ ತಡೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾನೊಂದು ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿದೆ. ನನ್ನಪ್ಪನ ಹತ್ತಿರ ಮಾತನಾಡಿದೆ. 'ನನ್ನ ಮತ್ತೆ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ ಅನ್ನೋದಾದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನಿದನ್ನ ಮಾಡಿಸ್ಕೋತೀನಿ' ಅಂದೆ. 'ಸರಿ, ನೀನು ಈ ಆಚರಣೆಯ ನಂತರವೂ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು' ಎಂದ. ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡದ್ದು ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾನೇನಾದರೂ ಓಡಿ ಹೋದರೆ 'ಮಗಳು ಓಡಿ ಹೋದಳು' ಅಂತ ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಬಗ್ಗೆ ಜನ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು

ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ ಈ ಅವಮಾನವನ್ನು ಸಹಿಸಬೇಕಿತ್ತು.

ನಾನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಆ ಆಚರಣೆ ನಡೆಯಿತು. ಆ ವಾರ ಪೂರ್ತಿ ಸಂಭ್ರಮವೋ ಸಂಭ್ರಮ. ಜನ ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಆಚರಣೆಯ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನಾವೆಲ್ಲ ಋಷಿಯಿಂದ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಕುಣಿದೆವು. ನಿರ್ದೇನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಬಂತು. ನಾವು ಕುಣಿದು ಸಂಭ್ರಮಿಸಿದ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಲೇ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಷ್ಟು ಜನ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಗುಂಪಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ನಾವು ಕುಣಿಯುತ್ತಲೇ ಹೆಂಗಸರು, ಮಕ್ಕಳು, ಗಂಡಸರಿದ್ದ ಈ ಗುಂಪಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆವು. ಆ ಗುಂಪಿನ ನಡುವೆ ಒಬ್ಬಾಕೆ ಕೂತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾನೇ ಮೊದಲು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋದದ್ದು. ನನ್ನ ಸೋದರಿಯರು ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಹುಡುಗಿಯರು ಅಲ್ಲಿದ್ದರು. ನಾನು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ನಾನು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಕೂತು ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಅಗಲಿಸಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಚಾಕು ಹಿಡಿದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಳು. ಆಕೆ ನನ್ನ ಯೋನಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ 'ಅದನ್ನು' ಕತ್ತರಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

ನನಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ರಕ್ತಸ್ರಾವವಾಯಿತು. ಎಷ್ಟು ರಕ್ತ ಹೋಗಿರಬಹುದು ಅಂತ ನೀವು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾನು ನಿಶ್ಚಕ್ರಳಾಗಿ ಕುಸಿದುಬಿಟ್ಟೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಹುಡುಗಿಯರು ಸತ್ತೇ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಅದೃಷ್ಟವಂತೆ, ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. 'ಯಾವುದೇ ಅನಸ್ತೇಶಿಯ ಬಳಸದೆ, ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದ ಚಾಕು ಬಳಸಿ ಇದನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತೆ. ಬಹಳ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಸಹಿಸಲು ಕಷ್ಟ. ನಾನು ಅದೃಷ್ಟವಂತೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನನ್ನಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೆಂಗಸರು ಮಾಡದೇ ಇರುವುದನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ಮೂರು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ನಮ್ಮಮ್ಮ ನರ್ಸೋಬ್ಬಳನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ನಮಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಲಾಯಿತು. ಮೂರು ವಾರಗಳ ನಂತರ ನನಗೆ ಗಾಯ ವಾಸಿಯಾಯಿತು. ನಾನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದೆ. ನಾನೀಗ ಮತ್ತಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಟೀಚರ್ ಆಗುವುದರ ಕಡೆ ಗಮನಹರಿಸಿದೆ. ಟೀಚರ್ ಆದರೆ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ನಾನು ತರಬಹುದಿತ್ತು.

ನಾನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಆಗ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು. ಒರೆಗಾನ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದೆ. ಈತ ಬಿಳಿ ಟೀಶರ್ಟ್, ಜೀನ್ಸ್ ಮತ್ತು ಬಿಳಿ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಶೂ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕ್ಯಾಮೆರಾ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಹೌದು ಬಿಳಿ ಶೂ ಹಾಕಿದ್ದ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ

ರಸ್ತೆ ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹದ್ದರಲ್ಲಿ ಈ ತರಹದ ಬಟ್ಟೆ, ಶೂಗಳು! ನನ್ನ ಅದು ಸೆಳೆಯಿತು

ಅವನು ತುಂಬಾ ಋಷಿಯಾಗಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸಿತ್ತು. ನನಗದು ಇಷ್ಟವಾಯಿತು. ನಾನವನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ 'ನೀನು ಎಲ್ಲಿದ್ದಿಯೋ ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು'

'ಏನು ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾ? ನಿನಗೋಸ್ಕರ ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಕಾಯ್ತಾ ಇಲ್ವಾ?' ಅಂತ ಕೇಳಿದ.

'ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಯೋಚನೆ ಬೇಡ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋದು ಹೇಗೆ ಅಂತ ಹೇಳು ಸಾಕು' ಅಂದೆ

ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ. ನಾನು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನನ್ನಪ್ಪನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಕಾಯಿಲೆ. ಅವರಿಗೆ ಲಕ್ಷಾ ಹೊಡೆದಿತ್ತು. ನಾನು ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳೋಕೆ ಕೂಡ ಆಗದಷ್ಟು ಕಾಯಿಲೆ ಅವರಿಗೆ. ನಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನಪ್ಪನ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಲ್ಲ ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ದೊಡ್ಡಪ್ಪ, ಮಾವಂದಿರು ಎಲ್ಲರೂ ನನಗೆ ತಂದೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು! ಅವರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ನನ್ನ ಭವಿಷ್ಯದ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕು ಚಲಾಯಿಸಲು ಶುರುಮಾಡಿದರು.

ನಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು. ಅಮೆರಿಕದ ವರ್ಜೀನಿಯದಲ್ಲಿನ ಲಿಂಚ್ ಬರ್ಗ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ರಾಂಡಾಲ್ಡ್ ಮಕಾನ್ ಮಹಿಳಾ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆದರೆ ನಾನಲ್ಲಿಗೆ ಹಳೆಯವರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿಮಾನದ ಟಿಕೆಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹಣ ಬೇಕಿತ್ತು. ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಚಂದಾ ಎತ್ತಬೇಕಿತ್ತು. ನನಗೆ ಸ್ಯಾಲರಶಿಪ್ ಸಿಕ್ಕಿ ವಿಷಯ ಕೇಳಿ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಗಂಡಸರು 'ಎಂತಹ ಅವಕಾಶ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಇದು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕಿತ್ತು. ನಾವು ಇದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ' ಅಂದರು.

ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಮುಂಜಾವು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುದ್ದಿ ತರುತ್ತದೆ ಎಂದು. ನಾನು ಈ ನಂಬಿಕೆಯ ಆಸರೆ ಪಡೆದೆ. ಮುಂಜಾನೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ತರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬಿ ಮುಂದುವರೆದೆ. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಿದ್ದರು. ಅವರು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಉಳಿದವರು ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗಾಗಿ ಸೂರ್ಯ ಹುಟ್ಟುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಅವರು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದ ತಕ್ಷಣ ಮೊದಲು ನನ್ನನ್ನೇ ನೋಡಬೇಕು ಅಂತ.

'ಮಗು ನೀನಿಲ್ಲೇನು ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀಯಾ?'

'ನಾಯಕರೇ ನನಗೊಂದು ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ನಾನು ಅಮೆರಿಕಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತೀರಾ? ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಒಳ್ಳೆಯದು

ಹುಡುಗಿಯಾಗಿರ್ತಿನಿ. ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದು ನೀವು ಏನು ಹೇಳ್ತೀರೋ ಅದನ್ನ ಮಾಡ್ತೀನಿ' ಅಂತ ಅವರಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟೆ.

'ಸರಿ, ಆದರೆ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಇದನ್ನ ಮಾಡಕ್ಕೆ ಆಗಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಹದಿನೈದು ಮಂದಿಯನ್ನು ನೋಡು ಅಂತ ಅವರೆಲ್ಲರ ಪಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದೆ. ಅವರೆಲ್ಲ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಮುಂದಾದರು. ಹೆಂಗಸರು, ಗಂಡಸರು ಎನ್ನದೇ ಒಟ್ಟಾರೆ ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿ ನಂಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಾಯಿತು.

ನಾನು ಅಮೆರಿಕೆಗೆ ಬಂದೆ. ನೀವು ಊಹಿಸಬಹುದಾದಂತೆ ನಾನಿಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇನು? ಹಿಮ!, ವಾಲ್ ಮಾರ್ಟ್‌ಗಳು, ವ್ಯಾಕ್ಯೂಮ್ ಕಲೀನರ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಕೆಫೆರೇರಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರ. ನಾನು ಸಮೃದ್ಧಿಯ ನಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದೆ.

ನನಗೆ ಸಖತ್ ಖುಷಿಯಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮಾಡಿದರಲ್ಲ ಆ 'ಆಚರಣೆ' ಅದನ್ನ 'ಸ್ಟ್ರೀ ಸುನ್ನತಿ' (ಸ್ಟ್ರೀ ಜನನಾಂಗವನ್ನು ಊನಗೊಳಿಸುವಿಕೆ) ಅಂತ ಕರೀತಾರೆ ಅಮತ ತಿಳಿಯಿತು. ನನ್ನ ದೇಹದ ಅಂಗವನ್ನು ಸರಕಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷಣ ನನ್ನ ಹಕ್ಕು ಅಂತ ತಿಳಿಯಿತು. ಈಗ ಕೂಡ ಆಫ್ರಿಕಾದ ಮೂರು ಮಿಲಿಯನ್ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಈ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಆಚರಣೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನಮ್ಮನಿಗೆ ಆಸ್ತಿಯ ಹಕ್ಕಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು ಹೆಣ್ಣು ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನು ನಿಂದಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂತ ತಿಳಿಯಿತು. ಇದೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಾಗ ತುಂಬಾ ಕೋಪ ಬಂತು. ನಾನೇನಾದರೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು. ಪ್ರತಿಸಾರಿ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದಾಗಲೂ ನನ್ನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿಯರು ಮದುವೆಯಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ 'ಸುನ್ನತಿ' ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನಿಲ್ಲಿ ಪದವಿ ಪಡೆದ ಬಳಿಕ ವಿಶ್ವ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಪದವಿಯ ನಂತರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಅಳು ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ನಾನೇನಾದರೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕಿತ್ತು.

ಹಳ್ಳಿಗೆ ವಾಪಸ್ಸು ಹೋದೆ. ಊರಿನವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ 'ನಾನು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಂತೆ ನಿಮಗೇನಾದರೂ ನೀಡಲು ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದಿದೀನಿ. ಹೇಳಿ ನಿಮಗೇನು ಬೇಕು?'

ಹೆಂಗಸರ ಹತ್ತಿರ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಹೇಳಿದರು 'ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತು ನಮಗೇನು ಬೇಕು ಅಂತ. ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆ ಬೇಕು' ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೋಸ್ಕರ ಯಾವುದೇ ಶಾಲೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಅವರು ಶಾಲೆ ಕೇಳಲು

ಕಾರಣವಿತ್ತು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಹುಡುಗಿಯರು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರೆ ಅವರ ಅಮ್ಮಂದಿರನ್ನೇ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮದುವೆಗೆ ಮುಂಚೆ ಹುಡುಗಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಅವಳಮ್ಮನನ್ನೇ ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳಿಗೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೇಳಿದರು 'ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ'.

ಅಮ್ಮಂದಿರ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಿದ ನಂತರ ಅಷ್ಟಂದಿರ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಲು ಹೋದೆ. ಅವರು ಏನು ಹೇಳಿರಬಹುದು ಎಂದು ನೀವು ಊಹಿಸಿರಬಹುದು : 'ನಮ್ಮ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಶಾಲೆ ಬೇಕು'

ನಾನಂದೆ 'ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಂದಿ ಗಂಡಸರು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಯಾಕೆ ಶಾಲೆ ಕಟ್ಟಬಾರದು? ನಾನು ಹುಡುಗಿಯರಿಗಾಗಿ ಶಾಲೆ ಕಟ್ಟುತ್ತೇನೆ' ಅವರಿಗೂ ಅದು ಸರಿ ಅನಿಸಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಂತೆ ನಮಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲೇ ಈಗಿರುವ ಶಾಲೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದು.

ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದ ಏಂಜಲಿನ ಅನ್ನೋ ಹುಡುಗಿಯ ಕತೆ ಹೇಳ್ತಿನಿ. ಅವಳೊಬ್ಬಳು ಅನಾಥೆ. ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಬಂದಳು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಲು ನಾವು ರೂಪಿಸಿದ್ದ ಯಾವುದೇ ಮಾನದಂಡಗಳಿಗೂ ಅವಳು ಹೊಂದುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕನೇ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೆ ೧೨ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು. ಅವಳು ಅನಾಥೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಅಜ್ಜಿಯರು, ಅತ್ತೆಯರು, ದೊಡ್ಡಮ್ಮ-ಚಿಕ್ಕಮ್ಮಂದಿರು ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರ ಮನೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗಾಗ ಅವಳು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನೆಲೆ ನಿಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ನನಗಿನ್ನೂ ಆದಿನ ನೆನಪಿದೆ. ಏಂಜಲಿನಾಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವಳು ಆಗ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನದೇನೋ ಅವಳಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಂತಿತ್ತು. ಅವಳು ನಾಲ್ಕನೇ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಸೇರಲು ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿದ್ದರೂ ನಾವು ಅವಳಿಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಿದೆವು. ಐದು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಏಂಜಲಿನಾಳ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ರೂಪಾಂತರ ಕಾಣಿಸಿತು. ಏಂಜಲಿನ ಪೈಲಟ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಪೈಲಟ್ ಆದರೆ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಬಹುದು ಮತ್ತು ಬದಲಾವಣೆ ತರಬಹುದು ಎಂದು ಅವಳ ಕನಸು. ನಾವು ಅವಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅವಳು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೇನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಅವಳು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಇಡೀ ಡಿವಿಜನ್ನಲ್ಲೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿ.

ಅವಳೇ ಶರೋನ್. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಇದು ನಡೆದದ್ದು. ಅದೇ ರೀತಿ ಈಪ್ಲಿನ್ ಕೂಡ. ಇದು ನಾವು ತರುತ್ತಿರುವ ಬದಲಾವಣೆ.

ನನ್ನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದೊಂದು ಬೆಳಗು ಅರಳಿದೆ. ಇದು ಹೊಸದೊಂದು ಆರಂಭಕ್ಕೆ ನಾಂದಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ೧೨೫ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಎಂದೂ ಸುನ್ನತಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ೧೨೫ ಹುಡುಗಿಯರು ತಮ್ಮ ೧೨ನೇ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ೧೨೫ ಹುಡುಗಿಯರು ತಮ್ಮ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಹೆಣೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಕನಸುಗಳನ್ನು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿರುವ ಕ್ರಾಂತಿಯಿಂದಾಗಿ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಯಾರು ಹೊಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ನೀವಿವತ್ತು ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ನೀವೆಲ್ಲ ಆಶಾವಾದಿಗಳು. ಏನಾದರು ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂಬ ತೀವ್ರವಾದ ತುಡಿತ ನಿಮಗಿದೆ, ನೀವು ಜಗತ್ತು ಉತ್ತಮವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವವರು. ಯುದ್ಧಗಳು, ಬಡತನಗಳು ಕೊನೆಯಾಗಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸುವವರು, ನೀವು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಯಸುವವರು. ನೀವು ನಾಳೆಗಳನ್ನು ಸುಂದರಗೊಳಿಸಲು ಬಯಸುವವರು. ನಾನಿವತ್ತು ನಿಮಗೆ ಚಾಲೆಂಜ್ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ ನೀವು ಮೊದಲಿಗರಾಗಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಜನ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ದಿಟ್ಟತನದಿಂದಿರಿ. ದೃಢವಾಗಿರಿ. ಧೈರ್ಯವಾಗಿರಿ. ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದಿರಿ. ಮುಂದೆ ಬನ್ನಿ. ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ನೀವು ಬದಲಿಸಬಹುದು. ನಿಮ್ಮ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಬದಲಿಸಬಹುದು. ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ, ಒಂದು ಕುಟುಂಬ, ಒಂದು ದೇಶವನ್ನು ನಾವು ಪ್ರಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆ. ನಾವು ಆ ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇವೆ. ನೀವು ಕೂಡ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಬದಲಿಸಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಬದಲಿಸಬಹುದು. ನಿಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಬದಲಿಸಬಹುದು. ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ. ಇದನ್ನು ನಾವು ನೀವು ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಬಹುದು ಅಲ್ಲವೇ? ನಾವೆಲ್ಲ ಶಾಂತಿ ತುಂಬಿದ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬದುಕಬಹುದು ಅಲ್ಲವೇ?

(ಅಂತರ್‌ಜಾಲ-ಮಯೂರ)

ಅನುವಾದ : ಹೇಮಾ ಎಸ್.



ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ

ಮೂಲ : ವಿವಿಧ ಮೂಲಗಳಿಂದ

ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ ಎಂಬ, ಪ್ರಾಚೀನ ವಿವೇಕಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಹೆಸರು ನೀಡಿದ ಚಳುವಳಿಯು ಫೆಮಿನಿಸಂ, ಶಾಂತಿ, ಪರಿಸರ ಮುಂತಾದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಳವಳಿಗಳಿಂದ ೧೯೭೦ರ ದಶಕದ ಕೊನೆಗೆ ಮತ್ತು ೧೯೮೦ರ ದಶಕದ ಮೊದಲಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಈ ಹೆಸರನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಬಳಸಿದ್ದು ಫ್ರಾಂಚಾಯ್ಸ್ ಡೀವನ್. ಆದರೂ ಅದು ಖ್ಯಾತಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಡೆದ ಪರಿಸರ ದುರಂತಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದ ಪರಿಸರ ವಿನಾಶದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಹಲವಾರು ಪ್ರತಿಭಟನೆಗಳು ಮತ್ತು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದಾಗಿ. ಅಮೆರಿಕಾದ ಥ್ರೀ ಮೈಲ್ ಐಲ್ಯಾಂಡ್ ದ್ವೀಪ ಪರಮಾಣು ದುರಂತದಲ್ಲಿ ಕರಗಿಹೋಗಿದ್ದು ಅಮೆರಿಕದ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಮಹಿಳೆಯರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ೧೯೮೦ರ ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ Women and Life on Earth: A Conference on Eco feminism in Eighties- ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸ್ಟ್ ಸಮಾವೇಶವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಆಂಗ್‌ಹರ್ಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀವಾದ, ಮಿಲಿಟರೀಕರಣ, ಚಿಕಿತ್ಸೆ, ಮತ್ತು ಪರಿಸರಗಳ ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುವ ಚರ್ಚೆಗಳಾದವು. ಸಮಾವೇಶದ ಆಯೋಜಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ನೇಸ್ಟಾ ಕಿಂಗ್ “ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ ಎಂದರೆ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಪರ್ಕ ಹೊಂದಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು. ಇದು

ಬದುಕಿರುವ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಸಮುದಾಯದ ನೀರಿನ ಅಗತ್ಯದ ಜೊತೆಗೇ ಬಸವನಹುಳ ತಿನ್ನುವ ಹಕ್ಕಿಯೂ ಬೇಕು. ಟುನಾ ಮೀನಿನ ಮೇಲೆ ಆಸೆಯೂ ಬೇಕು, ಡಾಲ್ಫಿನ್‌ಗಳೂ ಬೇಕು. ನಾವು ಹೆಣ್ಣೆಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡ ಚಳುವಳಿಗಾರರು. ಈ ವಿನಾಶದ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ವಿಶೇಷ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಇವೆ ಎಂದು ನಾವು ನಂಬುತ್ತೇವೆ. ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ದಳಪತಿಗಳು ಭೂಮಿಯನ್ನು, ಅವಳ ಸಮಸ್ತವನ್ನು ನುಂಗಿಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಿಲಿಟರಿಗಳು ಪರಮಾಣು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಜೀವಜಾಲವನ್ನು ಹೊಸಕಿಹಾಕುವರೆಂಬ ಭಯ ಭೂತಾಕಾರವಾಗಿ ಎದುರು ನಿಂತಿದೆ. ಇವನ್ನು ಸ್ತ್ರೀ ಸಂಕಟಗಳು ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರಚಲಿತ ಪೌರುಷೇಯ ಮನಸ್ಥಿತಿ ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಹದ ಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ಲೈಂಗಿಕ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಬಳಿಸುವುದು. ದಮನದ ಹಲವು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು, ಪ್ರಭುತ್ವದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಅದು ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು.

“ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಪರಿಸರ ವಿನಾಶವನ್ನು ಮತ್ತು/ಅಥವಾ ಜೀವರಾಶಿಗಳನ್ನು ಹೊಸಕಿಹಾಕುವ ಪರಮಾಣು ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮುಂಗಾಣುವರೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮಹಿಳೆಯರ, ಪರಿಸರದ, ಅನ್ಯಮನುಷ್ಯರ ಮೇಲಿನ ಹಿಂಸೆಗೂ ಪುರುಷ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ನಂಬಿಕೆಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧ ಅವರ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಪುರುಷಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದಾಗಷ್ಟೆ ನಾವು ಮುಂದಿನ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೆ, ಇಲ್ಲಿನ ಜೀವಜಾಲಕ್ಕೆ, ಮತ್ತು ಈ ಭೂಮಿಗೆ ನಿಷ್ಕರಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಭಾವಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದು. ನಮಗೆ ಇದರ ಆಳವಾದ ಹಾಗೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇದೆ. ಇದು ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ನಮಗಿರುವ ಅನುಭವಗಳು ಹಾಗೂ ಸ್ವಭಾವಗಳಿಂದ ಲಭ್ಯವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ”- ಎಂದು ಬರೆದರು.

ಪರಿಸರದ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ದಳಪತಿಗಳು, ಮಿಲಿಟರಿ ದಳಪತಿಗಳು ನಡೆಸಿದ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸ್ತ್ರೀದೇಹದ ಮೇಲೆ ನಡೆದ ಭೌತಿಕವಾದ ಆಕ್ರಮಣವೆಂದೇ ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಚಳುವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಹಲವರು ಮಹಿಳೆಯರು ಇದನ್ನೇ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಸೆವೆಸೋ ವಿಷಪ್ರಾಶನದ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ ಸ್ವಿಟ್ಜರ್‌ಲ್ಯಾಂಡಿನ ಮಹಿಳೆಯರು ಬರೆದದ್ದು ಇದು: ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಹಗಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಬರೀ ಪುರುಷರು ಹಾಗೂ ವೈದ್ಯರಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ದೇಹಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಕ್ರಮಣಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂದಲ್ಲ, ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳೂ ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡಿವೆ. ಮಹಿಳೆಯರ ದೇಹದ ಮೇಲೆ, ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಸೆವೆಸೋನಲ್ಲಿಯ

ಲಾ ರೋಶ್ ಜಿವಾವ್ಡಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆಕ್ರಮಣಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ನಿದರ್ಶನ ಬೇಕೆ? ೧೯೭೬ರ ಜುಲೈ ೧೦ರಿಂದ ಅವರ ಬದುಕುಗಳನ್ನು ಅಪಘಾತ ಮತ್ತು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಉಳಿದುಬಿಡುವ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಇಡಿಯಾಗಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿವೆ.

೧೯೮೪ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨-೩ರ ರಾತ್ರಿ ೪೦ ಮೆಟ್ರಿಕ್ ಟನ್‌ಗಳಷ್ಟು ವಿಷಾನಿಲ ಭೋಪಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಯೂನಿಯನ್ ಕಾರ್ಬೈಡ್‌ನ ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕ ತಯಾರಿಸುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಿಂದ ಸೋರಿ ನಗರವನ್ನಿಡೀ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿತು. ೩೦೦೦ ಮಂದಿ ಅವಘಡದಲ್ಲಿ ಸತ್ತರು, ವಿಷಾನಿಲದ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದವರಲ್ಲಿ ಈವರೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಮಂದಿ ಸತ್ತಿರಬೇಕು. ನೋವು ನರಳಿಕೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರೆದಿವೆ. ಮಹಿಳೆಯರೇ ತೊಂದರೆಗೀಡಾದವರು. ಅವರ ದನಿಯೇ ತುಂಬ ಖಚಿತವೂ ದೃಢವಾಗಿಯೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರುವಂಥದ್ದೂ ಆಗಿದೆ. ಭೋಪಾಲ ಅನಿಲ ದುರಂತ ಪೀಡಿತರ ಮಹಿಳಾ ಸಂಘಟನೆ ಎಂಬ ಅವರ ಸಂಸ್ಥೆಯು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು, ಯೂನಿಯನ್ ಕಾರ್ಬೈಡ್‌ಅನ್ನು, ಮಿಕ್ಕ ಇಡೀ ವಿಶ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದೆ: ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತೀರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೂ ಅಳಿದ ಜನರನ್ನು, ಉಳಿದ ಜನರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಮರಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಹಮೀದಾಬೀ ಎಂಬ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಗೀಡಾದ ಬಡವರು ವಾಸಿಸುವ ಬಸ್ತಿಯ ಮುಸ್ಲಿಂ ಮಹಿಳೆ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ: ‘ನಮ್ಮ ಎದೆಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಕಿಚ್ಚು ಆರುವತನಕ ಹೋರಾಟ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಿಚ್ಚು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ೩೦೦೦ ಹೆಣಗಳನ್ನು ಸುಡಲು ಒಟ್ಟಿದ ಕಿಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ. ಅದು ನಮಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರೆಯುವವರೆಗೂ ಆರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.’ ಅಥವಾ ಅವರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣು ಶಕ್ತಿಯ ಕ್ಷಿಪಣಿಗಳನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟದ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ ಸಿಸಿಲಿಯ ಮಹಿಳೆಯರು ಹೇಳಿದಂತೆ: ‘ಯುದ್ಧ ಬೇಡ ಎನ್ನುವ ನಮ್ಮ ನಿಲುವು ಬಿಡುಗಡೆಗಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಸರಿಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದೆ. ನಾವು ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಪರಮಾಣು ಶಸ್ತ್ರಗಳ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೂ, ಮಾಂಸಖಂಡಗಳ ಮನುಷ್ಯರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೂ ನಡುವೆ, ಯುದ್ಧದ ಹಿಂಸೆಗೂ ಮಾನಭಂಗದ ಹಿಂಸೆಗೂ ನಡುವೆ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಂಡದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಹಿಳೆಯರು ಯುದ್ಧದ ಬಗ್ಗೆ ಹೊಂದಿರುವ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸ್ಮೃತಿ ಅಂಥದು. ಹಾಗೆಯೇ ಅದು ನಮ್ಮ ಅನುದಿನದ ಶಾಂತಿಕಾಲದ ಅನುಭವ ಕೂಡ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ನಿರಂತರ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಪುರುಷರ ಲೈಂಗಿಕತೆಯು ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ಆನಂದಿಸುವಂತೆ ತೋರುವ ಯುದ್ಧದ ಘನಘೋರ ಆಟವು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಲೈಂಗಿಕ ಸಂಬಂಧದಂತೆ ಆಕ್ರಮಣ, ದಾಳಿ, ಸ್ವಾಧೀನ, ಮತ್ತು ನಿಯಂತ್ರಣವೆಂಬ ಅವೇ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೆಣ್ಣೋ ಭೂಮಿಯೋ,

ಅಂಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಆಗಲಾರದು.

ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಅಣುವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆದ ಚಳುವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದ ಮಹಿಳೆಯರೇನೂ ಮಹಿಳಾ ಚಳುವಳಿಗಳಿಂದ ಬಂದವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಹ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಮಹಿಳೆಯರು, ಪರಿಸರ ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದ ಸಂತಾನಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಸಾಗಿರುವ ಸಮರಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಇರುವ ಸಂಬಂಧದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಅರಿವಿತ್ತು. ಅಣುವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರ ವಿರುದ್ಧ ಚಳುವಳಿ ನಡೆಸಿದ ಆಗ್ನೇಯ ಜರ್ಮನಿಯ ವೈಲ್ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ರೈತ ಮಹಿಳೆಯರು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಲಾಭದ ದೃಷ್ಟಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹುಚ್ಚು ಮತ್ತು ಮೂರನೇ ವಿಶ್ವದ ಶೋಷಣೆಗೂ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮನಗಂಡಿದ್ದರು. ೧೯೮೩ರಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಚೆರ್ನೋಬಿಲ್ ದುರಂತದ ಬಳಿಕ ರಷ್ಯಾದ ಮಹಿಳೆಯರು ಸಹ ತುಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರು: 'ಪುರುಷರು ಬದುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೇರೆ ಪರಿಸರವನ್ನು, ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ.'

ಚೆರ್ನೋಬಿಲ್ ದುರಂತವು ಯುದ್ಧ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಯೋಧ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕುರಿತ ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತ ರೋಷ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿರೋಧವನ್ನು ಉದ್ದೀಪಿಸಿತು. ಅಣು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವು ಬಾಂಬುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಮಾನವನಾಶಕವೂ, ಉತ್ತರವಾಸಿಗಳ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿದ್ಯುತ್ ಉತ್ಪಾದಿಸಿದಾಗ ಮಾನವಪೋಷಕವೂ ಆಗಿರುವುದೆಂಬ ಮಾಯೆಯು ಕರಗಿಹೋಯಿತು. ಬಹಳಷ್ಟು ಮಹಿಳೆಯರು ಮನಗಂಡದ್ದು ಏನೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಕೊಳ್ಳುಬಾಕ ಜೀವನಪದ್ಧತಿಯು ಪರಿಸರ, ಮಹಿಳೆಯರು, ವಿದೇಶೀಯರು ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದ ಸಂತಾನಗಳ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆಸಿರುವ ಯುದ್ಧದ ಭಾಗವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು.

ಜೈವಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ, ವಂಶವಾಹಿ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ನೂತನ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳು ಮಹಿಳೆಯರು ವಿಜ್ಞಾನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳ ಲಿಂಗತಾರತಮ್ಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಗಮನಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ವಿಜ್ಞಾನದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವು ಮೂಲತಃ ಪುರುಷಕೇಂದ್ರಿತವೂ, ಪರಿಸರವಿರೋಧಿಯೂ, ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯೂ ಆಗಿದೆ. ಅದು ಪರಿಸರದಿಂದ ಪುನರುತ್ಪಾದನೆಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಹೆಣ್ಣಿಂದಲೂ ಅದನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶ ಹೊಂದಿವೆ. ೧೯೮೪ರಲ್ಲಿ Feminist International Network of Resistance to Genetic and Reproductive Engineering (FINRRAGE) ನ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತು. ಅದರ ಬೆನ್ನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಪ್ರಮುಖ

ಸಮಾವೇಶಗಳು ನಡೆದವು: ೧೯೮೫ರಲ್ಲಿ ಬಾನ್ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ, ೧೯೮೮ರಲ್ಲಿ ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶದಲ್ಲಿ, ೧೯೯೧ರಲ್ಲಿ ಬ್ರೆಝಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ. ಈ ಚಳುವಳಿಯು ಸಂಕುಚಿತವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮಹಿಳಾ ಅಥವಾ ಸ್ತ್ರೀವಾದಿ ಚಳುವಳಿಗಳಿಗಿಂತ ತುಂಬ ದೂರ ಸಾಗಿತು. ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದ, ಚರ್ಚುಗಳ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ, ಹಳ್ಳಿ-ಪೇಟೆಗಳ, ಹೊರಗೆ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ-ಮನೆಗೆಲಸದ ಮಹಿಳೆಯರು ಈ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ವಿರುದ್ಧ ಸಂಘಟಿತರಾದರು. ಇಂದಿಗೂ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳ ನೈತಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಗಂಭೀರ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಈ ಚಳುವಳಿಯು ಫ್ರಾಂಕ್‌ಫರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ್ದ ಬಾಡಿಗೆ ತಾಯ್ನದ ಸಂಸ್ಥೆಯು (Surrogate Motherhood Agency) ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಳ್ಳದಿರಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಎಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಪುರುಷ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯೂ, ಯುದ್ಧಾಸಕ್ತ ವಿಜ್ಞಾನವೂ ಯಾವುದು ಜೀವಂತವೂ, ಇಡಿಯೂ ಆಗಿರುವುದೋ ಅದನ್ನು ವಿಘಟಿಸುವ, ಬಗೆದು ನೋಡುವ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿರುವವೋ ಅಲ್ಲಿ ಜೀವಂತ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗಾಗಿ ಕೊರಳು ನಿರುಕಿಸಿ ನೋಡುವ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸ್ಟ್ ಆದರ್ಶವು ಈ ಚಳುವಳಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಮಗ್ರ ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ತ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವವರೆಲ್ಲ ಈ ಬಗೆಯ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳು ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ಎಂಥ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತೃತೀಯ ಜಗತ್ತಿನ ಹಾಗೂ ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣಗೊಂಡಿರುವ ಉತ್ತರದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಸ್ಯಗಳ, ಪ್ರಾಣಿಗಳ, ಕೃಷಿಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಇವುಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಎಂಥದ್ದು ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳು ಅರಿತುಕೊಂಡಿವೆ: ಮಹಿಳೆಯರ ವಿಮೋಚನೆಯು ಬಿಡಿಯಾಗಿ ಆಗುವಂಥದಲ್ಲ, ಅದು ಈ ಭೂಮಿಯ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ನಡೆವ ಬೃಹತ್ ಸಂಗ್ರಾಮದ ಜೊತೆ ಧಳುಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಈ ಚಳುವಳಿಯು ಹೊಸ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕಾರ್ಯಜಾಲಗಳು ಜನ್ಮತಾಳಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶದ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ ಆಫ್ರಿಕನ್ ಮಹಿಳೆಯೊಬ್ಬರು ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದು ಹೀಗೆ: ಆದೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾದರೆ ನಮಗೆ ಅದು ಬೇಡ, ನೀವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಥವಾ ರಾಜಕೀಯ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ?

ಪರಿಸರ, ಶಾಂತಿ, ಸ್ತ್ರೀವಾದ ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಹೀಗೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ಚಳುವಳಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮಹಿಳೆಯರು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಇರುವ ಅಂತರ್-ಅವಲಂಬನೆ

ಮತ್ತು ಸಂಸರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನಾವು ಯಾವುದನ್ನು ಬದುಕಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಯಾಮವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕೂಡ ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ಅಂತರ್-ಸಂಸರ್ಗಗಳನ್ನೇ ಹಲವು ಸಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೆಂದು ಕರೆಯುವುದುಂಟು. ಮನುಷ್ಯನ ಸಂತೋಷವು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಉಪಭೋಗಿಸುವ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಹೆಚ್ಚಳದ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುವುದೆಂಬ ನಿಲುವಿನ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಹಾಗೂ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದೀ ಮೆಟೀರಿಯಲಿಸಂಗಳು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಆಯಾಮವನ್ನು ಕೀಳುಗಳೆದವು ಅಥವಾ ನಿರಾಕರಿಸಿದವು. ಸ್ತ್ರೀವಾದಿಗಳು ಹೊಸಯುಗದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭೂತಬೇಟೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡವು; ಪುರುಷಕೇಂದ್ರಿತ ವಿಜ್ಞಾನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳು ಆ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿದ ಬಳಿಕವಷ್ಟೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಂಡವು. ಜೊತೆಜೊತೆಗೇ ಅವರ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ಪರಿಸರದೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಹೊಂದಿದ್ದ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧ - ಎಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾದವು. ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಹಾಗೂ ಪರಿಸರವನ್ನು ಪುರುಷಮೂಲ ವಿನಾಶಕಾರಿ ಹಿಡಿತದಿಂದ ವಿಮುಕ್ತಿಗೊಳಿಸುವ, ಪುನಶ್ಚೇತನಗೊಳಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗಿ ಈ ವಿವೇಕವನ್ನು ಕಂಡದ್ದು ಅದನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆಯುವ ಹಂಬಲವು ಅವರನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ಒಯ್ಯಿತು ಎನ್ನಬಹುದು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಎಂಬ ಮಾತೇ ಗೊಂದಲಮಯವಾಗಿದೆ. ಅದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಅದೊಂದು ಬಗೆಯ ಧರ್ಮ, ಜುದಾಯಿ, ಇಸ್ಲಾಂ ಅಥವಾ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನಿಟಿಯಂತಹ ಏಕದೇವೋಪಾಸಿ, ಪುರುಷಶ್ರೇಷ್ಠವಾದಿ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಸೈನಿಕ ಮನೋಭಾವದ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಬಂದವು ಹಾಗೂ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಪರಿಸರದ ಬಗ್ಗೆ, ಮಹಿಳೆಯರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂಥವು. ಹಾಗಾಗಿ ಕೆಲವರು ದೇವತೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಆಧರಿಸಿದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಮರುಜೀವಗೊಳಿಸಲು ಅಥವಾ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು; ಆಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ದೇವತೆ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಯಿತು.

ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲೂ ಇರುವ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಸ್ತ್ರೀತ್ವವನ್ನು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮೌಲ್ಯದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಕಡಿಮೆ ಮೌಲ್ಯದ ಆದರ್ಶವಾದೀ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮವು ಸ್ತ್ರೀ ಆದರೂ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಬದುಕಿಗೆ ಅದು ಹೊರಗಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ, ಎಲ್ಲ ಮಾನವರಲ್ಲೂ ಇರುವ ಜೀವಶಕ್ತಿ ಎಂದು ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಸಂಸರ್ಗದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ಹೆಚ್ಚು ವಸ್ತುವಿಷಯಕ ಆಗಿಹೋದ ಪರಿಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಯಕ್ಷಿಣಿಯಾದೀತೇ ಹೊರತು ನಾವೆಲ್ಲ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಂದುಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಧರ್ಮವಾಗಲಾರದು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಕುರಿತ ಈ ನೋಟವನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥಾಕಾರ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅವರಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ಸ್ತ್ರೀಯರ ಐಂದ್ರಿಕ ಮೋಹಕತೆಗೆ, ಅವರ ಲೈಂಗಿಕ ಶಕ್ತಿಗೆ, ಅವರ ಅಮೂಲ್ಯ ಜೀವಶಕ್ತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂವಾದಿಯಾಗಿ ಕಂಡಿದೆ. ಅವು ಅವರ -ಎರಡು ಜೀವಶಕ್ತಿಗಳ- ಮತ್ತು ಇತರ ಜೀವರೂಪಗಳ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೂಲಧಾತುಗಳ ನಡುವೆ ಸಂಪರ್ಕವೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಆ ಶಕ್ತಿಯೇ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಸಲು ಮತ್ತು ಬದುಕನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸಲು ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯಲೋಕದಲ್ಲದ ಈ ಐಂದ್ರಿಕ ಅಥವಾ ಲೈಂಗಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ಎಲ್ಲದರ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿದೆ ಹಾಗಾಗಿ ವಸ್ತು ಮತ್ತು ಚೈತನ್ಯ, ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಮತ್ತು ಸಹಜ ಎನ್ನುವುದರ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವ ವಿರೋಧವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇರುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ನೈಸರ್ಗಿಕವೇ. ಆದರೆ ಈ ನೈಸರ್ಗಿಕವೆಂಬುದು ಚೈತನ್ಯರಹಿತವೂ, ಭಾವರಹಿತವೂ ಆದ ಕ್ರಿಯಾಶೂನ್ಯ ವಸ್ತುವಲ್ಲ. ಚೈತನ್ಯವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಲೈಂಗಿಕ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಅಂತಸ್ಥವಾಗಿರುವಂತಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಶರೀರದ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಲಾರೆವು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಜೀವವೂ ಅರಳದು. ಅದೊಂದು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಿ ಬೆರೆತಿರುವ ಮಾಯೆ. ನಾವು ಪುನರಾವಿಷ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಾಚೀನ ವಿವೇಕವು ಈ ಎಲ್ಲ ತಬ್ಬಿ ಕುಳಿತ ಸಂಬಂಧಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಐಂದ್ರಜಾಲಿಕ ಒಳನೋಟವನ್ನು ಹೊಂದಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅದರ ಮೂಲಕ ಅಶಕ್ತ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸಶಕ್ತ ಪುರುಷರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವಲ್ಲಿ ಸಫಲರಾಗಿದ್ದರು. ೧೯೮೦ರಲ್ಲಿ ಪೆಂಟಗನ್ ಅನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿದು ತಮ್ಮ ಕ್ರಿಯಾವಿಧಿಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ ಮಹಿಳೆಯರು ಮೊದಲ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸ್ಟ್ ಮ್ಯಾನಿಫೆಸ್ಟೋವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು.

‘ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಗೆ ಪಾರಿಸರಿಕ ಸಾಂಗತ್ಯವುಂಟು. ಇದು ಬದುಕಿನ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಪುನರಾವಿಷ್ಕರಿಸಿದ್ದರ ಫಲ. ಇದರ ಅನ್ವಯ ಜೀವರಾಶಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಜೀವಪ್ರಕಾರಗಳೂ ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಲು, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಹಾಗೆ ಗೌರವಿಸಲು ಜನ ಮೊದಲಿಟ್ಟಾಗ ಮಾತ್ರ. ಈ ಗುಣ ಪರಲೋಕದ ದೈವಗಳಲ್ಲಿ, ಅತೀಂದ್ರಿಯತೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅದು ಅನುದಿನದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿನ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಇವುಗಳನ್ನು ನಾವು ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲಕ, ಹಾಡಿನ ಮೂಲಕ, ನೃತ್ಯದ ಮೂಲಕ ಸಂಭ್ರಮಿಸಬೇಕಿದೆ.

ಈ ತಾಯಿನೆಲದ ಮೇಲಿನ ನಮ್ಮ ಅವಲಂಬನೆಯನ್ನು ಪಾಡಿ ಸಂಭ್ರಮಿಸುವುದು ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಪಿತಾಮಹರಾದ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ ಬೇಕನ್ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ವರ್ತನೆ ಅಥವಾ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು. ಅವರಿಗೆ ಈ ಅವಲಂಬನೆಯು ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಮನುಷ್ಯನ ಇಚ್ಛಾಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಕ್ಕಿನ ಅಣಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ, ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಆಗ್ರಹ. ಪಶ್ಚಿಮದ ವಿಚಾರವಾದ, ಪಶ್ಚಿಮದ ವಿಜ್ಞಾನದ ಮಾದರಿಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಕಲ್ಪನೆ ಎಲ್ಲವೂ ಈ ಅವಲಂಬನೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಮೀರುವ ಹಾಗೂ ಪರಿಸರವನ್ನು (ಪುರುಷನ) ಇಚ್ಛಾವರ್ತಿಯನ್ನಾಗಿಸುವ, ಅಡಿಯಾಳಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಹಾಗೂ ಅವಳ ಎಲ್ಲ ಮಾಯಾಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ವಿಮುಕ್ತಿಗೊಳಿಸುವ ವಿಚಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿವೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ತಾಯಿಭೂಮಿಯ ಹುಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮಾಯಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವನ್ನು ಮರುಮಾಯಾವೃತ್ತಗೊಳಿಸುವತ್ತ ದುಡಿಯುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಇದು ನಿರ್ಮಾಯಗೊಳಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನಿರಾಕಾರಗೊಳಿಸುವುದು. ಇದನ್ನೇ ಮಾರ್ಕ್ಸ್ ವೆಬರ್ ಯೂರೋಪಿನ ವೈಚಾರಕೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಅನಿವಾರ್ಯ ಉತ್ಪನ್ನವೆಂದು ಕಂಡಿರುವುದು.

ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಇರುವವರಿಗಿಂತ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿನ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸ್ಟರು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲು ೧೯೮೦ರ ದಶಕದ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪಲಾಯನವಾದ ಎಂದು, ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ವಲಯದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು, ವಾಸ್ತವದಿಂದ ವಿಚ್ಛೇದನ ಪಡೆದು ಕನಸುಗಳ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಗುವುದರ ಸೂಚಕ ಎಂದು, ಇದರಿಂದ ಪುರುಷರ ಕೈಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಉಳಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಟೀಕಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ತ್ರೀವಾದಿಗಳು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯವೆನ್ನುವುದು ಪ್ರತಿದಿನದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇರುವ ರಾಜಕೀಯ, ಎಷ್ಟೇ ಸಣ್ಣ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಘಟಿಸಿದರೂ ಅದು ಮೂಲಭೂತ ಸಂಬಂಧಗಳ ಪರಿವರ್ತನೆ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪುರುಷರ ಅಧಿಕಾರದ ಆಟಗಳನ್ನು ಅಂಥವೇ ಆಟಗಳಿಂದ ಎದುರಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಈ ರಾಜಕೀಯ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ೧೯೭೮ರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಗ್ರೀನ್ಸ್ ಸಂಘಟನೆಯ ಹುಟ್ಟಿನ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಬಹಳ ಮಂದಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಗ್ರೀನ್ಸ್ ಸಂಘಟನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದ್ದು ಪರಿಸರ ಕಾಳಜಿಯಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಇದ್ದದ್ದು

ಸ್ತ್ರೀವಾದಿ ಕಾಳಜಿಗಳಿಗೆ. ಗ್ರೀನ್ಸ್ ಸಂಘಟನೆಯ ಲಕ್ಷ್ಯವಿದ್ದದ್ದು ತಮ್ಮ ಕಾಳಜಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯದ ಚೊತೆ ಐಕ್ಯಗೊಳಿಸುವುದರ ಕಡೆಗೆ. ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸ್ಟ್ ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನಿಲುವಿನ ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ದನಿಗೂಡಿಸಿದ್ದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎಡಪಂಥೀಯ ನಿಲುವಿನ ಪುರುಷರು ಹಾಗೂ ಮಹಿಳೆಯರು. ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಪುರುಷ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯ ವಿಮರ್ಶೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿಸಿದ ಹಾಗೂ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭೌತವಾದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಮ್‌ನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಜಕ್ಕಾಗಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ತ್ರೀವಾದಿಗಳ ಭೌತವಾದದ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಸಹಯೋಗಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು.

ಇದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಈಗಾಗಲೇ ಆರಂಭವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹೊಸ ಯುಗ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ತತ್ತ್ವ ಚಳುವಳಿಗಳು ಪೌರಾತ್ಯ -ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಚೀನೀ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ-ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಅನಾಮತ್ತಾಗಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಧ್ಯಾನ, ಮನನ, ಯೋಗ, ಯಕ್ಷಿಣಿ, ಪರ್ಯಾಯ ಆರೋಗ್ಯ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಮುಂತಾದವಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿವೆ. ವಸಾಹತುಗಳಿಂದ ಭೌತಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಲೂಟಿ ಮಾಡಿ ಆಗಿದೆ. ಈಗ ವಿಶ್ವ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಒದಗಿಸಲು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸರಕೀಕರಣಗೊಳಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಕುರಿತ ಆಸಕ್ತಿಯು ಪಶ್ಚಿಮದ ಪುರುಷಪ್ರಧಾನವಾದ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ನಾಗರಿಕತೆಯು ತಂದುಕೊಂಡ ಆಳವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ವ್ಯಕ್ತವಾದ ಬಗೆ. ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಂಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯು (ಯಾವಾಗಲೂ ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟ) ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸವೆದುಹೋದಂತೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ತಮ್ಮದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ತಾವು ನಾಶಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಪೂರ್ವದತ್ತ, ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣ ಪೂರ್ವದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯತ್ತ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುವಂತೆ ಈ ಹುಡುಕಾಟವು ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮನುಷ್ಯರ ಹಂಬಲದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿರುವಂಥದು. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ದೂಷಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಅದು ಬಿಡಿಬಿಡಿ ತುಂಡುಗಳಾಗಿ ಹರಿದುಹೋದ ಹಾಗೂ ಸರಕೀಕರಣಗೊಂಡ ಬಗೆಯನ್ನು. ಪೌರಾತ್ಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ ಜನರು ನಿಜಕ್ಕೂ ಯಾವ ನೆಲದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ಯೋಗ, ತಾಯ್-ಚಿ ಮುಂತಾದ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆಯೋ ಆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜನ ಹೇಗೆ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ

ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಸಂದರ್ಭಗಳ ಅರಿವೂ ಅವರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ರೀತಿ ಐಷಾರಾಮಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ. ಸರಳ ಸರ್ಕಾರ ಹೇಳುವಂತೆ ಪಶ್ಚಿಮದ ಇಹಭೋಗದ ಜೀವನಮಟ್ಟವೆಂಬ ಕೇಕ್‌ನ ಮೇಲೆ ಹರಡಿದ ಆದರ್ಶವಾದೀ ಐಸಿಂಗ್. ಇಂತಹ ಐಷಾರಾಮಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ವಸ್ತು ಮತ್ತು ಚೈತನ್ಯ, ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ನಡುವಿನ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಲಾರದು. ಪೂರ್ಣತೆಯ ಕುರಿತ ಹುಡುಕಾಟವನ್ನು ಇಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ದಮನಕಾರೀ ವಿಶ್ವವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿಮರ್ಶೆಯಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನೇಪುಂಗೊಳಿಸಲಾಗದೋ, ಈ ಹುಡುಕಾಟವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ನಡೆಸುವ ಹುಡುಕಾಟವನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲಾಗದೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಅದನ್ನು ಸಹಭಾಗಿಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ತಟಸ್ಥಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲಾಗದು.

ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಮೂಲವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋರಾಡುವ ಮೂರನೇ ವಿಶ್ವದ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾದೀ ಐಸಿಂಗ್ ಹಾಗೂ ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ವಿಚ್ಛೇದನಗೊಳಿಸುವುದು ಎಂಬ ಎರಡೂ ಗ್ರಹಣಾತೀತವಾದವು. ಭೂಮಿತಾಯಿ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಉದ್ಧರಣ ಚಿಹ್ನೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಜೀವವಂತವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ತಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಉಳಿದಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಬದುಕಿನ ಖಾತರಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅವರು ಭೂಮಿಯ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಹಸಿವಿಗೆ, ಸರಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮೃತ ಕಚ್ಚಾವಸ್ತುವನ್ನಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಪರಿಸರದ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನೂ, ಮೀರಿದರೆ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾಗುವ ಅದರ ಗಡಿಯನ್ನೂ ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾದರಿಯ ಮೆಟೀರಿಯಲಿಸಂನಲ್ಲಿ, ಈ ಮಾದರಿಯ ಸಹಜಪರಿಸರವಾದದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವದ ಬಹುತೇಕ ಮಹಿಳೆಯರು ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ಪ್ರತಿದಿನದ ಬದುಕಿನ ಅಗತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸ್ಟ್ ನೆಲೆಯಿದೆ. ಈ ಮೆಟೀರಿಯಲಿಸಂ ಸರಕೀಕರಣಗೊಂಡ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯಲ್ಲ, ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಪರಿಭಾವಿಸಿದ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವೂ ಅಲ್ಲ. ಆ ಎರಡೂ ಪರಿಭಾವಿಸುವಂತೆ ಪರಿಸರದೊಂದಿಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಒಂದೇ ರೀತಿಯದು. ಆದರೆ ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸ್ಟ್ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅನ್ಯಲೋಕದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಗೆ ನಾವು ಈಡಾಗಬಾರದು. ಅನ್ಯಲೋಕದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೋ ಬೆವರಿಳಿಸದೆ ಅನ್ನ ಬೇಕೆನ್ನುತ್ತದೆ. ಅನ್ನ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು, ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಬೆವರು ಸುರಿಸಿದರು ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲ.

ಎಕಾಫೆಮಿನಿಸಂ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಗಳು ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸಂಗೋಪನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ರೂಪಿತವಾದವು. ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪುರುಷರಿಗಿಂತ ಮಹಿಳೆಯರು ಈ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಸನಿಹದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ; ತಮ್ಮ ಬದುಕಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತ, ತಮ್ಮ ಸದ್ಯದ ಬಾಳಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತ ಅವರು ನಗರವಾಸಿಗಳಿಗಿಂತ, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರಿಗಿಂತ, ಉತ್ತರ ಭೂಭಾಗವಾಸಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಎಲ್ಲ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೂ, ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಪುರುಷರಿಗೂ ದೇಹವೆನ್ನುವುದಿದೆ. ಅದು ಕೈಗಾರಿಕಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಫಲಶ್ರುತಿಯಾದ ವಿನಾಶಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಪುರುಷರಿಗೆ ಮೆಟೀರಿಯಲ್ ಆದ ತಳಹದಿಯೊಂದು ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬಹುದಾಗಿದೆ.

(ಅನಿಕೇತನ)

ಅನುವಾದ : ಆರ್. ವಿಜಯರಾಘವನ್
ಡಾ. ಕೆ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ



ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ

ಮೂಲ : ಅಮಿತ್ ಬಾಧರಿ

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು ಒಂದು ಕಾಲ್ಪನಿಕ, ಆಧುನಿಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಎಂದು ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಾದ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿದ್ದ ಜೆಫರ್ಸನ್ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಜನಸಮೂಹ ಎಂದೇ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಜನಸಮೂಹ ಎಂದರೇನು? ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ಏಕಸ್ವರೂಪದ್ದೆಂದು ಹೇಗೋ ಬಗೆದು, ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ, ಅಥವಾ ಒಂದೇ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ಚರಿತ್ರೆಯ ಪರಂಪರೆಗೆ ಸೇರಿದ ಜನಸಮೂಹವೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಏಕಸ್ವರೂಪದ ಒಂದೇ ಘಟಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ, ಸ್ವಯಂ ನಿರ್ಧಾರ ಮತ್ತಿತರ ಹಕ್ಕುಳ್ಳವರೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಲಾಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಜಗತ್ತಿನ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದಾಗ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ರಚನೆಯನ್ನು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುರಿ/ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪೇಕ್ಷಿತ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ನೀವು ಒಪ್ಪಬಹುದು ಅಥವಾ ಒಪ್ಪದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರ ಉದ್ದೇಶ ಜನರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಐಕ್ಯಮತಗೊಳಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಬಹುದಾದ ಅಥವಾ

ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ- ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿ ಅದೊಂದು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ವಿರೋಧಿ ಚಳುವಳಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿನ ಪ್ರಾಚೀನ ಅಥವಾ ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದೊಂದು ಬಹುತೇಕ ರಾಜ ಅಥವಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಭೂಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜನ. ಅವರು ಯಾವುದೋ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಅಷ್ಟೇ. ಆದರೆ ಆಧುನಿಕ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶವಿತ್ತು. ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ೨೦-೪೦ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಯುರೋಪಿನ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ, ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಎರಡೂ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮಿಶ್ರಣ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಶುದ್ಧ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಅರ್ಥಾತ್ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಸುಮಾರಾಗಿ ಏಕಸ್ವರೂಪಿ ಜನತೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ನಾವು ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನವರು, ನಾವು ಮತ್ತು ಅವರು; ನಾವು ಅವರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನರು ಎನ್ನುವ ವೈದೃಶ್ಯಗಳ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ. ನಾವು ಒಂದು ಸಮೂಹವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ನಾವು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮೂಹವಾಗಿ ಪ್ರಮುಖರಾಗಬೇಕು, ಇತರ ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ನಮ್ಮವರೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಭಾವನೆಗಳು ದಟ್ಟವಾದದ್ದನ್ನು ಹಿಟ್ಟರ್‌ನ ನಾಜಿ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಸರಿಸುಮಾರಾಗಿ ಇದೇ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖರಾಗಿ (ಭಾರತೀಯರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು) ಮುಸಲೋನಿಯು ಪ್ರಥಮ ಬಾರಿಗೆ ಒಂದೇ ಮತ, ಒಂದೇ ರಾಷ್ಟ್ರ, ಒಂದೇ ಚರ್ಚು ಎಂಬ ಘೋಷಣೆಯಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಮರುವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಿದನು. ನಮ್ಮದು ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಎನ್ನುವ ಕೂಗು ಇದೇ ಧಾಟಿಯ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಅಂದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಬೆಸುಗೆಯ ಸಾಮಗ್ರಿ ಮತಧರ್ಮ ಎಂದಾಗಿದೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮತಧರ್ಮ ಹಿಂದೆಯೂ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಬುನಾದಿಯಾಗಿ ಎಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಚರ್ಚೆಗೆ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲ ಒಂದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು, ಒಂದೇ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯವರು ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರಧಾರೆಯನ್ನು ನಾವು ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ.

ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯು (ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ-ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ವಿರೋಧಿ ಹೋರಾಟದ ಭಾಗವಾಗಿ) ಬೆಳೆದು ಬಂದರೂ ಸಹ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರು, ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು, ಸಿಖ್ಖರ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸುವುದು,

ಕೇವಲ ಮತ-ಧರ್ಮ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ದೇಶದ ವಿಶಾಲ ವೈವಿಧ್ಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದೇ ಆ ಮಿತಿ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರಿಗೆ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ನೆಲೆ ಇತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ವಿರೋಧಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿತು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಯಿತು. ನೆಹರೂರವರ ಮತ್ತು ಪಟೇಲರ ಬರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. (ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮೂಲಕ ಜನತೆಯನ್ನು ಒಗ್ಗೂಡಿಸುವ ಬೆಸುಗೆಯ ಸಾಮಗ್ರಿಯಾಯಿತು.) ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರದ ವಿಭಜನೆಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ವಿವರಗಳಿಗೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಜಗತ್ತಿನ ಅತಿದೊಡ್ಡ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಇದೆಲ್ಲವು ನಿಜ. ಆದರೆ ಇದೊಂದು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಎಂದರೆ ಬಹುಮತದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ; ಭಾಷೆ, ಧರ್ಮ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಆಧಾರದಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲ; ಅನುಪಾತದ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೀವು ಶೇಕಡ ೬ ರಷ್ಟು ಮತಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಬಹುಮತ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಶೇಕಡ ೩೧ ಮತ ಪಡೆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮೋದಿಯವರ ಬಿಜೆಪಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ. ಬಹುಪಕ್ಷೀಯ ಅತಂತ್ರ ಶಾಸನಸಭೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ೨೫ ರಷ್ಟು ಮತ ಪಡೆದರೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ಬಹುಮತ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಏಕ ಕೇಂದ್ರಿತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಕಾರಣಕ್ಕೋ ಅಥವಾ ತಪ್ಪಾದ ಕಾರಣಕ್ಕೋ ಮಹಮ್ಮದ್ ಅಲಿ ಜಿನ್ನಾ ಕಟುವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದರು. ನೀವು ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದಿದರೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ ಎರಡು ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಿದ್ಧಾಂತ ನಾವು ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ 'ಹಿಂದೂ ಮುಸ್ಲಿಂ' ಆಧಾರಿತ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಜಿನ್ನಾರವರ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಓದಿದರೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಸ್ಲಿಮರು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಾದ ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶ, ಬಿಹಾರದಂತಹ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಮಟ್ಟದ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅನುಪಾತ ಆಧಾರಿತ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಧ್ವನಿ ಕೇಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಪಡೆಯಲು ಒಂದೇ ಸಮುದಾಯವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿದರೆ

ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಜನನಕ್ಕೆ ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಪೇಷಾವರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಶಾಲಾಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಬಾಂಬ್ ಹಾಕಿದ ಘಟನೆ, ನಂತರದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಏನೇ ಇರಬಹುದು ಅದೇ ಬೇರೆ ವಿಷಯ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇಂದಿಗೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಗೆ ಹರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಅದನ್ನು ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಾಗದಿದ್ದರೆ, ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಪದೇ ಪದೇ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದಿಗಳು ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರೇ ಇರಲಿ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನವರೇ ಇರಲಿ ಶೀಘ್ರ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂದು ಬಗೆದಿದ್ದರು. ಅದೇ ಜಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇಂದಿನ ಮೋದಿ ಸಹ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ನೀಡಿ, ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಹಿಂದೂ ರಾಷ್ಟ್ರ; ತಮ್ಮದೇ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಶೀಘ್ರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ದೇಶವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಇತರ ಗುಂಪುಗಳೂ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಇಂದಿನ ರಾಜಕೀಯ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ರಾಜಕೀಯ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಿನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಇಂದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಮತ್ತೊಂದು ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿಯವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದಂತೆ, ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರ-ಪ್ರಭುತ್ವದ ಸ್ವರೂಪ ಏನು? ಎಂಬ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಹಂತವನ್ನು ದಾಟಿದ ಮೇಲೆ ಜಾಗತೀಕರಣಗೊಂಡ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇಶವಿರುತ್ತದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕೋ, ಬೇಡವೋ ಎನ್ನುವುದು ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಆದರೆ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪಾತ್ರ ಏನು, ಪ್ರಭುತ್ವ ಯಾವ ಪಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರ ವಿಷಯ.

ಏಕೆಂದರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಾಗವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಪಾತ್ರ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಗಾಂಧೀ ಮತ್ತು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ನಡುವೆ- ಗಾಂಧೀ-ನೆಹರು ಮತ್ತು ಜಿನ್ನಾರ ನಡುವೆ ಪ್ರಮುಖ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಗಾಂಧೀ ಮತ್ತು ಅಂಬೇಡ್ಕರರ ನಡುವಿನ ಪತ್ರ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಇದು ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಗಳಾದ ಜಾತಿ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ನಿವಾರಣೆಗೆ

ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನೀಡಿದ್ದರು. ಅವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತಿ ರಾಜ್ ಸಹ ಒಂದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಸರಳವಾದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದಲಿತರ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಜಿನ್ನಾರವರಿಗೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾಳಜಿ ಇತ್ತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಂಕೀರ್ಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ರೂಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂವಿಧಾನ ರಚನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು ಮುಖ್ಯ ಭೂಮಿಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಮಹಿಳೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ, ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ ನಿವಾರಣೆಯಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳತ್ತ ಗಮನಹರಿಸಿ ಸಮಾಜದ ಆಧುನೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡಿದರು. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ಪ್ರಭುತ್ವದ ನೇರ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಬೇಡುವಂತಹವು. ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದು. ಇಂದಿನ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಉನ್ನತವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಜಿನುಗುಧಾರೆಯಾಗಿ ಕೆಳ ಹಂತಕ್ಕೆ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಬಡತನ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಕೆಳ ಹಂತಕ್ಕೆ ಜಿನುಗುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದು ಬೇರೆ ಮಾತು. ಹಿಂದಿನ ಅರ್ಥಸಚಿವರಾಗಿದ್ದ ಚಿದಂಬರಂರವರು ಒಮ್ಮೆ ಚರ್ಚೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಜಾತಿ ಮತ್ತಿತರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಐ.ಟಿ. ಉದ್ಯಮ ಬೃಹತ್ ಆಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವುದರಿಂದ ನಾವು ಜಾತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದೇ ವಿಧಾನವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಆಧಾರಿತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳಲು ಬಿಡುವುದಾದರೆ, ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳು ತಾವೇ ತಾವಾಗಿ ಅಳಿಯುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇದು ವಾಸ್ತವಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕಾದಲ್ಲಿಯೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಇಬ್ಬರು ಅಮಾಯಕ ಕರಿಯರ ಮೇಲೆ ಸಶಸ್ತ್ರ ಬಿಳಿಯ ಪೊಲೀಸರು ದಾಳಿ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಕನಿಷ್ಠ ಕಾಲುಭಾಗದ ಅಮೆರಿಕನ್ನರು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತ ವಿಚಾರಣಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಬೀದಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳು ಎಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಲಿ (ಎಷ್ಟೇ ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ಪ್ರಭುತ್ವವೇ ಇದ್ದರೂ) ಪ್ರಭುತ್ವದ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿ ಸೋವಿಯತ್ ಯೂನಿಯನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ

ಕಾಲ ನೆಲೆಸಿದ್ದೆ. ಸಮಾಜವಾದಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿದ್ದ ಬಹುತೇಕ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳು ಮರಳಿ ಬಂದಿವೆ. ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಆಯ್ಕೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದಾಗ ಅವರು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಮುಸ್ಲಿಂ ಸಂಘಟನೆಗೆ ಮತ ನೀಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಪಘಾನಿಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ ಮಧ್ಯಯುರೋಪಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಪ್ರಭುತ್ವದ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶದಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಒಂದು ಜಾತಿಯವರು ಇನ್ನೊಂದು ಜಾತಿಯವರ ಮೇಲೆ ನಡೆಸುವ ದಾಳಿಯನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿದ್ದೇವೆ, ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡಲಾಗದು ಎಂಬುದೂ ಸತ್ಯ. ಪ್ರಭುತ್ವದ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ಆದರೂ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಹೇಳಿದಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಪೂರ್ವಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಅವರದೇ ವಿವೇಚನೆಗೆ ಬಿಡಲಾಗದು. ಇಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಇದೇ. ಎಲ್ಲಾ ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಚಳುವಳಿಗಳು, ಹಳೆವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪೂರ್ವದ ಆ ವಸೌಲ್ಯಗಳು ಪುರಾತನ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಅವುಗಳ ಒತ್ತಾಯ. ಸೋವಿಯತ್ ಪತನದ ನಂತರ ರಷ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಮಾದರಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿತು. ಇದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕು. ಭಾಗಶಃ ಆರ್.ಎಸ್.ಎಸ್. ಸಹ ಇದನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆ: ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಒತ್ತಾಯ. ನಮ್ಮೆನ್ನುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಬೇರೆ, ಅದು ಬದಲಾಗಲೇ ಕೂಡದು ಎನ್ನುವ ಹಂಬಲತನ ಬೇರೆ. ಈ ಮನಸ್ಥಿತಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನೇ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಲ್ಲೂ ಕಂಡು ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಈ ಮುಖವನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ರಂಗದಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಸಂವಿಧಾನದ ರಾಜ್ಯ ನಿರ್ದೇಶನ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಸಂಪತ್ತಿನ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಅದು ಮುಂದುವರಿದಿದೆ. ೧೯೯೧ ರ ನಂತರ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹರಾವ್ ಸರ್ಕಾರ, ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಇನ್ನೂ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಿದರು. ಉದಾರವಾದಿ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳೆಂದು ಇದನ್ನು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಾಗತೀಕ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಆಧಾರಿತ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಜಿನುಗುಧಾರೆಯ ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ದೂರವಾಗುತ್ತವೆ, ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರಧಾರೆಯಿದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಪ್ರಭುತ್ವ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ

ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿತು. ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ಯಾವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪೂವಾಗ್ರಹಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದವೋ; (ಅವುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ನಾವು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದವೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದು ಬೇರೆ ವಿಷಯ) ಅವು ಸರ್ಕಾರದ/ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಇಂದು ತಲುಪಿದ್ದೇವೆ.

ಇದು ಆರ್ಥಿಕ ರಂಗದ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರ ಪರಿಣಾಮ ಮಾಡಿತು. ಭಾರತದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಬಿಟ್ಟರೆ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ೭-೮ ರಷ್ಟು ಇತ್ತು. ಇದು ದೇಶದ ಇಡೀ ದಾಖಲಿತ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಪ್ರಮಾಣದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಂಡು ಕೇಳರಿಯದು. ಅದರ ಪ್ರತಿಪಾದಕರು ಅದರ ಗುಣಗಾನವನ್ನು ಮಿತಿಮೀರಿದೇ ಮಾಡಿದರು.

ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ನಿರ್ದೇಶಿತ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ದರವನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದಾಗಲೂ ಸಹ ಅದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ದರವನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿತು. ಇದು ಕಳೆದ ೨ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಭಾರತ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಉದ್ಯೋಗ ವೃದ್ಧಿಯ ದರವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲು ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಶೇ. ೪ ರ ದರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಉದಾರೀಕರಣದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ನಾಲ್ಕರಿಂದ ಲೆಕ್ಕ ಜಿಗಿಯಿತು. ೨ ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಳ. ಆದರೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಅದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮಾನತೆಗೆ ಇದೇ ಕಾರಣ. ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ನೀಡದೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಸಂಪತ್ತಿನ ವರ್ಗಾವಣೆಗೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣದ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಈ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ವಿಧಾನಗಳಿಲ್ಲ. ಪರಿಣಾಮ ಅಸಮಾನತೆ ವಿಪರೀತ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ನೀವು ಕಮ್ಯುನಿಷ್ಟರಾಗಿರಲಿ, ಸಮಾಜವಾದಿಗಳಾಗಿರಲಿ, ಸೋಷಿಯಲ್ ಡೆಮೋಕ್ರೇಟರಾಗಿರಲಿ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೀವು ಉದ್ಯೋಗದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಅದು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮಂದಗತಿಯಾಗುವುದು ಏಕೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹುಟ್ಟುವುದು ಸಹಜ. ಪ್ರಭುತ್ವವು ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಇಡೀ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ವಲಯಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ವಲಯವನ್ನು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಐ.ಟಿ. ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಇರಲಿ, ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಇರಲಿ ಟೆಲಿಕಮ್ಯುನಿಕೇಶನ್ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ

ಇರಲಿ, ಪ್ರತಿ ಕಾರ್ಮಿಕನ ವೆಚ್ಚ ಕಡಿಮೆ ಇರಬೇಕೆಂದಾಗ, ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ? ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಉನ್ನತೀಕರಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯ ಮಾರ್ಗ. ಟಾಟಾ ಕಬ್ಬಿಣ ಮತ್ತು ಉಕ್ಕಿನ ಕಂಪನಿಯು ೧೦ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದ್ದರೆ, ಅದೇ ಸಮಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಬಜಾಜ್, ಕಿಲೋಸ್ಟರ್, ಅಂಬಾನಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಉತ್ಪಾದಕತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶವನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ಉತ್ಪಾದಕತೆಯನ್ನು ಟಾಟಾರವರು ೮ ಪಟ್ಟು, ಬಜಾಜ್‌ರವರು ೧೦ ಪಟ್ಟು, ಕಿಲೋಸ್ಟರ್‌ರವರು ರೋಬೋ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಿಂದ ೧೬ ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರು. ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶವು ಅದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇಳಿಮುಖವಾಯಿತು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯು ಅದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮಾರುವುದೆಲ್ಲಿ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಮನಮೋಹನ ಸಿಂಗರಂತಹ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೂ ಸೇರಿದಂತೆ 'ವಿದೇಶಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚೀನಾ ಸೇರಿದಂತೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಮಾರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಾವು ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವಿದೇಶಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ಮಾರುವಿ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕವಾಗಲು ಕಾರ್ಪೊರೇಟರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರವು ತೆರಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಮತ್ತಿತರ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ೫.೮ ಟ್ರಿಲಿಯನ್ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಶೇ. ೭೦ ರಷ್ಟು ಇರುವ ಬಡಜನತೆಗೆ ೫.೨ ಟ್ರಿಲಿಯನ್ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಅದಕ್ಕೆ ಆಳುವವರು ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ತೆರಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಮತ್ತಿತರ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಹೂಡಿಕೆದಾರರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಬಂಡವಾಳವನ್ನೇ ನೀಡುವುದು. ನೀವು ಮನಮೋಹನ್ ಸಿಂಗರ/ಚಿದಂಬರಂರವರ ಆಗಿನ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆದಾರರಿಗೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣ ಹಾಳಾಗಿದೆ, ಮಾವೋವಾದಿಗಳು ಹೂಡಿಕೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಪೂರಕವಾದ ಮಾತಾವರಣವನ್ನು ತರುತ್ತೇವೆ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದ ಬಡ ಗ್ರಾಹಕರು ತುಂಬಿರುವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತರುವುದು ಹೇಗೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ದಾರಿಯೊಂದನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ಅದು ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಭೂಮಿ ಮತ್ತಿತರ

ಭೂಮಿಯೊಳಗಿನ ಖನಿಜವನ್ನು ನೀಡುವುದು. ಮನಮೋಹನ್ ಸಿಂಗರು ಬಹಳ ಕುಶಲಮತಿ. ನಕ್ಸಲರ ವಿರುದ್ಧ 'ಅಪರೇಶನ್ ಗ್ರೀನ್ ಹಂಟ್' ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವರನ್ನು ದೇಶದ ಸುರಕ್ಷತೆಗೆ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಅಪಾಯ ಎಂದು ಕರೆದರು. ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಶಕ್ತಿಯ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಗೆರಿಲ್ಲಾ ಮಾದರಿಯ ಸಶಸ್ತ್ರ ಹೋರಾಟವನ್ನು ಅವರು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುವಂತೆ ಕಂಡರೂ ಒಳ ಅರ್ಥ ಬೇರೆಯೇ ಇದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಇದು ಇದೇ ರೀತಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಪೂರಕವಾದ ವಾತಾವರಣವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು. ಅದೇ ತಪ್ಪನ್ನು ಸಿಪಿಎಂ ಸಹ ಮಾಡಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸಿಪಿಐ ಸಹ ಸೇರಿತು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಲು ವಿಷಾದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿ ವರ್ತಿಸಿವೆ. ಭೂಮಿ ಅದರ ಒಳಗಿರುವ ಖನಿಜಗಳು, ಕಾಡುಗಳು, ಪರ್ವತಗಳು, ಕರಾವಳಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದು, ಹೂಡಿಕೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಭತ್ಯೆಯಾಗಿ; ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇರುವುದೇ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ. ಅವರಿಗೆ ಭೂಮಿ ಉಚಿತವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಬೇಕೆಂದೇನಿಲ್ಲ. ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಸಮಯ ಕಾದು(ಏನೂ ಮಾಡದೆ) ಕುಳಿತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶ, ದೇಶದ ಮತ್ತಿತರ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಇದರ ಪರಾವೆ ನಿಮಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬೀಳು ಬಿಟ್ಟು ಬಾಕ್ಸೈಟ್‌ನಂತಹ ಖನಿಜಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಗಳ ಉದ್ದೇಶ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಾವು ಮನಗಾಣಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅನುಸರಿಸಿದ ನೀತಿಯೂ ಇದೇನೆ. ಮೋದಿ ಅದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ವಲಯವನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿದೆ. ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ವಲಯಕ್ಕೆ ಒಳಿತಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ವಲಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆ ವಿಧಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಎಂಜಿನ್‌ಗಳಾಗಿವೆ. ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಬ್ಸಿಡಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದು. ಅದು ಸಾಲದಿದ್ದರೆ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಅಥವಾ ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್

ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಏನನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಯಡ್ಲೂರಪ್ಪನಂತಹವರನ್ನು ನೀವು ಬಲ್ಲಿರಿ. ಭೂಮಿ ಹಾಗೂ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಹಸ್ತಾಂತರದಿಂದ ಲಾಭ ಪಡೆದ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಲಂಚದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ ಪಕ್ಷದ ನಿಧಿಗೂ ದಂಡಿಯಾಗಿ ಹಣ ನೀಡುತ್ತವೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮಹತ್ವದ್ದೇನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಭ್ರಷ್ಟತೆಯಲ್ಲಿ ರುಷುವತ್ತು ಪಡೆದವನು ಕೊಟ್ಟ ವಚನದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತಹ ವಾಕರಿಕೆ ತರಿಸುವ ಮಾದರಿಯಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ.

ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ಭಯಾನಕವಾದದ್ದು. ಜಗತ್ತಿನ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೀಮಂತರ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಫೋರ್ಬ್ಸ್ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಜಗತ್ತಿನ ೨೪೦ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೀಮಂತರ ಪೈಕಿ ೫೨ ಮಂದಿ ಭಾರತೀಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ೮ ಇದ್ದದ್ದು ಈಗ ೫೨ ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಇವರೆಲ್ಲರ ಸಿರಿಯು ಬಂದದ್ದು ಎಲ್ಲಿಂದ? ಈ ೫೨ ಜನರ ಪೈಕಿ ೩೦ ಮಂದಿ ಭೂಮಿ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದವರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇವರು ಹಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಪುಕ್ಕಟೆಯಾಗಿ ಅಥವಾ ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ಉದಾಹರಣೆ ಎಂದರೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ೨ಜಿ ಸೆಕ್ಟಂ ಆದರೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು. ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ನಿಕ್ಷೇಪದ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ನೀವು ಗಮನಿಸಿದರೆ; ಅದಕ್ಕೂ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಯಾರಾರದರು ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವೆಸಗಿರುವರೆ ಎಂಬುದು ಅಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಅಗ್ಗದ ಬೆಲೆಗೆ ಇದನ್ನು ಪಡೆದ ಕೆಲವೇ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಬೃಹತ್ ಮೊತ್ತದ ಹಣವನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ದೇಣಿಗೆಯಾಗಿ ನೀಡಿರುವು. ಇದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಿದೆ ಎಂದರೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ೨೦-೩೦ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಚುನಾವಣೆಗೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು (ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಅವರ ಕೆಲಸ, ಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ) ಯೋಚಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಇಂದು ಒಂದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ೩೦-೪೦ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಷ್ಟು ದುಬಾರಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ನೀವೇ ಯೋಚಿಸಿ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲು ಯಾರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಇದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ, ಬಡಜನರ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎಂದೆಲ್ಲಾ

ಬಣ್ಣಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದೆಲ್ಲವೂ ನಿಜ, ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳೂ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ಹಣ ನೀಡುವುದು. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಸ್ವರೂಪದ ಮೇಲೂ ಸಹ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿದೆ. ಇದು ವಯಕ್ತಿಕ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ. ಇಡೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತರ ಪರ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪರವಾಗಿ ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಕೃಷ್ಣ-ಗೋದಾವರಿ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಬಾನಿಗಳಿಗೆ ತೈಲ ನಿಕ್ಷೇಪ ನೀಡಿರುವುದು, ಅವರು ಉತ್ಪಾದಿಸಬೇಕಾದ ಅನಿಲ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಶೇ. ೧೭ ರಷ್ಟನ್ನೇ ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತಿರುವುದು, ಟಾಟಾರವರು ಲೋಹಂಡಿ ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಪಡೆದು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸದೇ ಇರುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಹಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನೀಡಬಹುದು. ಜಗತ್ತಿನ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಡವರು ಇರುವುದು ಜಗತ್ತಿನ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಜಾಭುತ್ವವನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೀಮಂತ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪರವಾಗಿ ಕಾನೂನು ಸಮ್ಮತವಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಅದರ ಒಂದು ವಿಧಾನ. ಇಂದು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೂ ಅದೆ. ಸರ್ಕಸ್‌ನ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಶುಲ್ಕವಿರುವಂತೆ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ೨೦-೪೦ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸುವುದು. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ತರ್ಕಬದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು. ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರವೇಶದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದಾಗ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಹೊರಗುಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಎಷ್ಟೇ ಜನಪರ ನೀತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರಾಜಕಾರಣದ ಹಣಕಾಸು ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೇ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸದೇ ಈ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಜನಪರವಾಗಲಾರದು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಅರ್ಹರು ಬೇಕಾದಾರೆ? ಆವರೊಂದಿಗೆ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಸಂಪರ್ಕವಿರುವ ಜನರು ಬೇಕು. ಜನರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪೂರ್ವಾಗ್ರಹಗಳನ್ನು ದುರ್ಬಲಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ದರದ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವವರು ಬೇಕು. ಈ ವಿಧಾನ ಕಾರ್ಯಸಾಧುವಲ್ಲ. ಇದು ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ವಿಫಲವಾಗಲಿದೆ. ಇನ್ನು ೧೦-೧೨ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇದರ ಪೊಳ್ಳುತನ ಬಯಲಾಗಲಿದೆ. ಒಂದು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಬಡರಾಷ್ಟ್ರವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮಾನತೆ, ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಸಮರ್ಥನೀಯವಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಇದರ ಸೂಚನೆಗಳು ಆರಂಭವಾಗಿವೆ. ಟಾಟಾರವರ ಉಕ್ಕನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮಾರುವುದೆಲ್ಲಿ? ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ಪರಿಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೇನ್ಸನ್

ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗೆ ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಉತ್ಪಾದನೆಯಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಲಾಭ ಗಳಿಸಲು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಉಕ್ಕನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುವುದೇ ಲಾಭವಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಮಾರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದನ್ನು ಮಾರುವುದೆಲ್ಲಿ? ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಜನರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ನೀಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸರಿಯಾಗಬಹುದು, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇದು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಒಂದು ಮುಖ. ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಕಾರಣ ಈ ಮಾದರಿಗೆ ತೀವ್ರ ಇತಿಮಿತಿಗಳಿವೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವರೂಪದ್ದು. ಸರ್ಕಾರವು ಸುಮಾರು ೬೦ ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಮೌಲ್ಯದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಇದು ಭಾಗಶಃ ಸರ್ಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮಾಹಿತಿಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿತವೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದ ಹೂಡಿಕೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ದೇಶದ ಜನತೆ ಭೂಸ್ವಾಧೀನವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಭೂಮಿಯಿಂದ ಒಕ್ಕಲೆಬ್ಬಿಸಿದರೆ ಅವರು ಹೋಗುವುದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಗೆ. ನೀವು ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಬಹುದು ಬೇಕಾದರೆ ಅದನ್ನೇ ತಿನ್ನಲೂಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ನೀವು ಒಂದು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವಿರಿ. ಆದರೆ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಒಬ್ಬ ರೈತ ತನ್ನ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ತನ್ನ ಬದುಕನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಭೂಮಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕುಸಿತವು ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಈ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾದರಿ ವಿಫಲವಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ಈ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮಾದರಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ದರ ಜಿ.ಡಿ.ಪಿ. ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆಯೇ ವಿನಾ ಜನರ ಉಪಭೋಗದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ಪರಿಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆ ಎನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ ಇದಕ್ಕೆ. ಇದೇ ಈ ಮಾದರಿಯ ಇತಿಮಿತಿ. ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಜನರಿಂದ ತೀವ್ರ ವಿರೋಧಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ದೇಶದ ಜನರು ಹಲವು ರೀತಿಗಳಿಂದ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ, ಅಂಹಸಾತ್ಮಕ ಮತ್ತಿತರ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ಸ್ವಾಧೀನವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ದಿನೇ ದಿನೇ ತೀವ್ರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಇಂದು ನಾವು ವಿಶೇಷ ಸಭಿಕರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾರಣ ಇದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬಹುದು. ಇಂದಿನ ಸಂಘಟಿತ, ಚುನಾವಣಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಮುನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷಗಳು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಭೂಸ್ವಾಧೀನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸಬೇಕು. ಹಿಂದೆ

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಾಗ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು ದುಬಾರಿ ಬೆಲೆ ತೆರಬೇಕಾಯಿತು. ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿರಲು ಅದಷ್ಟೇ ಸಾಲದು. ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಸರಿಯಾದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಇರಬಹುದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಜೋಡಣೆಯಾಗದ ಕಾರಣ ದುಬಾರಿ ಬೆಲೆ ನೀಡುವಂತಾಯಿತು. ಹಿಂದೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ವಿರೋಧಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಇಂದು ಅದು ಬಡಜನರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಎಂದು ಕರೆಯದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ 'ಪ್ರತಿರೋಧ' ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜನತೆಯು ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು ಮತ್ತು ಇತರ ಎಡಪಕ್ಷಗಳೂ ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸದಿದ್ದರೆ; (ಪರ್ಯಾಯ ಮಾದರಿ ಬಗ್ಗೆ ಈಗ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ;) ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತರಾಗಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

(ಹೊಸತು)

ಅನುವಾದ : ಡಿ. ಎ. ವಿಜಯಭಾಸ್ಕರ



ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ: ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಹೊಣೆ

ಮೂಲ : ತನು ಮೆಹ್ರಾ

ಇತ್ತೀಚಿನ ಒಂದು ಸಮಾಚಾರ ಹೀಗಿತ್ತು: “ದೀಪಿಕಾ ಎಂಬುವಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ರಣವೀರನ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರಥಮ ಆರೋಪ ಪಟ್ಟಿ ದಾಖಲು.” ಅದನ್ನು ವರದಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಟೈಮ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದ ಇಂಟರ್ ನೆಟ್ ವಾರ್ತಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು. “ಎಐಬಿ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಒಬ್ಬ ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಆದ ವಜೀರ ಶೇಖ್ ಪ್ರಥಮ ಆರೋಪ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಥೆ ವಿರುದ್ಧದ ದೂರು ಅದು. ಆರೋಪವೇನೆಂದರೆ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಅಶ್ಲೀಲತೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಿತು ಮತ್ತು ಲೈಂಗಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಚುರ ಪಡಿಸಿದೆ ಎಂದು. ಈ ದೂರು ಕೇವಲ ಎಐಬಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧವಾದುದಲ್ಲ. ಮುಂಬೈನ ಸಿನಿಮಾ ತಾರೆಯರಾದ ರಣವೀರ ಸಿಂಗ್, ದೀಪಿಕಾ ಪಡುಕೋಣೆ, ಅರ್ಜುನ ಕಪೂರ ಮತ್ತು ಕರಣ್ ಜೋಹರ್ ಸಹ ಪ್ರಮುಖ ಆರೋಪಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಥಮ ಆರೋಪ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸಲಾಗಿರುವುದು ಭಾರತೀಯ ದಂಡ ಸಂಹಿತೆಯ ನಿಬಂಧ ೨೯೨ (ಲೈಂಗಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮಾರಾಟ) ಮತ್ತು ನಿಬಂಧ ೨೯೪ (ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಶ್ಲೀಲತೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನ) ರ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ.”

ಕಳೆದ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ವಿಫಲವಾದ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ. ೧೫ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ, (೨೦೦೦) ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಶಾಸನ ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆ ೨೦೦೮ ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡೆಯನ್ನು ತಂದು ನಿಬಂಧ ೬೬ (ಎ) ಸೇರ್ಪಡೆಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಅದು ಯುಕ್ತವೇ ಅಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಇನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದರ ದುರ್ಬಳಕೆಗೆ ಅವಕಾಶವೂ ಇದೆಯೇ ಎಂಬುದು ಸಹ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ತೀರ್ಮಾನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಏನು ಇದು ನಿಬಂಧ ೬೬(ಎ)? ಅದು ಹೀಗಿದೆ;

“೬೬(ಎ); ಸಂಪರ್ಕ ಜಾಲದ ಅಥವಾ ಇತರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಜಾಲದ ಮುಖಾಂತರ ಆಕ್ಷೇಪಾರ್ಹ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷೆ;

ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಮೂಲದಿಂದ ಅಥವಾ ಬೇರಾವುದೇ ಸಂವಹನ ತಂತ್ರಜಾಲದ ಮೂಲದಿಂದ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕೆಳಗೆ ನಮೂದಿಸಲಾದಂತಹ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದರೆ ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗಿನ ಜೈಲು ಶಿಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ದಂಡ ವಿಧಿಸಬಹುದು.

(ಅ) ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಅದು ವಿಪರೀತ ಆಕ್ಷೇಪಾರ್ಹವಾದ್ದು ಅಥವಾ ಬೆದರಿಕೆ ಒಡ್ಡುವ ಲಕ್ಷಣವುಳ್ಳದ್ದು;

(ಆ) ತನಗೆ ಆ ಮಾಹಿತಿ ಸುಳ್ಳೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಮನಸ್ಸಿನ ನೆಮ್ಮದಿ ಕಲಕುವುದು, ತೊಂದರೆ ಉಂಟುಮಾಡುವುದು, ಅಪಾಯ ಒಡ್ಡುವುದು, ಅಡೆತಡೆ ಒಡ್ಡುವುದು, ಅಪರಾಧವೆನಿಸುವಂತಹ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕುವುದು, ಶತ್ರುತ್ವ ಉಂಟುಮಾಡುವುದು, ದ್ವೇಷ ಉಂಟುಮಾಡುವುದು. ಪರಸ್ಪರ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುವುದು ಇಂತಹ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಂದ ಪದೇ ಪದೇ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಮೂಲವನ್ನು ಅಥವಾ ಬೇರಾವುದೇ ಸಂವಹನ ತಂತ್ರಜಾಲವನ್ನು ಬಳಸಿ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ರವಾನಿಸುವುದು.

(ಇ) ಯಾರಿಗೆ ಅಂತಹ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಇಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ಅಂಚೆ ಅಥವಾ ಅಂತಹ ಅಂಚೆ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಕಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಂತವರಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಕಲಕುವಂತಹ ಅಥವಾ ತೊಂದರೆಗೀಡುಮಾಡುವಂತಹ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ರವಾನಿಸುವುದು; ಇಲ್ಲವೇ ಸಂದೇಶ ಸ್ವೀಕರಿಸುವವರನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಲು ಅಥವಾ ಹಾದಿ ತಪ್ಪಿಸಲು ಅಂತಹ ಸಂದೇಶ ಯಾವ ಮೂಲದಿಂದ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗದಂತೆ ಮಾಡುವುದು.”

ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆಯು ೨೦೧೫ ರ ಜನವರಿ ೭

ರಂದು ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಚಾರ್ಲಿ ಹೆಬ್ಡೋ ಹತ್ಯೆಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದೆ. ಪ್ರವಾದಿ ಮಹಮ್ಮದರನ್ನು ಚಾರ್ಲಿ ಹೆಬ್ಡೋ ಚಿತ್ರಿಸಿದ ಪರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಬಹುವಾಗಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಹತ್ಯೆಗಳನ್ನೇನೋ ಖಂಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ ವ್ಯಂಗ್ಯ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಅವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ “ಹಕ್ಕು” ಇದ್ದಿತೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಒಮ್ಮತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯಂಗ್ಯ ಚಿತ್ರಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ದುರುಪಯೋಗವಾಗಿದ್ದೀತೆಂದು ಹಲವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟರು.

ಆಧುನಿಕ ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಾಕ್ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಒಂದು ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವದ ಬಹುತೇಕ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾದಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸಂವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಧಿವೇಶನವು ೧೯೪೮ ರ ಡಿಸೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿತು. ಅದರ ನಿಬಂಧ ೧೯ ರ ಪ್ರಕಾರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮತ್ತು ಅದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಮಾನ್ಯತೆ ಪಡೆದಿದೆ. ಈ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಡಚಣೆ ಇರಕೂಡದು; ಅಂತೆಯೇ, ಯಾವುದೇ ದೇಶದಲ್ಲಾಗಲಿ ಎಂಥದೇ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಆದರೂ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಹಾಗೂ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಪಸರಿಸುವುದು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲದೆ ಜರುಗುವಂತಿರಬೇಕೆಂಬುದು ನಿರೀಕ್ಷೆ ಇದೆ. ವಾಕ್ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಇನ್ನೂ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ೧೯೬೬ರ ನಾಗರಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಹಕ್ಕುಗಳ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಒಪ್ಪಂದವು ವಿಶದಪಡಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಹಕ್ಕನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವಾಗ ವಿಶೇಷ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಷರತ್ತಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲರ ಘನತೆ ಮತ್ತು ಗೌರವಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯಬೇಕು ಎಂಬುದು. ಆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ವಾಕ್ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಕ್ಕಿನ ಚಲಾವಣೆಗೆ ಕೆಲವು ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಹೇರುವುದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಅದು ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಹಕ್ಕಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಮಾನವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ರಾಜಕೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಮತಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಚಲಾವಣೆಗೆ ವಾಕ್ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ಅಡಿಗಲ್ಲು.

ಇನ್ನೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಕಾನೂನುರೀತ್ಯಾ ಅಳವಡಿಸಿರುವುದು ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ. ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಬಗೆಯಲಾಗಿರುವುದನ್ನು ಹೀನಾಯವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಕೂಡದೆಂಬ

ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಅಗಾಧವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮಾಜ ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರ ಕೇಂದ್ರವು ಯಾವ ಮಾತು ಮತ್ತು ಅದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥದನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಾರ್ಹವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಅಂತಹ ವಾಕ್ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅಥವಾ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಯಾರು ಚಲಾಯಿಸದಂತಿರಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಅಂತಹ ಕಾನೂನುಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಮಾನವ ಸಮಾಜಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಸಂರಚನೆಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳನ್ನೂ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಹೀನಾಯವಾಗಿ ಕಾಣುವುದನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿವೆ; ಅದನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದವರಿಗೆ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿವೆ. ಆ ಅಧಿಕಾರ ಕೇಂದ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಮಾತು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವುದನ್ನು ಅವೆಂದೂ ಸಹಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಪಾವಿತ್ರದ ಬಗೆಗಿನ ಇಂಥದೇ ನಿಯಮವನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಯೇಸುವನ್ನು ಶಿಲುಬೆಗೇರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಗೆಲಿಲಿಯೊ ಸಹ ಅಂತಹ 'ಅಪರಾಧ'ಕ್ಕಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಕ್ಕು ಸ್ಥಾಪನೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ಸದಾ ಏನಾದರೊಂದು ನಿರ್ಬಂಧದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ನಡೆದುಬಂದಿದೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಮಾನವ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲ ಅವಿರತವಾಗಿ ನಡೆದು ಬಂದಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮತ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳ ಕಾನೂನುಗಳ ಆಧುನಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಹ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಎಡರುತೊಡರುಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅಥವಾ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿದರೆ ಅಚ್ಚರಿಗೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಮೇಯವಿಲ್ಲ. ಯಾವುದನ್ನು 'ಪಾವಿತ್ರದ ಹೀನಾಯಿಸುವಿಕೆ' ಎಂದು ಬಗೆಯಲಾಗುತ್ತಾ ಬರಲಾಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕೇವಲ ಕೆಲವು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡೆದು ಹಾಕಿಬಿಡಬಹುದೆಂಬ ಭ್ರಮೆ ಬೇಡ.

ಇದರ ಸಾರಾಂಶವಿಷ್ಟೆ: ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ವಿಶ್ವದ ಯಾವ ಭಾಗಗಳಲ್ಲೂ ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರವೆಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣನೆಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಿರುವ ನಿರ್ಬಂಧಗಳ ಸ್ವರೂಪಗಳೂ ಬೇರೆಬೇರೆ. ಬಳಸಲಾದ ಭಾಷೆಯು 'ಬೈಗುಳ' ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 'ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವುಂಟುಮಾಡುವಂತಿದೆ', 'ಅಶ್ಲೀಲವಾಗಿದೆ', 'ಬೇಕೆಂದೇ 'ದೋಷಾರೋಪಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ', ಮುಂತಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಇವೆಲ್ಲಾ ಕಲೆ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸುವಾಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತವೆಂಬುದು ಅನುಭವದ ವಿಷಯ.

ಸಮಸ್ಯೆ ಉದ್ಭವಿಸುವುದು ಯಾವಾಗೆಂದರೆ 'ನೋವುಂಟುಮಾಡುವುದು,

ಅಶ್ಲೀಲವಾದದ್ದು, ಬೈಗುಳ ರೂಪದ್ದು. ಸಿಟ್ಟು ತರಿಸುವಂಥದು, ಮುಖಭಂಗ ಮಾಡುವಂಥದು' ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಆ ಪದಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಬಹಳ ಸಹಜವಾದ ಮಾತಾಗಿ ತೋರಬಹುದು. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ತರಹೇವಾರಿ ಜನರಿದ್ದಾರೆ, ಸಮುದಾಯಗಳಿವೆ, ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಸಮಾನವಾದ ಒಂದು 'ನೋವುಂಟು ಮಾಡುವಂಥದು' ಎಂಬುದನ್ನೇ ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸನ್ನಿವೇಶವಿದೆ.

ಇದು ಆಯಾ ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ಮತ್ತು ಆಯಾ ವೈಯಕ್ತಿಕ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಇಂದಿನ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಗಮನಿಸೋಣ : ಒಂದು ನಗರಕೇಂದ್ರಿತ ಪ್ರದೇಶದ ಯುವಪೀಳಿಗೆಯವರ ಭಾಷಾಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ನೋಡಿ. ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ಕೆಲವು ಪದಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಅವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಸ್ವರ ಉಳ್ಳವಂಥವು. 'ಫಕ್' ಇಲ್ಲವೇ 'ಶಿಕ್' ಎಂಬ ಪದಗಳು ಅವರ ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಹಿಂದೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪದಗಳು 'ಇವನಮ್ಮನ್' ಮುಂತಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವು ಯಾವವು ಶಬ್ದಾರ್ಥಕೋಶದ ಅರ್ಥಗಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿರುವಂಥದಲ್ಲ. ಅದೇನೋ ನಕ್ಕು ಸುಮ್ಮನಾಗುವ ಸಂದರ್ಭದ ಪದಗಳಂತೆ ಅವನ್ನು ಕಾಣಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ 'ಗ್ರಾಮ್ಯತೆ' ಇದು ಎನ್ನಬಹುದು. ಆ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತಾನು ಸಿಡಿದೆಳೆವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯವನು (ಅಥವಾ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯವಳು) ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಹುನ್ನಾರವಿರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಸಿಡಿದೆಳೆವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಸಿಡಿದೆಳೆತನೇನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾವ ಅದು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅತೀವ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೂಚಿಸುವ ಒಂದು ಬಗೆಯ ದರ್ಪದ ಛಾಯೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಲೈಂಗಿಕ ಮುಕ್ತತೆಯನ್ನೋ, ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಒಂದು ತಕ್ಷಣದ 'ಶಾಕ್' ನೀಡುವ ಭಾವವನ್ನೋ ಅಂತಹ ಪದಪ್ರಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಪದ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅರ್ಥ ಇಂತಹ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವಥಾ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. 'ಆಧುನಿಕತೆ'ಯ ಸೋಗು ಹಾಕಲು ಆ ಪದಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆ ಪದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಅವು ಅರ್ಥರಹಿತ ಉದ್ದೇಗದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಎನ್ನವಂತಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಒಬ್ಬ ಹದಿಹರೆಯದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇಂದು ಅವನ್ನು ಬಳಸುವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಒಬ್ಬ ವಯಸ್ಕನು ಅವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೂ ಅಗಾಧ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ತಾನು ಇತರರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನ ಎಂದು ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶ ಇಂದಿನ ಹದಿಹರೆಯದ ವ್ಯಕ್ತಿಯದು;

ಆ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರಾವ ವಿಚಿತವಾದ ಭಿನ್ನತೆಯೂ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅಯ್ಯಪ್ಪನ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲೂ ಮುಂದಾದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಅಂತಹ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಗೆ ಏನೋ ಗಾಢವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ, ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವಂತಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಅವೇ ಪದಗಳು ಕೆಲವರಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಇರಿಸುವುರಿಸು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆ ಪದಗಳು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅರ್ಥವುನ್ನುಳ್ಳ ಪದಗಳಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಘಾಸಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ, ಅಕ್ರಮವೆಂದು ತೋರುತ್ತವೆ. ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದಂತೆಯೂ, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗುದ್ದು ಕೊಟ್ಟಂತೆಯೂ ಆಗಿ ಅವರು ಕೆರಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಉಂಟು. ಅಂಥವರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸದಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಸಮಜಾಯಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು, ಆದರೆ ಹದಿಹರೆಯದವರು ಅದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆಯೂ ಇರಬಹುದು. ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಂವಹನಗಳು ಸಮುದಾದಯಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದಾದ ಕಿರಿಕಿರಿ ಇಂಥದು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ, ತಥಾಕಥಿತ 'ನೋವುಂಟುಮಾಡುವ ಮಾತಿನ' ಬಳಕೆಯನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ನಿಷೇಧಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಬಳಸಿದವರನ್ನು ಅಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಘೋಷಿಸಿ, ಎಂಥದೋ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅಂತಹ ಕಾನೂನು ಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕೆ, ಮತ್ತು ಜೈಲಿಗೆ ತಳ್ಳಬೇಕೆ? ಅಂತಹ ಕಾನೂನು ಕ್ರಮದ ವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ವೆಚ್ಚ ಸಾಮಾನ್ಯವೇನಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ, ನಾವು ಕಾನೂನು ಕ್ರಮ ಜರುಗಿಸಿ ಅಂಥವರನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದೇ ಬಗೆಯೋಣ; ಆಗ "ನೋವು ತರುವ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯು" ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆಯೆ ? ಒಂದಂತೂ ನಿಜ; ಅಂತಹ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಮಾಡುವವರ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮ ಜರುಗಿಸಲು ಮುಂದಾದರೆ ಸಮುದಾಯದ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಿವೆ. ಕೋಪ, ಅಸಮಾಧಾನ, ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಲ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಮೂಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಮೊದಲೇ ಜಾಳುಜಾಳಾಗಿರುವ ಸಂಬಂಧಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಗೆ ಹಾದಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಸಂಭವವೆ ಹೆಚ್ಚು. ಅಂದರೆ, ನಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಭಾವನೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಾಳಜಿ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಘನತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ತುಡಿತ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು 'ನೋವುಂಟು ಮಾಡುವ' ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ನಾವು 'ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಅಪರಾಧ ಸಂಹಿತೆ'ಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ

ಸಮಾಜವನ್ನು ಆಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಭಾರಿ ಸೋಲನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶಗಳೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಲ್ಲ, ಅವು ಅಗಾಧ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಹೊಂದಿವೆ. ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ರೀತಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಜನಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳಿವೆ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸರ್ವರಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ಕಾನೂನು ಸಾಧ್ಯ ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯಕ; ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಭದ್ರತೆಗಾಗಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ನಿಯಮಗಳು, ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾನೂನುಗಳು, ಅಪರಾಧ ಪ್ರಸಂಗಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾನೂನು, ವ್ಯಾಪಾರ-ವಹಿವಾಟುಗಳ ಕಾನೂನು, ಇತ್ಯಾದಿ. ಆದರೆ 'ನೋವುಂಟು ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಬೈಗುಳ ಸ್ವರೂಪದ' ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಗೆ ಸರ್ವಾನವನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯಾವ ಅಪರಾಧ ಸಂಹಿತೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ? ಹಾಗೇನಾದರೂ ಮಾಡಹೊರಟರೆ ಅದು ಮುಗ್ಗಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ; ಅಂತಹ ಕಾನೂನಿನ ದುರ್ಬಳಕೆಗೆ ಎಲ್ಲೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವಲ್ಲ.

ನಮಗಿರುವ ಒಂದೇ ಪರ್ಯಾಯವೆಂದರೆ 'ನೋವುಂಟುಮಾಡುವ ಇಲ್ಲವೆ ಬೈಗುಳ ರೂಪದ' ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಧ್ವಂಧವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇರೆಯೇ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಇದನ್ನು 'ಕರಾರು ಪರಿಹರಿಸುವ ಪರ್ಯಾಯ ಪದ್ಧತಿ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ವಹಿಸುವುದು, ಸಂಧಾನ ನಡೆಸುವುದು, ಎಲ್ಲಾ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ.

ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ವಹಿಸುವ ಇಲ್ಲವೆ ಸಂಧಾನ ನಡೆಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅಲಿಪ್ತ ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಮನೋಭಾವ ಹೊಂದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ವಹಿಸಲು ತರಬೇತಿ ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಯಾರ ನಡುವೆ ತಕರಾರಿದೆಯೋ ಅಂಥವರನ್ನು ಜೊತೆಮಾಡಿ ಸಂಧಾನವನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎರಡೂ ಪಕ್ಷದವರನ್ನು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಸಂವಾದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಬೇಕು. ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೇ ನಡೆಸುವ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಕಾನೂನು ಕ್ರಮಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಅರ್ಥವತ್ತಾದ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. ಇಡೀ ಪ್ರಕರಣಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತಕರಾರು ಇರುವ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಅವರವರ ಹಿತಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಮಾತುಕತೆಗಳ ಮೂಲಕ ಬಗೆಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ದೀರ್ಘಕಾಲಿಕ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸುಭದ್ರ ಕ್ರಮ.

ನಾವು ಮೊದಲಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪರಾಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ: ಯಾರೋ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಕೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಇನ್ನಾರಿಗೋ ಮುಜುಗರ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಸಭ್ಯ ಮತ್ತು ಅಶ್ಲೀಲ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಡುವಣ ನಡತೆ ಇರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೆ ಗುಂಪಿನ ನಡವಳಿಕೆ ಇರಬಹುದು ಆಗ ಅನುಸರಿಸುವ ವಿಧಾನವೇನು? ಒಂದು, ಫಿಯಾರ್ದು ನೀಡುವುದು. ಅದರ ಬದಲು ಪರ್ಯಾಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ತಕರಾರು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಾವು ಅಂಥ ತಕರಾರು ಪರಿಹಾರ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಎಡತಾಕಿ, ಪರಸ್ಪರ ಸಂಧಾನ ಮುಂದಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅಂತಹ ಕೇಂದ್ರವು ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆದಾರರಿಗೆ ಒಂದು ತಂಡವನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ತಂಡವು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎರಡೂ ಪಕ್ಷಗಳವರ ನಡುವೆ ಸಂವಾದವನ್ನು ಆಗುಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಪರಸ್ಪರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿ ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ನಿಗದಿತವಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆಗ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳವರೂ ಒಮ್ಮತವೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡುವುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಒಡ್ಡಲಾಗಿರುವ ಬೆದರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪಡೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು. ವ್ಯಾಜ್ಯವು ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗಿನ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇದು ಏಕೆ ಭಿನ್ನವೆಂದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಎದುರುಬದರು ನಡೆಯುವ ನೇರ ವ್ಯವಹಾರ, ಮಾತುಕತೆ ಮತ್ತು ಸಂಧಾನ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ “ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ”ದ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಬಹಳವಾಗಿ ದ್ವಂದ್ವಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು “ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಪರಾಧ ಸಂಹಿತೆ ಪರಿಧಿ” ಯಿಂದ ಹೊರತಂದು ತಕರಾರು ಪರಿಹರಿಸುವ ಪರ್ಯಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಒಳಗುಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಇದು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಕ್ಷೇಮಕರವಾದ್ದು, ಒಬ್ಬರೊನ್ನೊಬ್ಬರು ಪ್ರೀತಿ ಗೌರವಗಳಿಂದ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯಗೊಳಿಸುವಂತದು, ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಒಮ್ಮತಕ್ಕೆ ಬರಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವಂತದು. ಇಂತಹ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಪರಿಸರವನ್ನು ಹಸನಾಗಿಸುತ್ತದೆ, ಜೀವನವೂ ರಮ್ಯವೆನ್ನುವ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಅಂಕುರಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲೆ ಒಮ್ಮತ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಪರಸ್ಪರ ಸಂವಹನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ವಿಮೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಸಂಕೀರ್ಣ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶದ ಬದಲು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ನಾವೇ ಒಮ್ಮತಕ್ಕೆ

ಬರುವ ಪ್ರಸಂಗವಿದೆ. ಪ್ರಭುತ್ವದ ‘ಆಜ್ಞೆ’ ಗಿಂತಲೂ ನಾವೇ ನೇರವಾಗಿ ಮೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಮ್ಮತವು ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿಯಾದದ್ದು, ಸ್ನೇಹ ಪರವಾದ್ದು, ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಹಿತವನ್ನು ತರುವಂಥದು.

ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಒಮ್ಮತವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಆರೋಗ್ಯಕರವಾದದ್ದು. ನಿರ್ಮಲ ಶಾಂತಿಗೆ ಇದು ನೇರವಾದ ಪ್ರಶಸ್ತ ಮಾರ್ಗ. ಪರಸ್ಪರ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಲಭಿಸುವುದು ಈ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ವಹಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸಂಧಾನ ನಡೆಸುವುದು ಎಂಬುವುದನ್ನು ಬಹುವ್ಯಾಪ್ತಿ ಪಡೆಯಂತೆ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಇಂದಿನ ಆದ್ಯತೆ.

(ಹೊಸತು)

ಅನುವಾದ : ಡಾ. ಜಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣ



ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಒಂದು ಪಕ್ಷಿನೋಟ

ಮೂಲ : ರಾಜನ್ ಬಾವಡೇಕರ್

ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳೇ ಕಳೆದು ಹೋಗಿವೆ. ಮೋದಿ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಅಧಿಕಾರದ ಪಲ್ಲಟವನ್ನು ಕಂಡಿತು. ಅಧಿಕ ಬಹುಮತವನ್ನು ಪಡೆದ ಸರ್ಕಾರ ಅದೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಒಟ್ಟು ಮತಗಳ ಅನುಪಾತದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಗಳ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಮೋದಿಯವರ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳ ಪೈಕಿ ಮೂರನೇ ಒಂದರಷ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳು ಸಹ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಮೋದಿಯವರು ಸರ್ಕಾರ ರಚಿಸಿದಾಗ ಮರಾಠಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕೆಗಳು ಭಾತೀಯ ಜನತಾ ಪಕ್ಷವು ಪಡೆದಿದ್ದ ಬಹುಮತದ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದವು. ಅದರ ಯಶಸ್ಸಿನ ಗುಟ್ಟು ಚಿದಂಬರ ರಸಹಸ್ಯವೆಂಬಂತೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದ್ದಿತು. ಇಂದಿನ ಸನ್ನಿವೇಶ ತಿಳಿದಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ಒಂದಷ್ಟು ಟಿ.ವಿ. ವಾಹಿನಿಗಳು, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ವಿಪುಲ ಬಳಕೆ, ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುವ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಸ್, ಶೇಕಡಾವಾರು ಭ್ರಮಾತ್ಮಕ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ, ಹೀಗೆ ಹತ್ತಾರು ಪರಿಕರಗಳೂ ಎಲ್ಲಾ ನಿಷ್ಫಲವಾದವು, ಆದರೆ ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೇ ಇಂತಹ ವಿದ್ವತ್ಪೂರ್ಣ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತೆ. ಮರಾಠಿಯ ಒಂದು ನಿಯತಕಾಲಿಕವಿದೆ, “ಮೌಜ್” ಎಂದು ಅದರ ಹೆಸರು. ಅದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಳೆದು ಬಿಡುತ್ತದೆ! ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಮತ್ತು ಜನಾವಣಾ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳ ಸಂತತಿ, ಧರ್ಮ, ಜಾತಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೆದಕಿ ‘ಮೌಜ್’

ತನ್ನ ತೀರ್ಮಾನ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಎಡವಿಭೀಳುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳಿಗೆ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಶೇಕಡ ೬೯ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಬುತ್ತಿ ಎಂದು ಡಂಗುರ ಸಾರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಫಲಿತಾಂಶಗಳೂ ಪ್ರಕಟವಾದ ನಂತರ ಅದು ಯಾರ ನೆನಪಿನಲ್ಲೂ ಉಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಂತೂ ಶೇ.೬೯ ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಮೋದಿಯವರ ವಿರುದ್ಧ ಇದ್ದಾರೆಂದು ಸವಿಯುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮೋದಿಯವರು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವುದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಆಘಾತ ತಂದಿದೆಯೆಂದು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಘೋಷಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಇಂತಹ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಅಲ್ಪಸಾಂತ್ವನ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳೂ ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಬಲಾಡ್ಯತೆಯನ್ನೇನೂ ಬಿಂಬಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಮುಂಬೈನ ದಾದರ್‌ನಲ್ಲಿ ‘ಹಿಂದು ಕಾಲನಿ’ ಎಂಬುದೊಂದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ “ಶ್ರಮಿಕ್” ಎಂಬ ಸಂಘಟನೆಯ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆಗೆ ಮುಂಚೆ ಸಭೆಯೊಂದು ಜರುಗಿತ್ತು. ಎಡಪಕ್ಷಗಳನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವ ಪುರೋಗಾಮಿ ಕವಿಗಳು, ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಕಲಾವಿದರು, ಕಾರ್ಮಿಕ ನಾಯಕರು, ಎಲ್ಲಾ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದರು. ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅವರಾರೂ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಗುಸುಗುಸು ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವಂತಹ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಅವು ಹೋಗಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೇನೋ! ಅವರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದೇನು ಗೊತ್ತೆ? “ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ” ಎಂಬ ಪಾಕ್ಷಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿ. ಅದೊಂದು ಪುರೋಗಾಮಿ ಪತ್ರಿಕೆ, ತನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ತಡವರಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನಪರ ಸಂಗಾತಿ. ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಉದಾರವಾಗಿ ದೇಣಿಗೆ ನೀಡಬಲ್ಲ ಚಂದಾದಾರರು ಇಲ್ಲವಾಗಿದ್ದರೆಂಬುದು ಅದರ ಆತಂಕ. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳ ನಾಯಕರಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಾ ಮಜಬೂತಾದ ಸಂಘಗಳೇ, ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ “ ಯೋಚನೆ ಬಿಡಿ, ನಾವು ನಿಮಗೆ ಐದು ಸಾವಿರ ಚಂದಾದಾರರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ; ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ತಾಣ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಮಾಡುವುದೇನು ದೊಡ್ಡದೇನು” ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ, ಎನ್ನುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೆಲವು ಪುರೋಗಾಮಿ ಕವಿಗಳೂ, ಲೇಖಕರು ಮತ್ತು ಕಲಾವಿದರು ಪ್ರಸ್ತಾಪವೊಂದನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ತಾವೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧರು. ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗಿವೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ತಾವೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬೀದಿಗಳಿಗಿಡು ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ? “ಬನ್ನಿ ಭುಜಕ್ಕೆ ಜೋಳಿಗೆ ನೇತುಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿ, ‘ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಹವಾಸ’ ಎಂಬಂತಹ ಕಾಲನಿಗಳಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿ ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸೋಣ, ಜನರಲ್ಲಿ ಶೇ.೬೯ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ನಮ್ಮ ಕಡೆಗಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಜನಪರ ಪಾಕ್ಷಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ” ಎಂಬ

ಸಲಹೆ ಬಂದಿತು.

ಪುರೋಗಾಮಿ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಕವಿಗಳೂ, ಕಲಾವಿದರು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕ ನಾಯಕರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ “ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ” ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿದರೇ, ಇಲ್ಲವೇ, ಎಂಬುದು ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಪ್ರಗತಿಪರ ಚಳುವಳಿಯೊಂದರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಮಾಪನಕ್ಕೆ ಅದೊಂದು ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ ಸಂಗತಿ, ಅಷ್ಟೆ. ಮೂಲತಃ ಇರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂದಿಗ್ಧವಾದ್ದು. ಸಾಹಿತಿಗಳೂ, ಕವಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಕಲಾವಿದರು ಒಂದು ಕಡೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಪರ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಗಳೂ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಂಬಂಧ ಎಂಥದು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾದ್ದು? ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಯ ಆಸರೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ತಾನೆ ಈ ಮಂದಿ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಭರವಸೆ ಹೊಂದಿದ್ದರು! ಅಲ್ಲದೆ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುವ ಆಶಯವನ್ನು ಸಹ ಹೊಂದಿವೆ. ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುವುದೆಂದರೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ; ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಗೊಂದಲ ಇರುವಾಗೆಲ್ಲಾ ಎರಡು ಬಣಗಳೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಇರುವಂಥವು, ಇಲ್ಲವೇ ಇರಬೇಕಾದಂಥವು. ಇರಾನ್, ಇರಾಕ್, ಇಸ್ರೇಲ್‌ನಂತಹ ದೇಶಗಳತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿ; ಅಲ್ಲಿಯ ಚಲನಚಿತ್ರಕಾರರು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಕಾರಾಗೃಹಗಳಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೇಶಗಳ ಆಳುವವರ ಕೆಂಗಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಇವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಉಗ್ರವಾದ ಅಸಹನೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಲಾವಿದರು ತಮ್ಮ ಸೃಜನಶೀಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಂಬಿಡದೆ ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ತಲೆಯೆತ್ತಿದಾಗೆಲ್ಲಾ ಇವರು ನೇರವಾಗಿ ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೊಂದು ದಶಕವು ಪೂರೈಸಿದಾಗಲೂ ಇವರು ಸಂತಸದ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಗಹನತೆಯನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯಲಾರೆವು, ಅದನ್ನು ಅವರ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಇದು ನಿಜ; ಕಾಶ್ಮೀರದಿಂದ ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಯವರೆಗೆ ಮತ್ತು ಕಚ್‌ನಿಂದ ಕಾಮರೂಪದವರೆಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲೂ ಸೃಜನಶೀಲ ಕವಿಗಳಿದ್ದಾರೆ, ಸಾಹಿತಿಗಳಿದ್ದಾರೆ, ಕಲಾವಿದರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಎದುರಿಸುವ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾದದ್ದೆಂಬುದು ದೇಶದ ಜನತೆಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿದೆ. ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೇಶದಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಿನ್ನತೆ ಇರಬಹುದೆ, ಆದರೆ ಸವಾಲುಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ತೆರನಾದವು. ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶದ ತಸ್ಲಿಮಾಗೆ ತನ್ನ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ಪುರೋಗಾಮಿತನದ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದ ಅಭಾವದ ಸೂಚನೆಯಲ್ಲವೇ?

ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಒಂದು ಪಕ್ಷಿನೋಟ

೧೦೯

ಸಂಘ ಪರಿವಾರ, ಶಿವಸೇನೆ, ಮುಂತಾದವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಜನರ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಭೂ ಬಿಡುವುದು, ಅವುಗಳ ಹೀನ ಪದ್ಧತಿ. ಹೊಡೆಯುವುದು, ಬಡಿಯುವುದು, ಬಣ್ಣ ಬಳಿಯುವುದು, ಬೈಯುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಅವುಗಳ ಸಹಜಕ್ರಿಯೆ. ಅಂತಹ ದುಷ್ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲಲು ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಾರೂಢರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯೋಧ ಒಡ್ಡಬೇಕೆಂಬ ಆಶಯವೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ. ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನೋಡಿ: “ಫಾಶೀರಾಮ್ ಕೊತ್ವಾಲ್” ತಂಡವು ಜರ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿತ್ತು, ಆ ಸಂಬಂಧದ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳು ವಿದೇಶಾಂಗ ಸಚಿವರ ಮೇಜಿನವರೆಗೂ ಕುಂಟುತ್ತಾ ಸಾಗಿತ್ತು. ಬಹುಭಾಷಾ ಪಂಡಿತನೆಂದು ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿದ್ದ ಪಿ.ವಿ. ನರಸಿಂಹರಾವ್ ಅಂದಿನ ವಿದೇಶಾಂಗ ಸಚಿವ. ಕಲಾಭಿಮಾನಿ ಎಂಬ ಬಿರುದು ಅವರದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಕ್ಕೆ ಮಣೆ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ! ಆಗೇನಾಯಿತು ಗೊತ್ತೆ? ಪ್ರಧಾನಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿಯರೊಡನೆ ಶ್ರೀ ಸತ್ಯಜಿತ್‌ರಾಯ್ ವಿಷಯದ ಪ್ರಸ್ತಾವ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ‘ಫಾಶೀರಾಮ್ ಕೊತ್ವಾಲ್’ ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದ !

ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಸನ್ನಿವೇಶ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ: ಗೆರೆಯ ಈ ಕಡೆಗೆ ಶೇ.೬೯ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದ್ದೇವೆ, ಆ ಕಡೆಗೆ ಮೋದಿಯವರೊಡನೆ ಶೇ.೩೧ರಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೀರಿನ ಕೆಚ್ಚಿ ಒಡೆಯಬೇಕು ! ಮಾತಿಗೇನೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯನ್ನು ತಣ್ಣನೆಯ ಚಾಕುವಿನಿಂದ ಕೊಯ್ದು ನೋಡಿದರೆ ನಾವೆಷ್ಟು ಆಳದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೇವೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಮುಖ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಏನಾಗಿತ್ತು? ಫ್ರಾನ್ಸಿನ ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಚಿಂತಕ ಆಂದ್ರೆ ಮ್ಯಾಲ್ಟೋ ಜೊತೆ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮೊದಲು ಪ್ರಧಾನಿ ಜವಾಹರಲಾಲ್ ನೆಹರು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು: “ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷತೆಯ ಭಾವವನ್ನು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವುದು.” ಈವರೆಗೂ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆ ಸೋಲಿಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವೇ ಕಾರಣವೆಂಬ ಸಬೂಬು ಹೇಳಿ ನುಣುಚಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದು. ನೆಹರು ಸ್ವತಃ ಯಾವ ಮತಧರ್ಮದ ಪೂಜಾಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನೈಜವಾಗಿ ನಾಸ್ತಿಕರಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡವರು ನೆಹರು ಮತ್ತು ಸಾವರ್ಕರ್ ಅವರ (ಆದರೆ ಈಗ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ರತ್ನಾಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವರ್ಕರ್ ಅವರ ಮನೆಯನ್ನೆ

೧೧೦

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿಧ್ನ ಬಾರದು

ದೇವಸ್ಥಾನವಾಗಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವರು ಸ್ವತಃ ಸಾವರ್ಕರ್ ಅವರೇ). ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುಂಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ, “ಸಹಸ್ರಾರು ಮಂದಿಯ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಗೌರವ ತೋರುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ, ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಡಂಗೂರ ಹೊಡೆದು ಸಾರುತ್ತಿರುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ” ಎಂದು. ಶಾಬಾನು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ರಾಜೀವ ಗಾಂಧಿ ಎಸಗಿದ ಘೋರ ತಪ್ಪುಗಳು ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ತಥಾಗಥಿತ ರಾಮಜನ್ಮಭೂಮಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಜರುಗಿದ ಪಾತಕ, ಮುಂತಾದವು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ಗೆ ಬಲವಾದ ಪೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿದವು. ಹಾಗೆಂದು ಕೆಲವು ರಾಜಕೀಯ ವಿಶ್ಲೇಷಕರು ಮತ್ತು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ಸಲಹೆಗಾರರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನಾಯಿಯ ಬಾಲ ಪದೇ ಪದೇ ಡೊಂಕಾಗುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಎಡಪಕ್ಷಗಳು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪಾಪ ನಿವೇದನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಹ ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವೇ ಇರಬಹುದೇನೋ!

ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳೋಣ: ಬಲಪಂಥೀಯ ಸಂಘಿಗಳು ಎಂದೂ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೇ ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡಲಾಯಿತೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅಗ್ಗವಾಗಿ ತಳ್ಳಿಹಾಕಬಾರದು. ತಪ್ಪುಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ದೊರಕಿದ್ದರೆ ಮಾನ್ಯ ಮೋದಿಯವರು ಇಂದು ಪ್ರಧಾನಿಯ ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿರಲು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬಲವರ್ಧನೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದು ಸಂಘಿಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಕಾನೂನಿನನ್ವಯ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗದಿದ್ದುದರಿಂದ. ಶಿವಸೇನೆಯು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದದ್ದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ನೆರವಿನಿಂದ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾದೀತೆ? ೧೯೭೦ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಮುಂಬೈನ ಪರೇಲ್ ಶಾಸನಸಭಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿದ್ದ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷದ ಶಾಸಕನನ್ನು ಕೊಂದು ಮರುಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಶಿವಸೇನೆ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಶಾಸಕ ಹಂತಕನನ್ನು ಪತ್ತೆಮಾಡುವ ಗೋಚಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಪಾಪಕೂಪದ ಆಳವು ಈಗ ನೂರುಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರದ ಸಮೀಕರಣಗಳು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ಆದರೆ ಸಂಘಪರಿವಾರದ ಘೋಷಿತ ಮತ್ತು ಅಘೋಷಿತ ಕಾರ್ಯಸೂಚಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಪರ್ಯಾಯಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ. ಅದರಿಂದ ಎದೆಯು ಧಸಕ್ಕೆನ್ನದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ ಲೋಪವಿದೆಯೆಂದರ್ಥ. ಗಾಂಧೀಜಿಯನ್ನು ಕೊಂದದ್ದು ಯಾವ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಆಗಿರಲಿ, ಅಂಥವರ ಬಗ್ಗೆ ಜನಕ್ಕೆ ಅಪಾರ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸತ್ಯವಲ್ಲವೆ ? ಶಾಮಪ್ರಸಾದ ಮುಖರ್ಜಿಯವರ ಭಾರತೀಯ ಸಂಘವು ಎಂದೂ

ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಬೈನ ಈಶಾನ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಮುಕುಂದರಾಯ್ ಅಗಶೆಯವರು ಆ ಪಕ್ಷದ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ತಮಾಷೆಯ ಮಾತು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿತ್ತು. “ಅಗಶೆಯವರೇ, ಒಂದು.. ಎರಡು.. ಮೂರು.. ಮತ್ತಿನ್ನಷ್ಟು ಬಾರಿ, ಹೇ ಮುಕುಂದ?” ಎಂದು. ಅವರು ಎಂಭತ್ತು ಸಾವಿರದಷ್ಟು ಮತಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿಜ. ಅದು ಹೆಚ್ಚಲೂ ಇಲ್ಲ, ಕಡಿಮೆಯಾಗಲೂ ಇಲ್ಲ. ಗಿರ್‌ಗಾಂವ್‌ನಂಥ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಹ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳು ಅಂತಹ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಮಹತ್ತರ ಗೌರವ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮತಗಳ ಗಳಿಕೆಯು ಗಣನೀಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸಂಘಿಗಳ ಘೋಷಣೆಗಳು ಹೀಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು : “ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ದೀಪಕ್, ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ದೀಪಕ್ ! ಮುಂದಿನ ಬಾರಿ ಅಟಲ್ ಬಿಹಾರಿ”, ಇತ್ಯಾದಿ. ಘೋಷಣೆಗಳು ಸಂಯುಕ್ತ ವಿಧಾಯಕ ದಳವು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದವು. ಆ ದಳಕ್ಕೆ “ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್-ವಿರೋಧಿ” ಎಂಬ ಹೆಸರಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸಂಘ ಪರಿವಾರವೆಂಬುದು ಅಂಕುರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಸಮಾಜವಾದಿ ಲೋಕನಾಯಕ ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣ ಅವರು ಆರ್.ಎಸ್.ಎಸ್.ಗೆ ಅದ್ಭುತವಾದ ಸರ್ಚಿಫಿಕೇಟ್ ನೀಡಿಬಿಟ್ಟರು. “ಆರ್.ಎಸ್.ಎಸ್. ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್ ಆದರೆ ನಾನೂ ಫ್ಯಾಸಿಸ್ಟ್” ಎಂಬ ಅವರ ಮಾತು ತುಂಬಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಎಡಪಕ್ಷಗಳೆಲ್ಲವೂ ವಿವಿಧ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ತಳೆದಿದ್ದವು. ಎಡಪಕ್ಷಗಳು ಎಡದಲ್ಲಿ ಎಡವಿದರೆ ಅದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಆದರೆ ಬಲದಲ್ಲಿ ಎಡವಿದರೆ ಏನು ಹೇಳಲಾದೀತು! ಈಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ, ಶೇ.೬೯ ರಷ್ಟು ನಿಜಕ್ಕೂ ೬೯ರ ಶಕ್ತಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ನಾವೆಸಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳೂ ಬೆಟ್ಟದಷ್ಟಿವೆ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಡಪಕ್ಷಗಳ ಮುಗ್ಧರಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ; ಏಕೆಂದರೆ ಮುಗ್ಧರಿಸುವುದು ಅವರ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್ ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ಎದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಗ್ಧರಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ: ಆದರೆ ತಪ್ಪುಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕಡಿಮೆಯೇ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಶ್ರಾವಣ- ಭಾದ್ರಪದ, ಆಮೇಲೆ ಮಾರ್ಗಶಿರ, ನಗಾರಿ ಬಾರಿಸುವ ಕಾಲ, ಗಣೇಶ, ನವರಾತ್ರಿ, ಹೀಗೆ ಒಂದಾದನಂತರ ಇನ್ನೊಂದು, ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್‌ಗೆ ಸುಗ್ಗಿಯ ಕಾಲ. ಫಸಲು ದೊರೆಯಲು ನರಸಿಂಹ ರಾವ್, ರಾಜೀವ್ ಗಾಂಧಿ, ಮುಂತಾದವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಬ್ರಿ ಮಸೀದಿ ಸಾಲದೆಂಬಂತೆ ರಾಮಾಯಣ- ಮಹಾಭಾರತಗಳೂ ಟಿ.ವಿ. ಗಳಲ್ಲಿ ಮಸಾಲೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳೂ ಬಿಕೋ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದುವಂತೆ ಈ ‘ಸಿರಿಯಲ್’ಗಳು

ಬಂದಾಗ. ಅಲ್ಲಿಯ ಸೀತೆ ಕೇಂದ್ರಸಚಿವೆಯೂ ಆಗಬಹುದು ! ಬಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಅದ್ವಾನಿಯವರ ರಾಮರಥಕ್ಕೆ ಬ್ರೇಕ್ ಹಾಕಿದ್ದುಂಟು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಂದಿನ ಬಿಹಾರದ ಸರ್ಕಾರವು ಕಾರಣವೇ ಹೊರತು ಎಡಪಕ್ಷಗಳ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಪರ ಚಳುವಳಿಯ ಒತ್ತಾಸೆ ಕಾರಣವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮುಂಬೈ ಮತ್ತು ಅದರ ಆಸುಪಾಸಿಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಪುರೋಗಾಮಿ ಸಂಘಟನೆಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿಗಳೂ ಸಹ ದೊಡ್ಡವು. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲಾ ಶಿವಸೇನೆ ಮತ್ತು ಶರತ್‌ರಾವ್‌ಗಳನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಲು ಶಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ. ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವವರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ? ಪಾಥೆ, ನೇಮಾಡೆ, ಗುರ್ಜರ್ ಧಾಳೆ, ಡಸಾಳ್ ಇವರೆಲ್ಲ ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯು ಅದಷ್ಟರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಸಾಹಿತಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಕಲಾವಿದರು ಒಂದು ಬೃಹತ್ ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಚಳುವಳಿಗೆ ಪೂರಕ ಶಕ್ತಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟೇ. ರಾಜಕೀಯ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮೀಮಾಂಸೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ನಡತೆ, ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ದಿಕ್ಕು ತೋರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಮಾಡುವ ಚಳುವಳಿಯು ಜೊತೆ ಅವರು ಕೈ ಜೋಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲು ಚಳುವಳಿಯ ವಿಸ್ತರಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷತೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ವಿಶಾಲಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಿಂದುತ್ವದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಮುತ್ತಿರುವ ಪಿಡುಗನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಇದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಒಬ್ಬ ಖ್ಯಾತ ವಕ್ತಾರರಿದ್ದಾರೆ, ವೈ.ಡಿ. ಫಡೆ ಎಂದು ಅವರ ಹೆಸರು. ಅವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, “ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡುವ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೇಳಹೋಗುವವರು ತಿಳಿದವರೇ” ಎಂದು. ತಿಳಿಯದವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಬೇಕು? ನಾವು ಸೋತಿರುವುದು ಅದರಲ್ಲಿ. ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷತೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ, ಇವೆರಡರ ವಿಶಾಲ ತಳಹದಿ ಮತ್ತು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಸಾರವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಾಗೂ ಇತರರನ್ನು ಆ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ತರಲು ನಮ್ಮ ಶ್ರಮ ಅಗಾಧವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಡೆದುಕೊಂಡ ರೀತಿಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿ; ಕೆಲವು ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದವು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿರೋಧಿಸಿದವು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸಮರ್ಥಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ ವಿರೋಧಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದವರು ಸಂಘಟನೆಯಿಂದ ಹೊರನಡೆಯುತ್ತಾರೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಬದಲಾದ ನಂತರ ಯಾವುದು ಪ್ರಬಲ ಸಂಘಟನೆಯೋ ಅದಕ್ಕವರು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಾಗೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ತಾನು

ಪ್ರಬಲವೆಂದು ನಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಂಘಟನೆ ಹಠಾತ್ತನೆ ಮುರಿದು ಬೀಳುವಂತಾಯಿತು. ಇದರರ್ಥವೇನು? ನಾಯಕನ ಹುಂಬತನವೋ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆಯ ಸದಸ್ಯರ ಅವಕಾಶವಾದಿತನವೋ?

ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗಾಂಧೀಜಿ, ನೆಹರು, ಮುಂತಾದವರ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಅವಹೇಳನ ಮಾಡುವುದುಂಟು. ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಈಗ ಅದು ಬೀದಿಗೂ ಬಂದಿದೆ. ಈಗಂತೂ ಟಿ.ವಿ., ಮೊಬೈಲ್, ಆಪ್, ಫೇಸಬುಕ್ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಲೇವಡಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಪಾಠವಿದೆ. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಸಹ ಇಂತಹ ಲೇವಡಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಅಹಿಂಸೆ, ಉಪವಾಸ, ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಇತ್ಯಾದಿ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿ ದಂಡಿಸುವುದಂತೂ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ಮನೋಭಾವದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ. “ಆ ಮುದುಕ ಪಾಕಿಸ್ತಾನವನ್ನು ತೇಸಿಸಲು ೫೫ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಖಜಾನೆಯಿಂದ ತೆಗೆಸಿ ದಾನ ಮಾಡಿದ” ಎಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಯನ್ನು ಛೇಡಿಸುವುದು ಆಧುನಿಕ ಯುವಕರ ಲಕ್ಷಣವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಇತಿಹಾಸದ ಪಾಠಗಳನ್ನೋದಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಪಠ್ಯಗಳ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಅವರ ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಕಡೆಯ ಆಕರ. ಹೇಳಿಕೇಳಿ ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್‌ಗೆ ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಿಸ್ತು ಅಂದರೆ ಮುಜುಗರ. ಕಲ್ಪಿತ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ಅದು ಇತಿಹಾಸವೆಂದು ಪ್ರಚುರಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಯುವ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಅಪಕ್ವವಾಗಿದ್ದಾಗ ಅದನ್ನೇ ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಖ್ಯಾತ ಮರಾಠಿ ಲೇಖಕ ಪು.ಲ. ದೇಶಪಾಂಡೆಯವರು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಒಂದು ಪಾತ್ರ ಲಖು ರಿಸ್ಪಂಡ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನವನು, ತಾನು ಓದದೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಸದಾ ಒದರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಒದರಿ ಒದರಿ ಅದನ್ನು ತಾನೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಂಬಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ತೋರಿಕೆಯಾಗಿದ್ದುದು ಈಗ ಅವನಿಗೆ ವಾಸ್ತವ ಎನಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ನಮ್ಮ ನಡುವಿನ 'ಅನೇಕ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಅಂಥವು. ಇತಿಹಾಸದ ಪುಟಗಳನ್ನು ತಿರುವಿಹಾಕುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ವಿವೇಕ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಅವಕ್ಕೆ ಇತಿಹಾಸ! ಆ ಇತಿಹಾಸವು ಉಪವಾಸವೆಂಬ ಅರಿವು ಸಹ ಬಾರದಷ್ಟು ಬೌದ್ಧಿಕ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಹರಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಗಾಂಧೀಜಿ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಾಪಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳದೆ ೧೯೨೪-೨೫ರ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್‌ಅನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡರು, ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು 'ಹಿಂದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು' ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಂದರೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೊಡನೆ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದವರು ಹಿಂದುಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೆ? ಅದೇ ಗಾಂಧೀ

೧೯೪೮ರಲ್ಲಿ ಹತ್ತೈನೂಳಗಾದರು. ಹತ್ತೈನನ್ನು ಗುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ಮೋದಿ ಸರ್ಕಾರವು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಯೂ ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ಹೇಳಿ, ಗೆರೆಯ ಈ ಕಡೆ ಶೇ. ೬೯ ಇರುವುದು ಸತ್ಯವಾದರೆ ಗೆರೆ ಆ ಕಡೆ ಇರುವವರಿಗೆ ಗಾಂಧಿ ಹತ್ತೈನನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಹೇಗೆ ಬಂತು? ಅಥವಾ, ಸಂಘ ಪರಿವಾರದ ತೇಜಸ್ಸು ವೃದ್ಧಿಯಾಗದಿದ್ದರೂ ಭುಜಬಲ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವುದು ಹೇಗೆ? “ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಮಗೆ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದಿದೆ” ಎಂದು ಬೀಗುವವರು ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಿಸಬೇಕು: “ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ವಿಜಯಿಗಳಾಗಲು ನಿಮ್ಮ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಯಾವವು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿವೆ? ನಿಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗಳೇನು? ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಶಕ್ತಿಯುತವನ್ನಾಗಿಸುತ್ತೀರಿ?” ಅರ್ಜುನನ ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳು ವಿರಾಟನಗರದಾಚೆಯ ಒಂದು ಶಮೀ ವೃಕ್ಷದ ಮೇಲೆ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದುವಂತೆ. ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಆಯುಧಗಳು ಹಾಗೇನಾದರೂ ಶಮೀ ವೃಕ್ಷದ ಮೇಲೆಲ್ಲೋ ಇರಿಸಲಾಗಿವೆಯೇ? ಅಥವಾ ಅತಿ ಜರೂರಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ಣನ ಅಸ್ತ್ರಗಳು ನಿಷ್ಪಲವಾದಂತೆ ನಮ್ಮ ಶಸ್ತ್ರಗಳು ಪೇಲವವಾಗಿ ಹೋಗಿವೆಯೇ? ಪರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಗಳೆಲ್ಲ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕಾದವೇ. ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷತೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಇಂದು ಅಷ್ಟೊಂದು ದುರಂಹಕಾರದ ಮಾತುಗಳು ತೇಲಿ ಬರುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲ ಏಕೆ? ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್‌ನವರು ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಆಧಾರರಹಿತವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರು, ಹಾಗೆಯೇ ಪುರೋಗಾಮಿಗಳು ಸಮಕಾಲೀನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿ ಹೊರಡುವರೇ? ‘ಪಾಂಚಜನ್ಯ’ವು ಹೃಷಿಕೇಶನ ಶಂಖ ; ಅದು ಆರೆಸ್‌ಸೆಸ್‌ನ ಶಂಖಿಯೂ ಹೌದು. ಅದರ ಪ್ರಚಂಡವಾಣಿಯನ್ನು ನಂಬುವುದಾದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಮನು ಮುಂತಾದ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ ಕೋವಿದರು ಪಂಚಮರ ಮಾತೇ ಆಡಿರಲಿಲ್ಲ; ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಉಪಟಳವನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಬದಲು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಧೀರರು ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡಗಳಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅಮಿತುಕೊಂಡರು. ಅವರೇ ಇಂದಿನ ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಜನ. ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಾಸನಗಳು, ಜಾನಪದ ಸಂಖಿತನ, ಉತ್ಪನ್ನನ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಮಾನವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಹೀಗೆ ಇತಿಹಾಸದ ಎಲ್ಲ ಆಕರಗಳನ್ನು ತೃಣಸಮವಾಗಿಸಿ ‘ಪಾಂಚಜನ್ಯ’ವು ಹೊಸ ಹುರುಳಿಲ್ಲದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ, ಅಕ್ಷರಸ್ಥರು ಅದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ! ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯು ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಡೆಗಟ್ಟುತ್ತದೆ? ಪಾಂಚಜನ್ಯವನ್ನು ಮೀರಿಸುವ ಟಿ.ವಿ. ವಾಹಿನಿಗಳಿವೆ. ಕಳೆದ ಹದಿನೆಂಟು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಗಂಟಲು ಹರಿದುಕೊಂಡು ಅಬದ್ಧವಾದುವನ್ನೆಲ್ಲ ಸಬದ್ಧಗೊಳಿಸಲು ಅತೀವ

ಶ್ರಮವಹಿಸಿವೆ. ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಜ್ರಿವಾಲ್ ಪಕ್ಷ ಗೆದ್ದಿದೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಕೋಟಾ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನಗಣ್ಯವಾಗಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಗೆ ದಕ್ಕಿದೆಯೆಂದು ಭ್ರಮಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಬಿಹಾರದ ಚುನಾವಣೆಯೂ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಸುವಂತದ್ದಲ್ಲ. ಇಂದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯು ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿದ್ಯಮಾನ ಮತ್ತು ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ ನಿರ್ಬಂಧಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದೆ. ತಾವು ಕಟ್ಟಾ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದಿಗಳೆನ್ನುವ ಮಾನ್ಯ ಮೋದಿಯವರ ಪಕ್ಷದವರು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬಂಡವಾಳದ ಕಿಂಕರರಾಗಿರಲು ಸರ್ವಥಾ ಸಿದ್ಧರಿದ್ದಾರೆ.

ರಷ್ಯಾದ ೧೯೧೭ರ ಸಮಾಜವಾದಿ ಕ್ರಾಂತಿಯ ತರುವಾಯದಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸೈನ್ಯ ರಷ್ಯಾದ ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಸಕಿ ಹಾಕಲು ಆಕ್ರಮಣ ನಡೆಸಿತ್ತು. “ಈ ಬಾಲ್ಯವಿಕ್ ಶಿಶುವಿನ ಕತ್ತನ್ನು ತೊಟ್ಟಿಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಚುಕಿ ಹಾಕಬೇಕು” ಎಂದು ವಿನ್‌ಸ್ಟನ್ ಚರ್ಚಿಲ್ ತನ್ನ ದೇಶದ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಬ್ಬರಿಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಶಿಶು ಬದುಕಿ ಉಳಿಯಿತು, ಆದರೆ ಅದರ ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಅಸ್ತಂಗತವಾಯಿತು. ಅಸ್ತಂಗತವಾದ ಸೂರ್ಯ ಮತ್ತೆ ಉದಯಿಸುತ್ತಾನೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಲದ ನಂತರ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ? ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅದೇ: ಶೋಷಣೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೇನು? ಸೋವಿಯತ್ ಒಕ್ಕೂಟವು ಕರಗಿ ಹೋದಾಗ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ಜನ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನೆಹರು, ಗಾಂಧೀ, ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟರು. ಸಮಾಜವಾದಿಗಳೂ, ವಿಚಾರವಾದಿಗಳು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಬಡಿದುಹಾಕಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಾರೆ. ನೆಹರು ಯುಗದ ನಂತರ ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷತೆಯು ಉಪೇಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಸೋವಿಯತ್ ಒಕ್ಕೂಟವು ಶಿಥಿಲಗೊಂಡಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವವರ ಒಂದು ಜನತಾ ಒಕ್ಕೂಟವು ಕಾರ್ಯಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೈಜ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಮತ್ತು ಧರ್ಮನಿರಪೇಕ್ಷತೆಯ ಸಮರ್ಥನೆಗೆ ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯು ಬಲಿಷ್ಠಗೊಂಡು ರಂಗಕ್ಕಿಳಿಯಬೇಕು.

ನೆಹರು ಗತಿಸಿ ಅರ್ಧ ಶತಮಾನ ಕಳೆದುಹೋಗಿದೆ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ದುಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಗೋಪಿನಾಥ ಮುಂಡೆ ಗತಿಸಿದಾಗ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಅದನ್ನು ಬಹುಕಾಲ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದವು. ಆದರೆ ನೇರನುಡಿಯ ಖ್ಯಾತ ಪತ್ರಕರ್ತ - ಸಂಪಾದಕ ರಾಂ ಪಟವರ್ಧನ್ ಗತಿಸಿದಾಗ ಅದೊಂದು ಘಟನೆ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋಯಿತು. ಅದು ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ದುರ್ನೀತಿ ಮತ್ತು ದುರಾಲೋಚನೆಯ ಪರಿಣಾಮ. ಅಂತಹ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಪುರೋಗಾಮಿ ಚಳುವಳಿಯು ಸಜೀವವಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ, ಹೋರಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಾಲಚಂದ್ರ ನೇಮಾಡೆ ಅವರ

“ಕೋಸಲ” ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಂಡುರಂಗ ಸಾಂಗ್ವೀಕರ ಎಂಬುವ ಪಾತ್ರವೊಂದಿದೆ. ಅವನೊಂದೆಡೆ ಬಿಸುಸುಯ್ಯುತ್ತಾನೆ; “ಹಣವಿಲ್ಲದ ಕಡುಬಡತನದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ನೀಗಿದ್ದಾಯಿತು, ಈಗ ಈ ಅಗಾಧ ಗುಡ್ಡೆಯಲ್ಲಿ ಭೀಕರ ಭಯದಿಂದ ಇರಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಬಂದಿದೆ”. ಕೃತಿಯ ಯಾವ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತು ಬಂದಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸೋಣ ಮತ್ತು ಅದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸೋಣ. ಆಗ ಸರಿದಾರಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾನೊಬ್ಬ ಯುವಕ. ಕಳೆದ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಮತ ಹಾಕಿದೆ. ನನ್ನ ಪಕ್ಷದ ಚಿಹ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಮುದ್ರೆ ಒತ್ತಿದಾಗ ನನಗೆ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ, ಅಬ್ಬಾ, ಅದೇಷ್ಟು ಚಿಹ್ನೆಗಳಿವೆ ! ಬಲಪಂಥೀಯ ಪಕ್ಷದ್ದು ಒಂದೇ ಚಿಹ್ನೆ, ಆದರೆ ಪುರೋಗಾಮಿ ಪಕ್ಷಗಳ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಹಲವು. ಎಲ್ಲ ಎಡ ಮತ್ತು ಪುರೋಗಾಮಿ ಪಕ್ಷಗಳೂ ಇನ್ನಾದರೂ ಒಂದೇ ಚಿಹ್ನೆಗೆ ಬದ್ಧವಾಗುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಕುಟುಂಬದವರಾಗಲು ಇನ್ನೂ ಮೀನಾಮೇಷ ಎಣಿಸುತ್ತಿರೋಣವೇ? ಈಚೆಗೆ ಗೋರೈನಲ್ಲಿ ಪುರೋಗಾಮಿ ಕವಿಗಳು, ಲೇಖಕರು, ಪತ್ರಕರ್ತರು, ಕಲಾವಿದರು, ನಾಟಕಕಾರರು ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿ ಅಧಿವೇಶನವನ್ನು ನಡೆಸಿದೆವು. ಮುಂದಿನ ಹಾದಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಏಕೀಭವಿಸಿದೆವು. ಅಲ್ಲಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಇಂದು ಕೃತಿಗಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಳಿಸುತ್ತೇವೆ.

(ಹೊಸತು)

ಅನುವಾದ : ಡಾ. ಜಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣ



ಬಾಹ್ಯವೂ – ಭಾವವೂ

ಮೂಲ : ರೇವತಿ

ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ ಇಳಿದಿರುವೆವು ನಾವು
ಭಾವನೆಗಳ ಅರಿಯಬೇಕು ನೀವು
ಅನುಕಂಪಿಸಬೇಡಿರಿ ಹಕ್ಕುಗಳ ನೀಡಿರಿ
ಅಮ್ಮನ ಸಮ್ಮತಿಯಿರಲಿ ಗುರುವೇ
ಅಪ್ಪನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯು ಇರಲಿ
ಊರು ಒಪ್ಪಲಿ ಗುರುವೇ ಲೋಕವೊಪ್ಪಲಿ
ಸೊತ್ತು ಸಿಗಬೇಕು ಗುರುವೇ ಸುಖವು ಸಿಗಬೇಕು
ಮನೆ ಸಿಗಬೇಕು ಗುರುವೇ ಮಾಡಲು ಕೆಲಸ ಸಿಗಬೇಕು

ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುವಾಗ ನಾನ್ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಿಡುವುದೆಂಬ ಭಯ. ಹಾದಿಯಲಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಯಾರಾದರು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವರೆಂಬ ಭಯ. ಪೋಲೀಸರು ಕಂಡರೆ ಎಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಬಿಡುವರೋ ಎಂಬ ಭಯ. ಯಾರೊಡನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂಬ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಲೂ ಭಯ. ಶೌಚಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಕಂಡುಕೊಂಡರೆ ಏನಾಗುವುದೋ ಎಂಬ ಭಯ. ಅಂಗಡಿಗಳ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಕೊಳೆತ ಟಮೋಟ ಹಣ್ಣುಗಳು ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದೆಂಬ ಭಯ.

ಪ್ರೀತಿಸಿದರೆ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ದಂಡನೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವನೆಂಬ ಭಯ. ಹೀಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಭಯ, ಅಂಜಿಕೆ... ನನಗೆ ಯಾಕಿಂತಹ ಭಯ! ನನ್ನ ಮನದೊಳಗೆ ಇದು ಯಕ್ಷ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಗಂಡಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಉಡುಪುಗಳ ತೊಟ್ಟು, ಆಪರೇಷನ್ ಮೂಲಕ ಗಂಡಿನ ಜನನಾಂಗವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಹಿಜಿಡಾ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾದ ಅಂಜಿಕೆಯೇ! ಹೆತ್ತವರಿಂದ ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ, ಸಮಾಜದಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾರದೆ, ಕಾನೂನಿನಿಂದ ದಂಡನೆಗೊಳಗಾಗಿ ಬದುಕಲು ದಾರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅಂಗಡಿ ಅಂಗಡಿಯಾದಿಯಾಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಎತ್ತುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾದ ಭಯವೇ. ನಾನು ಮಾಡಿರುವ ತಪ್ಪಾದರು ಏನು? ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರಂತೆಯೆ ತಾನೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ ನನ್ನನ್ನೂ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳು ಹೊತ್ತು ಹೆತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಏಕೆ ಈ ಅಪಮಾನದ ನೆಲೆ, ನಾನು ಮಾತ್ರ ಕಾಲಪೂರ್ತಿ ಹೆದರಿ ಸಾಯಬೇಕೆ? ನಾನು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಹುಳುವಿನಂತೆ ನೋವಿನಿಂದ ತಹತಹಿಸಲೆ, ಇದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದೆ?

ಗಂಡಸಿನ ದೇಹವನ್ನು ಹೆಣ್ಣಿನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಹುಡುಗಾಟ ಆಡುವವರು ದೇವರಾ? ಹೆತ್ತವರಾ? ನಾನೇನು ಕೊಬ್ಬೇರಿ ವೇಷ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆಯೇ? ನಾನು ಯಾರು, ನಾನು ಯಾವ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವಳು, ಹೀಗಿರುವುದು ಸರಿಯೆ? ತಪ್ಪೇ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ದೊರಕುವುದಾದರು ಎಲ್ಲಿ?

ಅರ್ಥನಾರೀಶ್ವರನನ್ನು ದೈವವಾಗಿ ನಮಿಸುವ ನಮ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಿಜಿಡಾ/ ಮಂಗಳಮುಖಿಯರನ್ನು ತುಚ್ಛವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇಕೆ? ಮಾಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಖಂಡಿಯ ಕತೆಯನ್ನು ಓದಿಯೂ, ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ನೀವು ಏಕೆ ಹಿಜಿಡಾಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳು, ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳು ಗಂಡು, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವೆ? ಹಿಜಿಡಾಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆ? ನಾವು ಈ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲವೆ? ಮತದಾನದ ಹಕ್ಕು, ಪಾಸ್‌ಪೋರ್ಟ್, ಡ್ರೈವಿಂಗ್ ಲೈಸೆನ್ಸ್, ರೇಶನ್‌ಕಾರ್ಡ್, ಆಸ್ತಿಯ ಹಕ್ಕು, ಮೊದಲಾದ ಹಕ್ಕುಗಳು ನಮಗೂ ಬೇಕು. ಗಂಡಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳು ಸಿಗುವುದಾದರೆ ಇದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ಲಿಂಗವನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲವೆ ನನಗೆ? ಏಕೆ ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ?.

ನಾನು ಕಾಸು ಕೊಟ್ಟೊ, ಸಾಲಮಾಡಿಯೊ ಈ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಈ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ನೀಡಿರಿ. ನನ್ನನ್ನು ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಹಕ್ಕೊತ್ತಾಯಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿರಿ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು

ಪ್ರೇಮಿಸುತ್ತಾರೆ, ಮದುವೆಯೂ ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಕಾನೂನು, ಸಮಾಜವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ ? ನಿರಾಕರಿಸಲು ಕಾರಣವಾದರು ಏನು? ನಾವೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಅಮ್ಮ, ಅಪ್ಪ, ಅಣ್ಣ, ಅಕ್ಕ ಸ್ನೇಹಿತರು, ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಹೀಗೆ ನಿಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮಿಂದ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ಮನುಷ್ಯರಾಗಿಯೂ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ತಪ್ಪಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ತಪ್ಪೆಂದು ಈಗ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರಿನ 'ಸಂಗಮ' [ಸಂಗಮ : ಹಿಜಿಡಾ {ಮಂಗಳಮುಖಿಯರು} ಕೊತ್ತಿಗಳು, ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡು ಸಲಿಂಗೀಗಳೂ, ಲಿಂಗಪರಿವರ್ತನೆ/ರೂಪಾಂತರಿಸಿಕೊಂಡವರ, ತೃತೀಯ ಲಿಂಗಿಗಳ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುವ ಸಂಸ್ಥೆ] ದಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಾರ್ಯ ನಿರತಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಮೂರನೇ ಲಿಂಗದವರ/ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಲಿಂಗದವರ ಬಗೆಗೆ ಜನ ಸಮುದಾಯ ಹೊಂದಿರುವ ತಪ್ಪಾದ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಸಮಾನ ಅಂತಸ್ತಿನಿಂದ ಬಾಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಸಂಗಮದ ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಲಿಂಗೀಯ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಮೇಲಿನ ದಮನಕಾರಕ ನೀತಿ, ಪೋಲಿ, ಸುಳ್ಳು ಕೇಸುಗಳು, ಕಾನೂನಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತದೆ. "ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜವಲ್ಲದ ಲೈಂಗಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವ" ಐಪಿಸಿ-೩೭೭ ರ ಕಾನೂನಿನ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದೆ. ಜನ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಭೆಗಳು, ಚಲನಚಿತ್ರಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಮೂರನೇ ಲಿಂಗದವರ ಹಕ್ಕುಗಳ ಕುರಿತ ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣಗಳು, ತರಬೇತಿ ಕಮಿಟಿಗಳು, ಎಚ್‌ಐವಿ/ ಏಡ್ಸ್ ಬಗೆಗಿನ ಎಚ್ಚರಿಕೆ, ಸೋಂಕಿನವರ ಪರವಾಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುವುದು, ಮೊದಲಾದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಗಮ ಸಂಸ್ಥೆ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ನಾನು ಹಲವಾರು ಹಿಜಿಡಾಗಳನ್ನು ಅವರ ಪ್ರೇಮಿಗಳು, ಗಂಡಂದಿರು ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿವಾಹ ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಜಾಗವಿತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲೂ ಆಸೆಗಳಿದ್ದವು. ನನ್ನ ತಾಯಿಯಂತೆ, ಅಕ್ಕನಂತೆ, ಇತರ ಹೆಣ್ಣುಗಳಂತೆಯೆ ಕುಟುಂಬ, ಸಂಸಾರ ನಡೆಸುವ ಆಸೆಯ ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸಿತ್ತು. ನಮ್ಮನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಯಾರು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆ? ಎಂದೆಣಿಸಿದ್ದೆ. ಅದು ನೆರವೇರಿತ್ತು. ನನ್ನ ಹದಿನಾರನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿಗುರಿದ ಆಸೆಯು ಮುವ್ವತ್ತೆರಡನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸಿತ್ತು.

ಹೌದು ನಾನು ಪ್ರೇಮ ವಿವಾಹವಾದೆ. ಆದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಆಸೆ, ಕನಸುಗಳಿಗೆ ಮಣ್ಣು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗುವುದರೊಳಗೆ ನಮ್ಮ ದಾಂಪತ್ಯಜೀವನ ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಈ ವೇದನೆಯನ್ನು ಸಹಿಸದಾದೆ. ಅವರ ಅಗಲಿಕೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಬಾಧಿಸಿತ್ತು. ಜೀವಂತವಾಗಿರುವುದೇ ಬೇಡವೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದೆ. ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸಿಗಾಗಿ ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆನೆಂದು ನನ್ನ ಸಮುದಾಯದ ಜನ ತೆಗಳುವರೆಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿತಲ್ಲದೆ ಹಲವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಮಾತು ಹೇಳುವ ನಾನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೋ? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ ನೋಡಿದೆ. ಆದರೂ ನನಗೆ ಸಂತೈಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಛೇರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಆಳವಾದ ಮನಸ್ಸಿನ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದೆ. ಕೆಲಸದಿಂದ ನಿಂತುಬಿಡಲೆ ಎಂದು ಸಹ ಯೋಚಿಸಿದೆ. “ಎಲೇ ಹುಚ್ಚಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ಸಮುದಾಯಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಿವೆ. ನೀನೂ ಬೆಳೆದಿರುವೆ, ನಿನ್ನ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಅಂಚೆಗೆ ದೂಡದೆ ನಿನ್ನಂಥವರಿಗಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಏನಾದರು ಮಾಡಲು ಮುಂದಾಗು, ನಿನ್ನಿಂದ ಆಗದ್ದೇನಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೆಲವು ಗೆಳೆಯರು ಪಕ್ಷಗೊಳಿಸಿದರು. “ಅವರ” ಬಗೆಗಿನ ಚಿಂತೆ ನನ್ನ ಜೀವ ಹಿಂಡುವುದು. ಹಾಗಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ದೆಸೆಯೆಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಲು ನಿರ್ಧಾರಿಸಿದೆ. ಅಂದರೆ ಹಿಜಿಡಾ ಸಮುದಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡಿ ಕೃತಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದೆ.

ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರ ಬಗೆಗೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಕೃತಿಗಳು ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆ. ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದು ಕಡಿಮೆ. ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಹಿಜಿಡಾಗಳ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರೂ ರಚಿಸಿಲ್ಲವೆಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. “ನೀನು ನಿನ್ನ ಸಮುದಾಯದವರ ಕುರಿತು ಏಕೆ ಕೃತಿ ರಚನೆ ಮಾಡಬಾರದು” ಎಂದು ಉತ್ತೇಜಿಸಿದವರು ಸಂಗಮದ ಗೆಳೆಯರು. ಅವರುಗಳು ನೀಡಿದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದಿಂದ ನನ್ನ ನೋವುಗಳು ಇಂದು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಬರಹದ ಸಾಲುಗಳಾಗಿವೆ. ವೇದನೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಈ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ಭಾಷಾ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿರುವೆನು.

ನನಗೆ ಪರಿಚಿತರಾಗಿರುವ ಹಿಜಿಡಾಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವರು ತಮಿಳುನಾಡಿನವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಸಂಶೋಧನೆಯು ಬಹುಭಾಗ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಹಿಜಿಡಾಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿವೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹಿಜಿಡಾಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ನನ್ನ ಕೃತಿ ಸಂಶೋಧನಾ ಗ್ರಂಥ ಮಾತ್ರವಾಗಿರದೆ, ನಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ವೇದನೆಗಳು, ಸಂಶೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ

ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ನನ್ನ ಬಳಿ ಕೆಲವರು “ ಈ ಸಂಶೋಧನೆ ಏಕೆ? ಇದರಿಂದ ನಮಗೇನು ಉಪಯೋಗ ? ಇದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗಬಹುದು? ಈ ಹಣವನ್ನು ನಿನಗೆ ಯಾರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ನಮಗೆ ಏನಾದರು ಗಿಟ್ಟುವುದೆ?” ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ್ದರು. ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಂಬಳ ದೊರೆತರು ಕೂಡ “ನಮ್ಮ ಹಿಜಿಡಾ ಸಮುದಾಯದವರ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಜನ ಸಮುದಾಯ ಹೊಂದಿರುವ ತಪ್ಪಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕಲ್ಲವೇ ? ನಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೂ ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ನಾವು ಹೇಗೆ ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟದ ಬದುಕನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಇದು ನಮ್ಮ ತಪ್ಪಲ್ಲ, ಈ ಸಮುದಾಯದ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ಜನರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಈ ಪುಸ್ತಕ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಬಳಿಕ ಕೃತಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಸಹಕರಿಸಿದರು.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹಿಜಿಡಾ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ, ಆಗುತ್ತಿರುವ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಸಂತಸ, ವೇದನೆಯನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವರು ಹೇಗೆ ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟರೆಂದು ನೆನೆದರೆ ಈಗಲೂ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರೂರುತ್ತದೆ.

ನನಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ನನಗೆ, ನನಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ನೂರುಪಟ್ಟು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಲೆ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಹಿಜಿಡಾಗಳೊಂದಿಗಿನ ಮಾತುಕತೆ, ಸಂವಾದವು ಸಾವಿನ ಕುರಿತು ನನ್ನ ಎಣಿಕೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿತ್ತು. ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು, ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದ ನನಗೆ ಇತರರ ಕುರಿತು ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಈ ನನ್ನ ಕತೆಯನ್ನು ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ಬರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ, ಬರೆದಿದ್ದದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಓದಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಓದುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆಲ್ಲಾ ಗತಿಸಿದ ನೆನಪುಗಳು ‘ಆಟೋಗ್ರಾಫ್’ ಸಿನಿಮಾದಂತೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪುನಃ ಪುನಃ ಬರೆದಂತೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿಯೆ ಆಯಿತು. ಈ ಬರವಣಿಗೆಯ ಅನುಭವ, ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ವಿಧಾನ, ಇತರರಿಂದ ವಿಷಯ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಬಗೆ, ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ನೋವಾಗದಂತೆ ಉತ್ತರ ಪಡೆಯುವುದು ಮೊದಲಾದ ವಿಧಿ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡೆ. ಹಿಜಿಡಾ ಒಬ್ಬಳು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹಿಜಿಡಾ ಕುರಿತು ಸಂದರ್ಶಿಸುವ, ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ “ಒಬ್ಬ ಹಿಜಿಡಾಳಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹಿಜಿಡಾಳ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದಿದ್ದರು. ಸಂದರ್ಶಿಸುವಂತಹ ಹಿಜಿಡಾಗೂ ಭೇಟಿಯಾಗುವಂತಹ ಹಿಜಿಡಾಳಿಗೂ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ತೆರನಾದ

ಕಷ್ಟಗಳು, ಶೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಕಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೆರೆದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ಮಹಿಳೆ ಪುರುಷನ ಬಳಿ ಪರಸ್ಪರ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಹ ಇಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹಿಜಿಡಾ ಒಬ್ಬಳು ತನ್ನ ಸಮುದಾಯದವರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡಿ ಹೊರತರುವ ಕೃತಿ ಸಂಶೋಧನಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಹಿಜಿಡಾಗಳ ನಿಜವಾದ ಸುಧಾರಣೆಗೆ, ಸಮಾಜದ ಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ದಾರಿ ದೀಪವಾಗುತ್ತದೆ.

“ಹಿಜಿಡಾಗಳು ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದು” ಎಂಬುದು ಬರೀ ಬಾಯಿಮಾತಿಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗದೆ ಇಂತಹ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅದು ರುಜುವಾತಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾದವು. ಇದು ಒಂದು ಮಗ್ಗುಲಾದರೆ, ಈ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಗತವಾಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಒತ್ತಡ ನೀಗಿ, ನಾನು ಮರುಜೀವ ಪಡೆಯಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಅನುವಾದ : ಆರನಕಟ್ಟೆ ರಂಗನಾಥ ಎನ್.



ವಿಷಪೂರಿತ ಪಿಐಎಲ್:

ದೇಶದ ದಲಿತರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಮೂಲ : ಡಾ. ಆನಂದ ತೇಲ್ ತುಂಬೆ

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವರು ಸುಪ್ರಿಂಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದರು. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಕೆಲವೊಂದು 31 ರಿಂದ 10 ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಪಂಗಡಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಾತಿ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಕೈ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಾರಣ ಈ ಜಾತಿಗಳು 1922 ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ನೀಡುವ 1% ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ತಾವೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉಳಿದ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಮೂಲೆಗುಂಪು ಮಾಡಿವೆ ಎಂಬ ಆರೋಪದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಾದ ಆರ್.ವಿ. ರವೀಂದ್ರ ಮತ್ತು ಎ.ಕೆ ಪಟ್ಟಾಯಕರನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಪೀಠವು ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪರಾಮರ್ಶಿಸಿ, ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳ ನಿಲುವು ಕೇಳಿತು. ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಲುವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಪೀಠವು ಘೋರವಾದ ಒಳಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿತು. ಇದರ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತ ಪರಿಣಾಮವೇ ದಲಿತರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕಿತ್ತಾಟ ಮತ್ತು ಸಂಘರ್ಷ. ಇದರ ಫಲಶ್ರುತಿಯೆ 1990 ರ ಅಂಧ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾಲಾಸ್ ಮತ್ತು ಮಾದಿಗರ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಒಳಜಗಳವು ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸರಿಸಿದ್ದು. ಪರಿಣಾಮ ಇದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಪ್ರಸರಿಸಿತೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಜನರ ಮಧ್ಯೆ

ವೈಷಮ್ಯ ಬೆಳೆಸಿ, ಜನರ ಮಧ್ಯೆ ಕಿತ್ತಾಟ ತಂದಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಇದು ದಲಿತರಲ್ಲಿಯೇ ನಡುಕ ಉಂಟು ಮಾಡಿ, ಜಾತಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ದಲಿತವೆಂಬ ಪದದ ಮೇಲೆ ವಿಜಯ ತಂದು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಚಳುವಳಿ (Ambedkarite Movement) ಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿತು.

ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಕ್ರಮ (Venomous Action):

ಈ ಪಿಐಎಲ್ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ನಿವೃತ್ತ ನೌಕರನಾಗಿದ್ದು ಮತ್ತು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದರೂ, ತನ್ನ ಜಾತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಾರದೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ 'ಶುಕ್ಲ' ವೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯ ಸರ್‌ನೇಮ್ ನಮೂದಿಸಿ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಪಿಐಎಲ್ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಸುಮಾರು ೩೫ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೊಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ಪರಿಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇವರು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಮಾದ ಪಿಐಎಲ್ ಎಂಬ ಒಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಅರ್ಜಿಯು ಜಾತಿ-ಜಾತಿಗಳ ನಡುವೆ ಬಿರುಕು ಉಂಟು ಮಾಡಿದೆ. ಅದೇನೆ ಇದ್ದರೂ ಇವರು ಒಂದು ಎನ್.ಜಿ.ಬಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅತೀ ತಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನೀಡುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆಗ್ರಹಿಸುತ್ತ, ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಪುನರ್ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಕೀಳುಜಾತಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿ ದೊರಕಿಸುವಂತೆ ಸುಮಾರು ೧೦೦ ಪುಟಗಳ ಪಿಐಎಲ್ ಅರ್ಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದರ ಪ್ರಮಾದದ ಫಲವೇ ಒಳಜಗಳ ಕಿತ್ತಾಟ.

ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಸುಮಾರು ೬೩ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಜಾಲ್ಮಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮೀಸಲಾತಿಯು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಂದು ಖಿರಿಂದ ೧೦ ಜಾತಿಗಳು ಇದರ ಲಾಭ ಪಡೆದು ಉಳಿದ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಏನು ದೊರಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆರೋಪಿಸಿ ಈ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಮುಂದುವರಿದ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಪಂಗಡದ ಮೀಸಲಾತಿಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವು ಲೋಕೂರ್ ಕಮಿಟಿ (೧೯೬೫) ಯನ್ನು ರಚಿಸಿತು. ಈ ಕಮಿಟಿಯು ಬಲಿಷ್ಠ ಜಾತಿಗಳಾದ ಚಮ್ಮಾರ್, ಮಹರ್, ಮಾಲ, ದುಸಾದ್(ಪಾಸ್ವಾನ್) ಪಾಸಿ, ದೋಬಿ ಮುಂತಾದ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಾತಿಯಿಂದ ಕೈ ಬಿಡಲು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಇದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದ ಸನ್ನಿವೇಶ ಹಾಗಾಗಿ ನಾವು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕುವಂತಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ತುಂಬಾ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೊಂದಿರುವ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಪಿಐಎಲ್

ನಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆ ಸಮೇತ ನೀಡಿತು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮೀಸಲಾತಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಾಬಲ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಜಾತಿಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದರು. ಪಿ.ಐ.ಎಲ್ ನಲ್ಲಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಂತಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಎಲ್ಲರೂ ಮುಂದುವರೆದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಬಲಿಷ್ಠ ಮತ್ತು ದುರ್ಬಲವೆಂಬ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ೧೯೩೧ ರಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರೆಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ ನೀಡಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಪಿಐಎಲ್ ಪುನಃ ಹೇಳಿದ್ದು, ಆ ಸನ್ನಿವೇಶ ಬದಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮೀಸಲಾತಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸದೃಢವಾಗಿದ್ದರೂ, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇವರಲ್ಲೇ ಈಗ "ತಾ ಮೇಲು ನೀ ಕೀಳು" ಎಂಬ ವಾದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ವಾದ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಇತ್ತು. ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನಾವು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರ ಮಹಾರ್ ಜಾತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಈ ಜಾತಿಯವರು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ತಮ್ಮ ಜಾತಿಯವನು ಎಂದು ತೋರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ದಲಿತರು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಹೆಸರನ್ನು ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಜಾತಿಗಳು ಮೀಸಲಾತಿ ಮೂಲಕ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸದೃಢಗೊಂಡವು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಈ ಮೀಸಲಾತಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಮೀಸಲಾತಿಯೇ ಒಂದು ತೊಂದರೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಪಿ.ಐ.ಎಲ್. ನ ಉದ್ದೇಶ ಜಾತಿ ಜಾತಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಿಚ್ಚು ಹಚ್ಚಿ ಹೊಸ ವೈಮನಸ್ಸು ತಂದೊಡ್ಡಿ ಜಗಳಕ್ಕೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡುತ್ತಿದೆ ಹೊರತು ಸಾಮರಸ್ಯವಲ್ಲ. ಈ ಪಿ.ಐ.ಎಲ್ ಇಂದ ಮೀಸಲಾತಿ ತೆಗೆದರೆ ಸಾಕೆನ್ನುವ ಮೀಸಲಾತಿ ವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳುವವರಿಗಲ್ಲ.

ಮೀಸಲಾತಿಯ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ: (Reservation Imbrolio)

'ಶುಕ್ಲ' ಅಂಥವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಸಲು ಹೋದರೆ ಅದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ ೧೬೭೦ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಶೇ.೮ ಮೀಸಲಾತಿ ಕೊಟ್ಟರೂ, ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದ ಕುಟುಂಬಗಳಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದರ ಬದಲು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಉಳಿದ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಶೇ ೮ ರಲ್ಲೂ ಸಮನಾದ ಪಾಲು ಹಂಚಿದರೆ ೦.೦೦೫% ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ನಾವು ಯಾವ ರೂಪದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ

ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಊಹಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿನ ಶೇಕಡಾವಾರು ಹಂಚಿಕೆಯು ದುರ್ಬಲ ಜಾತಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಮತ್ತು ಮೀಸಲಾತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಪಾಲು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ತಡೆಯಲು ಆಗುವುದೇ? ಹಾಗಾಗಿ ಮೀಸಲಾತಿಯು ಶುಕ್ಲಾ ಅಂಥವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಸರಳವಾಗಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅದರ ಜಾಲವು ಸುರುಳಿಯಂತೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ತನ್ನ ಜಾತಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗಾಗಿರುವ ಪಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಮೀಸಲಾತಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಸಿದ್ಧಾಂತದಿಂದ ಅಥವಾ ವಾದದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಶೋಷಿತ ಸಮಾಜದ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಗಮನವಿಟ್ಟು ಮರುಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರು ತುಳಿತಕ್ಕೊಳಗಾದವರು ಎಂಬ ಸಮಾಜ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ೬ ದಶಕಗಳು ಕಳೆದರು ಪಿ.ಐ.ಎಲ್. ನ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಮುಂದುವರೆದ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಗಮನಾರ್ಹ ಬದಲಾವಣೆ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೀಳು ಜಾತಿಯವರು ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವಾದ ಕೀಳರಿಮೆಯಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಮಾಜದ ಜಾತ್ಯಾತೀತ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾದರೂ ಅದು ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೆ ಹೀಗಾಗಿ ದಲಿತರು ಮೇಲ್ಜಾತಿಯವರು ತೋರಿಸುವ ಶಿಖರಗಳನ್ನು ಏರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಹೊರತು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲ್ಲ.

ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಅವರು ದಲಿತರಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಳಸ್ತರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಹೊರತು ಮುಂದುವರಿದ ಜಾತಿಯವರಂಥಲ್ಲ. ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ಗೋಚರಿಸುವ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಾತಿ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಕೈ ಬಿಡಬಾರದು ಬದಲಾಗಿ ಮೀಸಲಾತಿಯ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ ಹೊರತು ಜಾತಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲಲ್ಲ. ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಕುಟುಂಬ ಫಲಾನುಭವಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕೆ ಹೊರತು ಜಾತಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯ ಚರ್ಚೆಗಳ ಮೂಲಕವಲ್ಲ.

ಮೀಸಲಾತಿ ಸೌಲಭ್ಯ ಪಡೆದು ಮುಂದುವರೆದವರನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು (Exclusion of Beneficiary):

ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸರಳ ಪರಿಹಾರವೆಂಬಂತೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಡದೇ ಇವರಲ್ಲೇ ಕುಟುಂಬವಾರು ಮೀಸಲಾತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಯಾರು ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕು

ಮತ್ತು ಈ ತರಹದ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲು ಇದೊಂದು ವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬವಾಗಿರಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕು. ತದನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದ ಮಕ್ಕಳು ಮದುವೆಯಾಗಿ ದಂಪತಿಗಳಾಗಿ ಬೇರೆ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದರೆ ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಈ ಮುಂಚೆ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳದಿರುವ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಇವರಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಈಗಾಗಲೇ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಲಿಷ್ಠವಾದ ಜಾತಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಧಾನವು ಎಲ್ಲಾ ಮೀಸಲಾತಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೀಸಲಾತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೂ, ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಬಲಿಷ್ಠವಾಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ಈಗಿರುವ ಪಿ.ಐ.ಎಲ್. ಪ್ರಕಾರ ಮೀಸಲಾತಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಶೇಕಡಾವಾರು ಹಂಚುವ ಮೂಲಕ ಈ ಮುಂಚೆ ಯಾರಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿ ದೊರೆತಿಲ್ಲವೋ ಅಥವಾ ಮೀಸಲಾತಿಯಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಮೀಸಲಾತಿ ದೊರೆ ಯುವಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಶುಕ್ಲಾರಂಥವರ ಪಿ.ಐ.ಎಲ್. ಪ್ರಸ್ತಾವವು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುತ್ತದೆಯೇ? ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರನ್ನು ಒಂದಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವಂತಹ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ತರಹದ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿದರೆ ಏನಾದರೂ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಬಹುದೇ? ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಜಾತಿಯನ್ನು ಮೀಸಲಾತಿಯಿಂದ ಹೊರ ಇಟ್ಟಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿ ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವವರಿಗೆ ಮತ್ತು ದಲಿತರಿಗೆ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಪರಿಹಾರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕಾರಣ ಆಳುವ ವರ್ಗಗಳು ಮೀಸಲಾತಿಯನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಬಲ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಜನರಿಗೆ ತಪ್ಪು ಮಾಹಿತಿ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದಲಿತ ಎಂಬ ಪದದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೆ “ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಚಳವಳಿಗಳಿಗೆ ಹೊಸ ಆಕಾರವನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಜೊತೆಗೆ ರೈತರನ್ನು ಮತ್ತು ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಸುಧಾರಣಾ ವಿಧಾನಗಳ ಮೂಲಕ ‘ದಲಿತ’ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಬಲಪಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ ೧೯೬೦ರ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರವೇಶದಿಂದ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರದೇಶವೇ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಹಲವು ಆಯೋಗಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಮಾನ ಮೀಸಲಾತಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಯಿತು.

ಶುಕ್ಲಾರವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಲೋಕೂರ್ ಸಮಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಪರಿಷ್ಕರಣೆ ಜಾತಿಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಣೆಗೊಳಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಹೊಸ ಜಾತಿಗಳ ಸೇರ್ಪಡೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನಹರಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಉಪಜಾತಿಯನ್ನು ಮೀಸಲಾತಿ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ೧೯೭೨ರಲ್ಲಿ ಪಂಜಾಬ್ ರವಿದಾಸಿಯಸ್, ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮತ್ತು ಮುಜಾಬಿ ಸಿಖ್ಖರನ್ನು ಉಪವಿಭಾಗ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಇದೇ ರೀತಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಘಟನೆ ಹೊಸ ಉದಾರೀಕರಣ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಹರಿಯಾಣದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಹರಿಯಾಣದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಗುರುನಾವ್ ಸಿಂಗ್ ಆಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ 'ಎ' ಮತ್ತು 'ಬಿ'ಯಾಗಿ ವರ್ಗೀಕರಿಸಲಾಯಿತು.

ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ (ನ್ಯಾ. ರಾಮಚಂದ್ರ ರಾಜು ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸ್ಸಿನಂತೆ ಎ.ಬಿ.ಸಿ ಮತ್ತು ಡಿ ಎಂದು ವರ್ಗೀಕರಣ ಮಾಡಲಾಯಿತು) ಬಿಹಾರದಲ್ಲಿ (ಮಹಾ ದಲಿತ ಆಯೋಗದಂತೆ ಮುಂದುವರೆದ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ಳ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಾಯಿತು) ಈ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾಲಾಸ್ ಮತ್ತು ಮಾದಿಗರ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಕಲಹದಿಂದಾಗಿ ಬೇರೆ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ವರ್ಗೀಕರಣದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಪರಿಸರವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು. ಈಗ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಮಾಂಗಾಸ್ ಮತ್ತು ಮದಾರ್ ಜಾತಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಿತ್ತಾಟ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಅರುಂಧತಿಯಾರ್, ಪಾರಾಯಾಸ್, ಮತ್ತು ಪಾಲಾರ್ಸ್ ವರ್ಗೀಕರಣದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೂ ಉತ್ತರದ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಚಮ್ಮಾರರ ವಿರುದ್ಧ ಇತರೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಜಾತಿಗಳು ಈ ವರ್ಗೀಕರಣದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಇದು ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಹೊಸ ಉದಾರೀಕರಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೀಸಲಾತಿ ಎನ್ನುವುದು ಮುಗಿಯದ ಕಗ್ಗಂಟಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಈ ಪಿ.ಐ.ಎಲ್. ನಿಂದಾಗಿ ಮೀಸಲಾತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ದಲಿತರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ತರಹದ ಮಹತ್ತರ ಬದಲಾವಣೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಅನುವಾದ : ತಳಿರುಘಟ್ಟ ಪ್ರಕಾಶ



ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವಳಿಯೇ ಅಥವಾ ನಯವಂಚನೆಯೇ?

ಮೂಲ : ಜಾವೇದ್ ಅಖ್ತರ್

ಮೊದಲಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಜಾವೇದ್ ಅಖ್ತರ್. ಈ ಹೆಸರು ನೋಡಿ ಮಾರುಹೋಗಬೇಡಿ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಬ್ಬ ನಾಸ್ತಿಕ. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಾನೇನೂ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಗೌಪ್ಯವಾಗಿದ್ದ ರಹಸ್ಯವನ್ನೇನೂ ಪ್ರಪಂಚವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ನನ್ನ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ, ದೂರದರ್ಶನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಮತೀಯ ನಂಬಿಕೆಗಳು ಇಲ್ಲ. ಅದೇ ಕಾರಣ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯಲ್ಲೂ ನನಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಕೃಷ್ಣ, ಗೌತಮ, ಕಬೀರ ಅಥವಾ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಭಾವಿಸುವುದಾದರೆ ಅದು ಬೇರೆಯೇ ವಿಷಯ. ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಏನೂ ಹೇಳಲಾರೆ. ನಾನು ಈಗಲೇ ವಿರಮಿಸಬಹುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತೀಯನೂ ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ಗತಕಾಲದ ವೈಭವ ಪರಂಪರೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡಬಹುದು. ನಾನು ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾರೆ. ನಾನು ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿರುವುದು ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಕುರಿತ ಸಂದೇಹಾಸ್ಪದ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಹೇಳಲು.

‘ಇಂಡಿಯಾ ಟುಡೆ’ ನನ್ನನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದೆ. ಈ ‘ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ’ ಪದದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಗೊಂದಲ ಬೇಡ. ಕಾರಣ ಇದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಅರ್ಥನೀಡುವ ಪದ. ಒಂದೇ ಹೆಸರಿನ ಇಬ್ಬರು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಭಿನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿರಬಹುದು ಎಂಬಂತೆ. ತುಲಸೀದಾಸ ‘ರಾಮಚರಿತ ಮಾನಸ’ವನ್ನು ರಚಿಸಿದ. ನಮ್ಮ ಕಾಲದ ರಮಾನಂದ ಸಾಗರ ರಾಮಾಯಣದ ದೂರದರ್ಶನದ ಸೀರಿಯಲ್ ಮಾಡಿದರು. ಹಾಗೆಂದು ಅವರಿಬ್ಬರ ರಾಮಾಯಣವನ್ನು ಒಂದೇ ರೀತಿ ಕಾಣಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಓದಿದ ನೆನಪು : ತುಲಸಿ ‘ರಾಮಚರಿತ ಮಾನಸ’ ಬರೆದಾಗ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಹಿಷ್ಕಾರವನ್ನೇ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯ್ತು. ‘ಅವಧಿ’ಯಂತ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ರಾಮಾಯಣವನ್ನು ರಚಿಸುವುದೆಂದರೇನು!? ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನನಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ: ಯಾವುದೇ ಬಣ್ಣದ, ಮತಧರ್ಮದ, ಕೋಮುಗಳೇ ಆಗಿರಲಿ, ಅವುಗಳ ಒಳಗಿನ ಮೂಲಭೂತವಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಾರಲ್ಲ ಎಂದು. ೧೭೯೮ ರಲ್ಲಿ ಷಾ ಅಬ್ದುಲ್ ಖಾದಿರ್ ಎಂಬ ಸಭ್ಯ ಇದೇ ನಗರದಲ್ಲಿ, ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ, ಋರಾನನ್ನು ಉರ್ದು ಭಾಷೆಗೆ ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡಿದ. ಆ ಕಾಲದ ಎಲ್ಲ ಉಲೇಮಾಗಳೂ “ಧರ್ಮಬಾಹಿರರ ಭಾಷೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಪವಿತ್ರ ಋರಾನನ್ನು ಭಾಷಾಂತರಿಸಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿ” ಅವನ ವಿರುದ್ಧ ಫತ್ವಾ ವಿಧಿಸಿದ್ದರು. ತುಲಸೀದಾಸನೂ ಅದೇ ರೀತಿ ಬಹಿಷ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದಾಗ,

ಧೂತ ಕಹೋ, ಅವಧೂತ ಕಹೋ,
 ರಜಪೂತ ಕಹೋ ಜೊಲಾಹಾ ಕಹೋ ಕೋಲು
 ಕಾಹು ಕೀ ಬೇಟಿ ಸೋ, ಬೇಟಾ ನ ಬ್ಯಾಹವ
 ಕಾಹು ಕೀ ಜಾತಿ ಬಿಗಾರ ನ ಸೋಲು
 ತುಲಸೀ ಸರನಾಮ ಗುಲಾಮು ಹೈ ರಾಮ
 ಕೋ ಜಾಕೋ ರುಚೆ ಸೋ ಕಹೇ ಕಛು ಓಲು
 ಮಾಂಗೀ ಕೇ ಖೇಬೋ, ಮಸೀತ ಕೋ ಸೋಇಬೋ
 ಲೈಬೋ ಕೋ ಏಕು ನಾ ದೈಬೇ ಕೋ ದೋಲು

“ನನ್ನನ್ನು ಧೂರ್ತನೆಂದೋ, ಪರಮಹಂಸನೆಂದೋ, ರಜಪೂತನೆಂದೋ, ಜುಲಾಹ ಅಂತಲೋ ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ, ನನಗೆ ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಒಬ್ಬ ಸೊಸೆಯೋ, ಅಳಿಯನೋ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಯಾರನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿ ಅವರ ಜಾತಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಬೇಕಾಗೂ ಇಲ್ಲ. ತುಳಸಿ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರನ ಗುಲಾಮ. ಅವನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷದ ಊಟ, ಮಸೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ದೆ ಸಾಕು. ನಾನು ಯಾರಿಗೂ

ಏನೂ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಂದಲೂ ಏನೂ ತಗೋಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದನಂತೆ. (ಮೂಲ ಮತ್ತು ಭಾಷಾಂತರ ಸಹಾಯ: ಡಾ.ನೀರಾ ನಾರಂಗ್)

ರಮಾನಂದ ಸಾಗರ ಅವರು ರಾಮಾಯಣ ಸೀರಿಯಲ್ ಮಾಡಿ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಸಂಪಾದಿಸಿದರು. ಅವರ ಈ ಸಾಧನೆಯನ್ನೇನೂ ನಾನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆತ ತುಲಸಿಗೆ ಸಮಾನ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಇನ್ನೂ ನೇರವಾಗಿಯೂ, ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಯೂ, ಅಂದಿಗೂ, ಇಂದಿಗೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವ ಮತ್ತೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಗೌತಮ ಅರಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಅರಸಿ. ಆದರೆ ಈ ಕಾಲದ ಗುರುಗಳು ವನದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಅರಮನೆಗೇ ಮುಗಿಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿನವರು ಗಮಿಸಿದ ಮಾರ್ಗದ ವಿರುದ್ಧ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದಿನವರು ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಂದಿನ ಗುರುಗಳೊಡನೆ ಇಂದಿನ ಗುರುಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಲಾಗದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಪ್ರೀತಿಸುವ, ಗೌರವಿಸುವ ಹಿಂದಿನ ಹೆಸರುಗಳ ಹಿಂದೆ ಇಂದಿನ ಗುರುಗಳು ಅವಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರ್ವಥಾ ಸಲ್ಲದ ವರ್ತನೆ.

ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ನಾನು ಒಬ್ಬ ನಾಸ್ತಿಕನಾಗಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ವಿಚಾರವಂತನಾಗಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಅದೇ ಕಾರಣವಿರಬಹುದೇ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ದಿಢೀರನೇ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ನಾನೂ ಆಧುನಿಕ ಗುರುಪರಂಪರೆಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಹಲವು ಸಾಮ್ಯಗಳಿವೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲೂ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಮೂರು ಗಂಟೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಕೊನೆಗೆ ‘ಕೊನೆ’ ‘ಸಮಾಪ್ತಿ’ ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ತದನಂತರ ಪ್ರೇಕ್ಷಕ ತನ್ನ ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕ ಗುರುಗಳು, ‘ಸಮಾಪ್ತಿ’ ಹೇಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ! ಅವರು ನಿರಂತರ ಭ್ರಾಮಕತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ, ಮಹಿಳೆಯರೆ ಮತ್ತು ಮಹನೀಯರೆ! ನಾನು ಇಂದು ಮಾತನಾಡಲು ಬಂದಿರುವುದು ಈ ರಕ್ತಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇರುವುದರ ವಿಷಯ. ಆಯುಧಗಳು, ಮಾದಕ ವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ-ಈ ಮೂರೂ ಇಂದು ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಕವಾದ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಮಗಳು. ಆಯುಧ ಮತ್ತು ಮಾದಕ ವಸ್ತುಗಳಾದರೋ ಅವು ಒಂದು ಗುರುತಿಸಬಹುದಾದ,

ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಘನವಾದ ಸರಕುಗಳು. ಅದೇ ಮುಖ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೂ ನೀಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಾಣ, ಮೆಯಿಲ್ ಮೂಲಕ ಮೋಕ್ಷ, ಆತ್ಮದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಕೆಲವೇ ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕ್ರಾಂತ ಅನುಭವ-ಇವೆಲ್ಲಾ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಸರಕುಗಳು. ಈ ಸೂಪರ್ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಅಂಗಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹರಡಿವೆ. ಅತ್ಯಪರೂ, ಅಶಾಂತರೂ ಆದ ಅಸ್ವಸ್ಥ, ಉಳ್ಳವರ ವರ್ಗದವರೇ ಇಲ್ಲಿಯ ಗ್ರಾಹಕರು. ಇಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಚಿಟಿಕೆ ಹಾಕುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತಿನಿಸುಗಳು ಕೊಳ್ಳಲು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ನಾನು ಮಾತನಾಡಲಿರುವ ವಿಷಯ ಈ ವಿಶಿಷ್ಟ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು.

ಪ್ಲೇಟೋ ಹಲವಾರು ಜಾಣ್ಣುಡಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಯಾವುದೇ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯ ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ, ಅವನು. ನಮ್ಮ ಚರ್ಚೆಗೂ ಮುಂಚೆ ಇದೇನಪ್ಪಾ ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಅಂದ್ರೆ ಏನು ಅಂತ ಮೊದಲು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸೋಣ. ಅದು ಎಲ್ಲ ಮತಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ, ಜಾತಿ, ಪಂಗಡಗಳನ್ನೂ, ಜನಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿದ ಮಾನವರನ್ನು ಕುರಿತ ಅಪಾರ ಪ್ರೀತಿ ಎಂದಾಗುವುದಾದರೆ ನನಗೆ ಆ ಪದದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಮಾನವಕುಲ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗಿಡ ಮರ ಬಳ್ಳಿ, ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡ ನದಿ ಸಮುದ್ರ ಸಾಗರ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಾಣಿವರ್ಗಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಪ್ರೀತಿ ಅದು ಎಂದಾದರೆ ನನಗೆ ಅದು ಸಮಸ್ಯೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಸರ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಎನ್ನುವ ಪದ ಬಳಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆಂದರೆ ಮದುವೆ, ಮಾತಾಪಿತೃತ್ವ, ಲಲಿತಕಲೆಗಳು, ನ್ಯಾಯವ್ಯವಸ್ಥೆ, ವಾಕ್ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮುಂತಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಗೌರವ ಭಾವನೆ ಎಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗಬೇಕು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಆದರೆ ಆಗಲೂ ನನಗೆ ಅದು ಒಪ್ಪಿಗೆ. ಇದನ್ನು ನಾಗರಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ನಿನ್ನನ್ನೇ ಒಳಹೊಕ್ಕು, ನಿನ್ನದೆ ಆಂತರಿಕ ಜಗತ್ತಿನ, ಜೀವನದ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ತಡಕಾಟದ, ಚಿಂತನೆಯೇ? ಇದನ್ನು ಯಾರೂ ವಿರೋಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಆತ್ಮಾವಲೋಕನ ವೆನ್ನಬಹುದು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎಂದರೆ ಯೋಗವೇ? ಯಮ, ನಿಯಮ, ಆಸನ, ಪ್ರಾಣಾಯಾಮ ಮುಂತಾದ ಯೋಗದ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಉಪಕರಿಸಿದ ಆ ಪತಂಜಲಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಾಣಾಯಾಮವನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ನೀಡುವ ಅನುಭವ ಆಪ್ಯಾಯಮಾನವಾದುದು. ಅದು ಆರೋಗ್ಯ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಶಾರೀರಕ ಸಿದ್ಧತೆಯ ವಿಷಯ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಈ ವಿವರಣೆ ಕೇವಲ

ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯ ವಾಗ್ವಾದದ ವೈಖರಿಯಷ್ಟೆಯೇ? ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೆಂದು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ಇನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವುದು ಏನಿದೆ? ಇವೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪತಕ್ಕ ಪದಗಳು. ಈ ಯಾವುದೇ ಪದಗಳಲ್ಲೂ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಸಿಗದ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ 'ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪದ ಒಂದರ ಅಗತ್ಯವೇನು? ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲೂ ಅಡಕವಾಗದ ಅಂಥದೇನಿದೆ ಆ ಪದದಲ್ಲಿ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅದೇನು?

ಆಯ್ತು ಸ್ವಾಮಿ, ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಈ ಪದದ ಬಳಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ತಾನೇ ಏನು ಸಮಸ್ಯೆ, ಎಂದು ನೀವು ಕೇಳಹುದು. ನಾನು ಈ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವುದೇ ಬೇಡ, ಅದನ್ನು ಮರೆತೆ ಬಿಡೋಣ, ಕೈಬಿಡೋಣ ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆ? ನನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ಹೀಗೆ: ನಾನು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪುವಿರಾದರೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಮುಜುಗರವಾಗುವುದು ಬೇರೆಯೇ ಕಾರಣದಿಂದ. ಶಬ್ದಕೋಶದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಮೂಲ ಪದ 'ಆತ್ಮ' ಎಂದಿದೆ. ಭೂಮಿ ವೃತ್ತಾಕಾರವೋ, ಚಪ್ಪಟೆಯೋ ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಅರಿತಿರದ ಆ ಆದಿಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವ, ಮನುಷ್ಯ ಅಂದರೆ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಗಳ ಸೇರಿಕೆ ಎಂದು ಊಹಿಸಿದ್ದ. ಶರೀರ ಸಾಯುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಶಾಶ್ವತವಾದುದು. ಬಹುಶಃ ಆತ್ಮವೆನ್ನುವುದು ಪ್ರಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿಲೀನವಾಗುವ ವಸ್ತುವಲ್ಲವೆಂದಿರಬಹುದೆ? ಈ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕರುಳು, ಪಿತ್ತಕೋಶ, ಹೃದಯ ಮುಂತಾದುವೆಲ್ಲ ಅಡಕವಾಗಿವೆ. ಮೆದುಳು ಬುದ್ಧಿಯ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದೂ ಕೊನೆಗೆ ಶರೀರದೊಡನೆ ನಶಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ 'ನೀನು' ಮಾತ್ರ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ; ನೀನು ಆತ್ಮ ಅಮರ; ಅದಕ್ಕೆ ಅಸೀಮವಾದ, ಶರೀರಾತೀತವಾದ ಪ್ರಜ್ಞಾವಲಯವಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಳಿವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಜನಿತವಾದುದು. ಅದರ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕನಾಗುವುದು ಸರಿ, ಆದರೆ ಅದರ ಆಜ್ಞಾವರ್ತಿಯಾಗಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಆತ್ಮ ಹೇಳುವಂತೆ ಕೇಳು. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವದ ರಹಸ್ಯ ಗೊತ್ತು. ಇದು ಈ ವಾದದ ವೈಖರಿ. ಪುನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಶ್ರಮವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಭಾಷಣಗಳ ಮೋಡಿ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿದ್ದು, ನಾನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಶ್ರಮದ ಪ್ರವೇಶ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಕಟಣೆ ಇತ್ತು. "ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಚಪ್ಪಲಿಯನ್ನೂ, ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಒಳಗೆ ಬನ್ನಿ!" ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಗುರುಗಳಿಗೆ ನೀವು ಚಪ್ಪಲಿ ಧರಿಸಿ ಬಂದರೆ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಬಹುದೇ?

ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದರೆ ನೀವೇನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ? ಮುಂದಿನ ಪ್ರಜ್ಞಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಲುಪಲು ಆಗ ಗುರುವಿನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಅದು ಆ ಆತ್ಮದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಹುದುಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಗುರುವಾದರೆ ಈಗಾಗಲೇ

ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನು ತಲುಪಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಆತ್ಯಂತಿಕ ಸತ್ಯ ಗೊತ್ತು. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಅವನಿಂದ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವಾಗೇ ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆರೆ ಅಂದರೆ ಅದೂ ಇಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ಗುರು ಬೇಕು, ಆದರೆ ಅವನು ನೀವು ಪರಮ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲೆರೆಂದು ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಲಾರ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಅದೇನದು ಪರಮಸತ್ಯ? ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಸತ್ಯ? ಖಗೋಳಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು? ನನಗಂತೂ ಇದು ಇನ್ನೂ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸೂರ್ಯ ಮಂಡಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಹೋದ ಒಡನೆಯೇ ನಮಗೆ ಎದುರಾಗುವುದು ಆಲ್ಪ ಸೆಂಟಾರಿ ನಕ್ಷತ್ರಪುಂಜ. ಅದು ನಮ್ಮಿಂದ ಕೇವಲ ಎಂಟು ಜ್ಯೋತಿರ್ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. ನನಗೂ ಅದಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವೇನು? ಹೇಗೆ ಸಂಪರ್ಕಿಸಲಿ! ಆ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವಂತೆ 'ರಾಜ ಧರಿಸಿರುವ ವಸ್ತ್ರ ಬೇರಾರಿಗೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ' ಅದು ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಜ ಮಾತ್ರ ಬೃಹದಾಕಾರವಾಗಿ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ದಿನ ದಿನವೂ ಆ ಕಾಣದ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು 'ಕಂಡವರ' ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದೆ!

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎನ್ನುವುದು ಮತಧರ್ಮೀಯತೆಯ ಎರಡನೇ ಹಂತದ ರಕ್ಷಣಾ ಕೋಟಿಯೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಮತಧರ್ಮೀಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮುಜುಗರ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ, ಅದು ನಗರ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕಿಯಾಗುವ ವಸ್ತುವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಪರವಾದವರು ವಿಶ್ವ ಮತ್ತು ಅತ್ಯುಚ್ಚಮಟ್ಟದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮುಂತಾದ ಕಲ್ಪನೆಗಳ ತೆಳುಪರದೆಯ ಹಿಂದೆ ಅಮಿತಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಮತಧರ್ಮ ವಿತರಕರೂ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಗ್ರಾಹಕರೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಭೂಪಟವನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾದ ಮತಧರ್ಮದ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೋ ಅವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದ ಸುತ್ತಮುತ್ತ, ಏಷ್ಯಾಖಂಡದಲ್ಲಿ, ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೆರಿಕ ಮತ್ತು ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಮತೀಯತೆಯ ಕೇಂದ್ರಗಳಿವೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳು ಮೊಟಕಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದಿ ಗೆಳೆಯರು ಮತ ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ಶೋಷಿತರ, ದೀನ ದಲಿತರ ದಮನಿತರ ಮಾದಕದ್ರವ್ಯ. ಅದು ಅವರ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಚರ್ಚಿಸ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಮತ ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ಉಳ್ಳವರಿಗೆ ನಿರ್ದೆ ಬರಿಸುವ ಮಾದಕ ದ್ರವ್ಯವಂತೂ ಹೌದು.

ಇಲ್ಲಿಯ ಗ್ರಾಹಕರು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದವರು. ಅತಿ ಶ್ರೀಮಂತರು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರ ಗುರುವಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ, ಗೌರವ, ಮಾನ್ಯತೆ, ಸಂಪತ್ತು (ಅದೇನೂ ಅಷ್ಟು

ಮುಖ್ಯವಲ್ಲವೆನ್ನ ಬಹುದು), ಅವರ ರಾಜಕೀಯ ಶಕ್ತಿ ಇವೆಲ್ಲ ದಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಏನು ಸಿಗುತ್ತದೆ? ಈ ಶಿಷ್ಯರನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ರೀತಿಯವರಲ್ಲ. ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನವಾದ ವರ್ಗ ಅದು. ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಯಸಿದ್ದೆಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಸಂಪತ್ತು, ಅಧಿಕಾರ ಇತ್ಯಾದಿ. ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸದ್ಗತಿ ಖಾತರಿಯಾಗಬೇಕಷ್ಟೆ. ಇದೊಂದು ವರ್ಗ. ಗುರುವಿನ ಉಪದೇಶ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತರುವಂಥದು; "ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರವೂ ನಿಷ್ಕಾಮಕರ್ಮ. ಈ ಮಾಯಾಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನೀನು ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ. ಈ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಸಂಪತ್ತು ಸಂಗ್ರಹಣೆಯ ಕೇಲಸ ಆ ಪಾತ್ರದ ಮುಖವಷ್ಟೆ. ಭಾವುಕವಾಗಿ ನೀವು ಅದರೊಳಗಿಲ್ಲ. ನೀನೀಗ ನನ್ನಿಂದ ಶಾಶ್ವತ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಅರಸಿ ಬಂದಿದ್ದೀಯೆ. ನಿನ್ನ ತನು ಕಷ್ಟಲಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನ ಆತ್ಮ ಶುದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇದೆ" ಗುರುವಿನ ಆ ಉಪದೇಶ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂತೋಷ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ತನಗೇ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ವಾರದಲ್ಲಿ ಏಳು ದಿವಸವೂ ಶೋಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರೂ, ವಾರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುವಿನ ಪಾದ ಸಾಮೀಪ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ತಾನು ಒಬ್ಬ ಸಂವೇದನಾಶೀಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಯ ಗ್ರಾಹಕ ಇದ್ದಾನೆ. ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೀಮಂತನೇ. ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೆದ್ದನೋ ಸೋತನೋ ಎಂಬುದು ಹೋಲಿಕೆಯ ವಿಷಯವಷ್ಟೆ? ಪಾದಚಾರಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಜೂಜಾಡಿ ರಿಕ್ಷ ನಡೆಸುವವನೊಬ್ಬ ೧೦೦ ರೂಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಪರಮ ತೃಪ್ತಿ; ಗೆದ್ದೆ! ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ವಾಣಿಜ್ಯಲೋಕದ ಹಿರಿಯ ಉದ್ಯಮಿಯೊಬ್ಬ ಕೇವಲ ೩೦೦ ಮಿಲಿಯನ್ ಡಾಲರ್ ಗಳಿಸಿದಾಗ, ಅದೂ ಅವನ ಸೋದರ ಉದ್ಯಮಿ ಬಿಲಿಯನ್ ಡಾಲರ್ ಗಳಿಸಿರುವಾಗ, ತಾನು ಸೋತನೆಂದು ಖಿನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಶ್ರೀಮಂತವಾದ ಅಪಜಯ ಪಡೆದವ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಆಗ? ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಗುರು ಬೇಕು. ಅವನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಉಪದೇಶ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. "ನೀನು ಸೋತೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದವರಾರಪ್ಪ? ನೀನು ಗೆಲ್ಲಬಹುದಾದ ಹಲವು ವಿಶ್ವಗಳಿವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮತ್ತೊಂದು ದರ್ಶನವಿದೆ ನಿನಗೆ. ನಿನಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಂವೇದನೆ ಇದೆ. ಅದು ನಿನ್ನ ಸೋದರನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ತಾನು ಜಯಶಾಲಿ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ನಿಜವಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಈಗಾಗಲೆ ಅನುಭವವಾಗಿರುವಂತೆ ಜಗತ್ತು ತುಂಬ ಕ್ರೂರವಾದುದು. ಅದು ನಿಷ್ಕರುಣೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತದೆ : ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಹತ್ತಕ್ಕೆ ಮೂರು ಅಂಕ ಅನ್ನುತ್ತದೆ ಅದು. ಆ

ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹತ್ತಕ್ಕೆ ಏಳು ಬಂತು ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಅದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಆ ಕಮ್ಮಿ-ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂಕಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೇ ಅಳಿಯುತ್ತಾರೆ.” ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ ಎನ್ನುವ ಈ ಅನುಕಂಪದ ಮಾತುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ನೀಡುತ್ತವೆ. ಇದು ಅದೇ ಗುರುವಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ.

ಈ ಪೈಕಿ ಮತ್ತೊಂದು ಗುಂಪುಂಟು. ನಾನಿ ಇವರ ಬಗ್ಗೆ ಅಸಡ್ಡೆಯಿಂದಾಗಲೀ, ನಾನು ಅವರಿಗಿಂತ ಉತ್ತಮನೆಂದಾಗಲೀ ಎನ್ನುವ ಧೋರಣೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಕೆಟ್ಟ ಭಾವನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗಿರುವುದು ಕೇವಲ ಪರಿಶಾಪವೇ. ಇದೇ ಆಧುನಿಕ ಗುರುಪರಂಪರೆಗೆ ಅತಿಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಿಷ್ಯೆಯರನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು. ಅದು ಶ್ರೀಮಂತಳಾದ ಅಸುಖಿ ಮಡದಿ. ಈ ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ವಿಶಿಷ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು, ಬಯಕೆಗಳನ್ನು, ಕನಸುಗಳನ್ನು, ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯೆಂಬ ಬಲಪೀಠಕ್ಕೆ ಧಾರೆ ಎರೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಆಕೆಗೆ ದಕ್ಕಿದ್ದು ಅವಳ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಯೂ ನೋಡದ ಪತಿದೇವ. ಆಕೆಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಪತಿಗೆ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ವ್ಯವಹಾರ. ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಹೆಂಗಳೆಯರ ಸಹವಾಸ. ಈ ಅಸುಖಿ ಭಾರ್ಯೆಗೆ ಒರಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೀತಿಯ ತೋಳಿನ ಆಸರೆ ಬೇಕು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ದೌರ್ಬಲ್ಯದ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ಇದು ಬದಲಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಒಳತೋಟ ಬರಿದೋ ಬರಿದು. ಎಲ್ಲ ಸೌಖ್ಯಗಳಿದ್ದರೂ ತೆರವಿನದು, ಗುರಿಯಿಲ್ಲದ್ದು. ಇದು ತುಂಬ ವಿಷಾದನೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಆದರೆ ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿ.

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಭಕ್ತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗು ಅಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಯುತ್ತದೆ, ಮಡದಿ ಗತಿಸುತ್ತಾಳೆ; ಪತಿಯ ಮರಣ ಅಥವಾ ಅವರು ಆಸ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಉದ್ದಿಮೆ ಪರರ ಪಾಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಹಲವಾರು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಘಟನೆ ಏಟುಗಳು. ಸಹಿಸಲಾರದ ಹಿಂಸೆ ದುಃಖ. ನನಗೆ ಏಕೆ ಹೀಗೆ! ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಲು ಗುರುವಿನ ಬಳಿ ಧಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಗುರು ಅದು ಕರ್ಮದ ಆಟ ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. “ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳುವಿಯಾದರೆ ನಿನಗೆ ಮತ್ತೊಂದು, ನೋವಿಲ್ಲದ, ಸಾವಿಲ್ಲದ ಲೋಕದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಮರತ್ವ ಪಡೆಯಬಲ್ಲೆ. ಅದು ಸದಾ ಆನಂದಮಯ. ನನ್ನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲುಪಿಸುತ್ತೇನೆ, ಆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಗುರು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ನಿರಾಸೆ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ, ಸತ್ಯವೆಂದರೆ ಅಂಥದೊಂದು ತಾಣ ಇಲ್ಲ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವರವರ ಪಾಲಿನ ದುಃಖ ಒಂದಿಷ್ಟು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಪಜಯಗಳು, ನೋವು ಇವೆಲ್ಲ

ಜೀವನದ ಭಾಗ. ಆದರೆ ಗುರುವಿನ ಆ ಭರವಸೆ ಅವರಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸದ್ಯದ ಸಮಾಧಾನ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಹೌದಪ್ಪ! ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನ ಸಿಕ್ಕರೆ, ಮನಃಶಾಂತಿ ದಕ್ಕಿದರೆ ನಿನಗೇನು ನಷ್ಟ ಇದರಿಂದ? ಹಾಗೆಂದೀರಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಾದರೂ. ನಾನು ಓದಿದ ಕತೆಯೊಂದು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಹಳೆಯ ಕತೆ ಅದು. ಹಸಿದ ನಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಎಲುಬು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನೇ ತಿನ್ನಲು ತವಕಿಸಿ ಕಚ್ಚಿದ ಅದರ ನಾಲಗೆ ಸೀಳಿ ರಕ್ತ ಬಂತು. ತನ್ನದೇ ರಕ್ತವನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತ ತನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪೋಷಣೆ ದೊರೆಯಿತು ಅಂತ ನಾಯಿ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿತಂತೆ! ಹಾಗಿದೆ ಇಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಸಮಾಧಾನ!

ನನಗೂ ಇದೆಲ್ಲಾ ವಿಷಾದ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ವಯಸ್ಕರು ಪಾಪ ಈ ರೀತಿ ವರ್ತಿಸುವುದು ನನಗೆ ಹಿಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಾದಕ ದ್ರವ್ಯಗಳು, ಮದಿರೆ ಇದೇ ರೀತಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸೌಖ್ಯ ನೀಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಈ ಶಾಂತಿ, ಈ ಸೌಖ್ಯವನ್ನೇ ನಾವು ಬಯಸುವುದು? ಅದು ಸರಿಯೆ? ವೈಚಾರಿಕತೆಯಿಂದ ಮೂಡಿಬರದ ಅಂಥ ಯಾವುದೇ ಸಮಾಧಾನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಆತ್ಮವಂಚನೆಯಷ್ಟೆ? ಸತ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ದೂರ ಒಯ್ಯುವ ಯಾವುದೇ ಮಾರ್ಗವೂ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕ, ಮರೀಚಿಕೆ, ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ರಕ್ಷಿತ ಭಾವನೆ, ಜೋಪಾನವಾಗಿರುವ ಅನುಭವ ಬರಬಹುದು. ಮೂಗಾಲಿ ಸೈಕಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ಭಯವಿಲ್ಲದ ನಿರಾತಂಕದಂತೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಪ್ತ ವಯಸ್ಕರರು ಮೂಗಾಲಿ ಸೈಕಲ್ ಬಿಡುವರೇ? ಇಗ್ಗಾಲಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಅದರ ಸಹಜಗುಣವಾಗಿದ್ದು, ಯಾರೂ ಅದರಿಂದ ವಿಚಲಿತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಗ್ರಾಹಕರ ಪೈಕಿ ಮತ್ತೊಂದು ಗುಂಪು ಇದೆ. ಗಾಲ್ಫ್ ಕ್ಲಬ್‌ನ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲ ಗಾಲ್ಫ್ ಬಲ್ಲವರಲ್ಲ! ಅದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದವರೂ ಅಲ್ಲ. ಆಶ್ರಮದೊಳಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದವರೆಲ್ಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳೂ ಅಲ್ಲ. ದೆಹಲಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಆಶ್ರಮ ಒಂದಕ್ಕೆ ಚಲನಚಿತ್ರ ತಯಾರಕರೊಬ್ಬರು ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನನ್ನು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಅವರ ಗುರುವನ್ನು ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು. ಅವರು ನೀಡಿದ ಕಾರಣ : ಅಲ್ಲಿ ದೆಹಲಿಯ ಸಮಾಜದ ಅತ್ಯುನ್ನತ ವರ್ಗದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೆಡೆ ಸಂಧಿಸಬಹುದು. ನನ್ನ ಗುರು ಇನ್ನೇನು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಚಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಯಾಗುವ ಹಂತದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಇದು ಮುಖ್ಯವಾದವರು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಧಿಸಲು ಒಂದು ವೇದಿಕೆ, ಎಂದು!

ನನಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು, ಮತಧರ್ಮೀಯತೆಯನ್ನು ತಾಜಾತನದಿಂದ ಹೊರಸೂಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರವಾದ ಗೌರವವಿದೆ. ಇಂಥವುಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಯೂ

ಅವರು ಸದ್ಗುಣಿಗಳಾಗಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಭಾವನೆಗೂ, ಭಾವುಕತೆಗೂ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇದೆಯಷ್ಟೆ. ನನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಇದೇ ಕಾರಣ.

ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಒಂದು ದೂರದವರೆಗೆ ನೋಡಬಲ್ಲದು. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮಿತಿಯಿದೆ. ಕಿವಿಯ ಕೇಳುವ ಶಕ್ತಿಗೆ, ಹಾಗೆಯೇ ದುಃಖವಾದಾಗ ಅಳುವುದಕ್ಕೆ ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಂದು ಮಿತಿಯಿದೆ, ಕೊನೆಯಿದೆ. ಸುಖಾನುಭವವೂ ಚಿರಕಾಲದ್ದಲ್ಲ. ಹಿರಿತನಕ್ಕೂ ಈ ಮಿತಿ ಇದೆ. ಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಖಂಡಿತ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಹಿರಿತನವನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ. ಸಹಜ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿದೆ. ಅದು ಅವನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಅಂಕಗಳಷ್ಟು ಎಂದು ಆದರೆ, ಅವನು ಮಸೀದಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಲು ಹೋದಾಗ ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಅರ್ಥವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ದೇವಸ್ಥಾನದ ದೇವರ ಬಳಿ, ಮೆಚ್ಚಿದ ಗುರುವಿನ ಪಾದದ ಬಳಿ ಆಗುವುದೂ ಹೀಗೆಯೇ. ಅವನ ಒಳ್ಳೆಯತನದ ಬಹುಭಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಒಳ್ಳೆಯತನವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿ ಪಡೆದದ್ದು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸಿಗದಂಥದು. ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಮಸೀದಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಗುರುವಿನ ಬಳಿಯೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಚರ್ಚು, ಮಸೀದಿ, ದೇವಸ್ಥಾನ ಎಲ್ಲೂ ನಾನು ನನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯತನವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಯಾರಿಗೋ ಸಹಾಯವೆಸಗುವಾಗ, ಹಸಿದವರಿಗೆ ಊಟ ನೀಡಿದಾಗ, ನೆಲೆಯಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಒಂದು ನೆಲೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಾಗ ನನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯತನದ ಹತ್ತನ್ನೂ ವೆಚ್ಚಮಾಡಬಹುದು. ಮಂದಿರ ಮಸಿದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಹೋಗುವವರಲ್ಲೂ ಹಲವರು ಇಂಥ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ವಂದನೆಗಳು ಸಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಅವರು ಮಹಾನುಭಾವರು.

ನಾನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣ ಕಬೀರ, ಗೌತಮ ಬುದ್ಧರಿಗೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮತಧರ್ಮಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಋಣಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ನಾನು ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಹುದು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಮಾನವನ ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಪಾರವಾದ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಿದವರು. ಅವರು ಬದುಕಿ ಬಾಳಿದ ಕಾಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯದೇ ಆದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದೇ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪೋಷಿಸುವ ಒಂದು ಗುಣವಿದೆ. ಅವರು ಅನ್ಯಾಯದ ವಿರುದ್ಧ ಸಿಡಿದೆದ್ದವರು. ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದವರ ಪರವಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದರು. ರಾವಣನೋ, ಕಂಸನೋ, ಈಜಿಪ್ಟಿನ ಫ್ಯಾರೋವೋ, ಪೋಪನೋ, ಗಾಂಧಿ ವಿರೋಧಿಸಿದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಂಥದೋ, ಕಬೀರ ಎದುರಿಸಿದ ಫಿರೋಜ್ ತೊಗಲಖಿನ ಅನ್ಯಮತ ದ್ವೇಷಿ ಆಡಳಿತವೋ ಅವುಗಳ

ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಿದ ಅವರು ಮಹನೀಯರು.

ಇಂದಿನ ಕಟು ಸತ್ಯವೇನು? ಇಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ವಿಕಸಿತರಾದ ಈ ಜನ ಏಕೆ ಅನ್ಯಾಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ವಿಷಯ. ಆಳುವ ವರ್ಗದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ವಿರುದ್ಧ, ಸವಲತ್ತು ಪಡೆದವರು ಬೆರಳೆತ್ತುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವರು ಮಾಡುವ ದಾನಧರ್ಮಗಳೂ ಆಳುವವರ್ಗದ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದೇ ನಡೆಯುವಂಥವು. ಕದ ಮುಚ್ಚಿದ ದೇವಸ್ಥಾನದೊಳಕ್ಕೆ ದಲಿತರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಗುಣಗಳು ಎಲ್ಲೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ತೇಕೆದಾರರ, ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಆದಿವಾಸಿಗಳ ಪರ ನಿಂತ ಗುರುವೊಬ್ಬನನ್ನಾದರೂ ತೋರಿಸಿಕೊಡಿ. ಗುಜರಾತಿನ ಸಂತ್ರಸ್ತರ ಸೇವೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದ ಗುರುವೊಬ್ಬನನ್ನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲವೆ! ಅವರೆಲ್ಲ ಮಾನವರಷ್ಟೆ ಸ್ವಾಮಿ! ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಉಸಿರಾಡುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಲದು. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಕೇವಲ ವಿನೋದವಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಸತ್ತವರ ನಟನೆಗಳು ಅವು. ಅದು ನಯವಂಚನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಪದ 'ಹೋಕ್ಸ್'. ನಮಸ್ಕಾರ!

(ಇಂಡಿಯಾ ಟುಡೆ /ಹೊಸತು)

ಅನುವಾದ : ಕೆ. ಎಸ್. ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ



ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ

ಮೂಲ : ಅಣ್ಣಾ ಹಚಾರೆ

ಭೂತಲದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ದೇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ ಎಂಬುದು ಆಗಾಗ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ದೇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯೇನಿಲ್ಲ. ಮರಗಮ್ಮ, ಜಾಣಾಯಿ, ಜೋಗಮ್ಮ, ಮ್ಹುಸೋಬಾ ಇಂತಹ ದೇವರುಗಳ ಖಣಿಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ದೇವರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಂಬುವವರು ಅಥವಾ ದೇವರ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪ ತಿಳಿದವರು ದೇವನೊಬ್ಬನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಜನರು ತಮಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ದೇವರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜವೆಂದರೆ ದೇವರು ಭಾವವಿಲ್ಲದೇ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. 'ಭಾವವೇ ದೇವ' ಎಂದು ಸಂತರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. 'ಭಾವದ ಬಲದಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾವಗಳಿಲ್ಲದೇ ದೇವರು ಅರ್ಥವಾಗಲಾರ' ಎಂಬುದು ನಿಃಸಂದೇಹ

'ಮನಿ ನಾಹಿ ಭಾವಾ ದೇವಾ ಮಲಾ ಪಾವಾ

ದೇವ ಅಶಾನೆ ಪಾವಾಯಚಾ ನಾಹಿರೇ

ದೇವ ಬಾಚಾರಾಚಾ ಭಾಜಿಪಾಲಾ ನಾಹಿರೇ

'ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವವಿಲ್ಲದೇ ದೇವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದರೆ ದೇವರು ಒಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ದೇವರು ಸಂತೆಯಲ್ಲಿರುವ ತರಕಾರಿಯಲ್ಲ' ಎಂದು ಸಂತ ಗಾಡಗೇಬಾಬಾ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ

೧೪೧

ಯಾರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವನೆಗಳಿಲ್ಲ ಅಂಧವರಿಗೆ ದೇವರು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆರಿಗೆಯಾಗಿರುವ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳೊಬ್ಬಳು 'ಐದೇಶಿ'ಯ ಪೂಜೆಗೆಂದು ತನ್ನ ಹಸುಗೂಸನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಊರಿನ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಕಾಲಲ್ಲಿ ಚಪ್ಪಲಿ ಧರಿಸಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಜೊತೆಗೆ ಹಿರಿಯರು, ಕಿರಿಯರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಐದೇಶಿಯೆಂದು ಬಾಣಂತಿಯರು 'ಏಳುಕಲ್ಲು'ಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಆ ತಾಯಿಯು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಕಂಡಂತಹ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿದ ಚಪ್ಪಲಿಯಿಂದ ಒದೆಯುತ್ತ ತೋರಿಸಿ 'ಇದೊಂದು ದೇವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊ, ಇನ್ನೊಂದು ದೇವರನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಏಳುಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನು ಒಂದು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ನೀರು ಹಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅರಿಶಿಣ, ಕುಂಕುಮ ಬಳಿದು ಊದುಬತ್ತಿ ಹಚ್ಚಿ, ಕಾಯಿ ಒಡೆದು, ಅವುಗಳಿಗೆ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅವಳು ತನ್ನ ಹಸುಗೂಸನ್ನು ಆ ಕಲ್ಲುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ 'ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟಿರು' ಎಂದು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದ ತಾವು ಒಂದು ಮಹಾನ್ ದೇವಪೂಜೆ ಮಾಡಿದೆವೆಂಬ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲ ಮನೆಗೆ ಮರಳುತ್ತಾರೆ.

ಬಾಣಂತಿಯರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಆ ದೇವರುಗಳಿಗೆ ಅವಳು ಮಾಡಿದ ಆ ಪೂಜೆಯೇ ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಕೊನೆಯ ಪೂಜೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ನೈವೇದ್ಯ ನಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮರುದಿನ ನೀರು ತಂಬಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಶೌಚಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮನುಷ್ಯ ಆ ದೇವರನ್ನೇ ಸ್ವಚ್ಛೆಗೆಂದು ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ನಾವು ಇಂತಹ ದೇವರುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಸಾಧನೆಯೇನು? ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದಾಗಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ದೇವರಿಗಂತೂ ಕೋಳಿ ಮೊಟ್ಟೆ, ಕುರಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ದೇವರು ಒಂದು ವೇಳೆ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳ ರಕ್ಷಕನಾಗಿದ್ದರೆ ಅದ್ದೇಗೆ ಆತ ಅವುಗಳ ಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ? ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ತನಗೆ ಅರ್ಪಿಸೆಂದು ಹೇಳುವವನು ದೇವರು ಹೇಗಾಗುತ್ತಾನೆ?

ಕೆಲವರು 'ನನ್ನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ದೇವರು ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾನೆ ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಮುಖಾಂತರ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮುಗ್ಧ ಜನರು ಅಂಧವರ ಬೆನ್ನಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಮನುಷ್ಯ ಶೌಚಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ನೀರನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂಧವರ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಅದ್ದೇಗೆ ದೇವರು ಬರುತ್ತಾನೆ? ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. 'ಇದು ನಮಗೆ ಮೋಸಮಾಡುವ ತಂತ್ರ' ಎಂಬುದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿಲ್ಲ.

ಇಡೀ ಜಗತ್ತು ಇಂದು ಮಾಹಿತಿ-ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಕಾರಕ

೧೪೨

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿಧ್ಧೆ ಬಾರದು

ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರತಿದಿನ ನವನವೀನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇಡೀ ವಿಶ್ವವೇ ವಿಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗಿ ಸಂಕುಚಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕ್ಕಿತಹ ಕಲ್ಪಗಳಿಗೆ ಸಿಂಧೂರ ಬಳಿದು ಅವುಗಳಿಗೆ ದೇವರೆಂದು ಮಾಡಿ ಕುರಿ, ಕೋಳಿಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಅರ್ಪಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ದುರ್ಯವದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮೇಲಿಂದ ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ಅಜ್ಞಾನ, ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆ ಇದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

‘ರಾಳೆಗಣಿಸಿದ್ದಿ’ಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳ ಹಲವಾರು ಜನರಿದ್ದರು. ಊರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದೇವತೆ ಪದ್ಮಾವತಿ ದೇವಿಯ ಮಂದಿರವಿದೆ. ಪರಂಪರೆಯಂತೆ ಚೈತ್ರಶುದ್ಧ ಸಪ್ತಮಿಯಂದು ದೇವಿಯ ಜಾತ್ರೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಜನರು ಪದ್ಮಾವತಿ ದೇವಿಯನ್ನು ಪಾರ್ವತಿಯ ಅವತಾರವೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ದೇವಿಗೆ ಹೂರಣದ ಹೋಳಿಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಅರ್ಪಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪುರಾತನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಜಾತ್ರೆಯ ಪದ್ಧತಿಯೆಂದು ದೇವಿ ಮುಂದೆ ಕುರಿ ಕೊಯ್ದು ಎರಡೆರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಮನಗೆ ಬಂದ ನೆಂಟರಿಷ್ಟರಿಗೆ ಮಾಂಸಾಹಾರದ ಆತಿಥ್ಯ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಈ ಅನಿಷ್ಟ ರೂಢಿ-ಪರಂಪರೆಗಳು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದವು. ದೇವಿಗೆಂದು ಹೋಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ತಮಗೆಂದು ಮಾಂಸಾಹಾರ ತಯಾರಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

೧೯೯೦ ರಲ್ಲಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಜನರ ಮಾನಸಿಕತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಹಲವು ವಿಚಾರವಂತ ಜನರು ಒಂದೆಡೆಗೆ ಸೇರಿ ಗ್ರಾಮಸಭೆಯಲ್ಲಿ ‘ದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ಕುರಿ ಕೊಯ್ಯುವುದು ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ತಾವು ತಿನ್ನುವುದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಿದೆ?’ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದರು. ‘ಬ್ಲೇಡ್‌ನಿಂದ ಕೈಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಯ್ದುಕೊಂಡು ರಕ್ತವನ್ನು ಹರಿಸುವುದು ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗದ ಕೆಲಸ. ಆದರೆ ಈ ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಗಳ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿ ಬೀಸುವಾಗ ಆ ಜೀವಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ವೇದನೆಯಾಗುತ್ತಿರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ’ ಎಂದು ಗ್ರಾಮಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಯ ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಹೇಗೆಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಊರಲ್ಲಿ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡುವ ಹಲವಾರು ಜನರಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಇದು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದ ಪರಂಪರೆಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ಇದೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಸಭೆಯ ನಿರ್ಣಯದ ಮೂಲಕ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವರ ಭಾವನೆಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರಿಗೆ ನೋವಾದರೆ ಅವು ವಿವೇಕದಿಂದಲೂ ವರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸಿಡಿದೆದ್ದು ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಲ್ಲದೇ

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು, ಧರ್ಮಮಾರ್ತಾಂಡರು ಉರಿಯಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಸುರಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಎರಡು ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರವಾಹಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ದೊಡ್ಡ ಸುಳಿಗಳು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಈ ವಿರುದ್ಧ ಮತಪ್ರವಾಹಗಳ ನಡುವಿನ ಸುರಕ್ಷಿತ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಜನರ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರದಂತೆ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವ ಅನಿಷ್ಟ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಲಾಯಿತು.

ಒಂದು ಬಂಡಿಯ ತುಂಬ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ತಂದು ದೇವಿ ಗುಡಿಯ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿ ಅಲ್ಲಿ ಆ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳಿಂದ ‘ಹೋಮಕುಂಡ’ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ‘ಯಾರ್ಯಾರಿಗೆ ದೇವಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಕೆಯ ಕುರಿ ಕೊಯ್ಯಬೇಕಿದೆಯೋ ಅವರೆಲ್ಲ ಕುರಿ ಕೊಯ್ಯಬಹುದು. ಆದರೆ ದೇವಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕತ್ತರಿಸಿದ ಕುರಿಯ ದೇಹವನ್ನು ಹೋಮದಲ್ಲಿ ಹಾಕಬೇಕು. ಯಾರೂ ಮಾಂಸವನ್ನು ಮನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಾರದು’ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಲಾಯಿತು.

ಗ್ರಾಮಸಭೆಯ ಈ ನಿರ್ಣಯ ತಿಳಿದ ನಂತರ ‘ತಿನ್ನಲು ಮಾಂಸ ದೊರೆಯದಿದ್ದ ವೇಲೆ ಕುರಿ ಕೊಯ್ಯುವುದು ಏತಕ್ಕೆ?’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಕುರಿಯ ಬಲಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದ ದೇವಿಯ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದ ಹಾಗೂ ಪದ್ಮಾವತಿ ದೇವಿ ಅವನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿದಳು. ಅವನ ತಲೆ ಹಾಗೂ ದೇಹ ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆತ ಜೋರಾಗಿ ಚೀರುತ್ತ ಕೈಗಳನ್ನು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ‘ನನ್ನ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಂದ ಜನರಿಗೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಗತಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವರನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಮ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಕಿರುಚಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದ. ದೇವಿಯೇ ಅವನ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿಸುತ್ತಿರುವಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳ ಜನರು ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದರು. ದೇವಿಯ ಪ್ರಕೋಪದಿಂದ ಊರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಕೇಡಾಗುವುದೆಂದು ಜನರಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ‘ಯಾರು ದೇವಿಯ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಂದಿರುವರೋ ಅವರಿಗೆ ದೇವಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ ಹಾಗಿರುವಾಗ ನೀವೇಕೆ ಅಂಜುತ್ತೀರಿ? ನಾವು ದೇವಿ ನೀಡಬಹುದಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದೇವೆ’ ಎಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಜನರು ಕೇಳುವ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆಗ ಒಂದಿಬ್ಬರು ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ಗುಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ‘ಭಡಿ’ಯ ಗಿಡದಿಂದ ಒಂದೊಂದು ಹಸಿ ಭಡಿಗಳನ್ನು ತಂದರು ಹಾಗೂ ಮೈಯಲ್ಲಿ ದೇವಿಯ ಸಂಚಾರವಾಗಿದ್ದ ಭಕ್ತನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಥಳಿಸಿದರು. ಮೊದಲಿನ ಎರಡು ಏಟುಗಳಲ್ಲಿಯೇ

ಅವನ ಮೈಯೊಳಗಿನ ದೇವಿಯ ಸಂಚಾರ ಹೊರಟು ಹೋಗಿತ್ತು ಹಾಗೂ ಈಗ ಮತ್ತಷ್ಟು ಏಟು ತಿನ್ನಬೇಕಾಗುವುದೆಂದು ಆತ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋದ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅವನು ತಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಳೆಗಣಸಿದ್ದಿಯಲ್ಲಿ ಪಶುಬಲಿಯ ಪದ್ಧತಿ ನಿಂತುಹೋಗಿ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ದೇವಿ ಎಂದೂ ಊರಿನ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಯಾರಿಗೂ ಕೆಡುಕನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಕಲ್ಯಾಣವೇ ಆಗಿದೆ. ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಇಂತಹ ಅನಿಷ್ಟ ರೂಢಿ-ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ಮಟ್ಟ ಹಾಕುವುದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂದು ಜನಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಜನಜಾಗೃತಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಕಾಲದ ಬೇಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ.

ರಾಳೆಗಣಸಿದ್ದಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರದ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿದ್ದವು. ಊರಿನ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರದ ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಐದಡಿಯ ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲೊಂದಿತ್ತು. ಜನರು ಅದನ್ನು 'ಬೇತಾಳಬಾಬಾ' ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರೋ ಸಿಂಧೂರ ಬಳಿದಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜನರು ಆ ಕಲ್ಲಿಗೂ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ರಸ್ತೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ವಾಹನ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಬಹಳಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬೇತಾಳಬಾಬಾನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಿತ್ತಿದರೆ ಅದರ ಕೋಪಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಎಂಟುತ್ತು ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಸಲಿಕೆ, ಗುದ್ದಲಿ ತೆಗೆಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇತಾಳಬಾಬಾನನ್ನು ಕಿತ್ತು ತೆಗೆದು ರಸ್ತೆಯ ಒಂದು ಬದಿಗೆ ಇರಿಸಿದರು ಹಾಗೂ ಸಂಚಾರ ಸುಗಮಗೊಳಿಸಿದರು. ಈ ಕಾರ್ಯದಿಂದಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಕೇಡಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ರಸ್ತೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಐದಡಿ ಉದ್ದ ಐದಡಿ ಅಗಲದ 'ಚೌಥರಾ' ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಸ್ತರದ ಕಟ್ಟಡವಿತ್ತು. ಊರಿನಲ್ಲಿಯ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಈ ಚೌಥರಾ ಯಾವ ದೇವರೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರಿಗೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಜನರು ಆ ಚೌಥರಾಕ್ಕೂ ಅರ್ಪಣೆ, ಕುಂಕುಮ ಬಳಿದು, ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಜನರಿಗೆ ಅದು ಯಾವ ದೇವರು ಎಂಬುದೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಅದು ರಸ್ತೆ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದಾಗಿ ಸಂಚಾರಕ್ಕೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಮೂರ್ಖಾಲ್ತು ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಗುದ್ದಲಿ, ಸಲಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ಚೌಥರಾವನ್ನು ಕೆಡವಿದರು. ಈ ಕಾರ್ಯದಿಂದಲೂ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಕೆಡುಕಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಊರಿನ ಇಂಗುಗೆರೆಯ 'ಸಾಯಿಟ್' ಲಾಯಿನ್‌ನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಇಂಗುಗೆರೆಯ ಅಡಿಪಾಯ ಅಗಿಯುವಾಗ ಆ ರೇಖೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಂಕುಮ ಬಳಿದ ದೇವಕಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಜನರು ಅದಕ್ಕೆ ಮ್ಹುಸೋಬಾ ಎಂದೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಲ್ಲನ್ನು ತೆಗೆಯದೆ ಅಡಿಪಾಯ ಅಗಿಯಲು ಬರುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ತೆಗೆದರೆ ಮ್ಹುಸೋಬಾನ ಪ್ರಕೋಪವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಜನ ಹೆದರಿದ್ದರು.

ಮರುದಿನ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮ್ಹುಸೋಬಾನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಿತ್ತೆಸೆದು ಅಡಿಪಾಯ ಅಗಿದರು. ಇದರಿಂದಲೂ ಏನೂ ಕೆಡುಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಇಂಗುಗೆರೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿ ಭೂಮಿಯೂ ನೀರಾವರಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದೆ. ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಅಂಧಶ್ರದ್ಧಾ ನಿರ್ಮೂಲನಾ ಕಾರ್ಯಗಳು ರಾಳೆಗಣಸಿದ್ದಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಿದೆ.

ಅನುವಾದ : ಗಿರೀಶ ಜಕಾಪುರೆ



ಜಾತಿಶಕ್ತಿಗಳು ಮುಗಿಸಿ ಹಾಕಿದ ಲೇಖಕ

ಮೂಲ : ಪಾವಣ್ಣನ್

“ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬರಹಗಾರ ತೀರಿಹೋದ. ಅವನು ದೇವರಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಅವತರಿಸಿ ಬರಲಾರ. ಇಲ್ಲಿಂದಾಚೆಗೆ ಪಿ. ಮುರುಗನ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಶಿಕ್ಷಕ ಬದುಕುತ್ತಾನಷ್ಟೆ”

ಕಳೆದ ವಾರ ಫೇಸ್‌ಬುಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಈ ಅರ್ಥದ ಒಕ್ಕಣೆಯನ್ನು ತಮಿಳು ಲೇಖಕ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಬರೆದು, ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಸೇಲಂ ಬಳಿಯ ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣ ತಿರುಚಂಗೋಡಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಾರ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿದ ವಿರೋಧದ ಕಿಚ್ಚು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಸ್ಥಿರವಾದ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ ಬರಹಗಾರರನ್ನು ಮುಗಿಸಿಹಾಕಿತ್ತು.

ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಗಂಭೀರವಾದ ಸಾಹಿತಿ. ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಸೃಜನಶೀಲ ಕೆಲಸದಿಂದ ಸಣ್ಣಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ ಹಾಗೂ ಸಂಶೋಧನಾ ಪ್ರಬಂಧಗಳ ಮೂಲಕ ಛಾಪು ಮೂಡಿಸಿದ ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಮಾಡಿದರು. ತಾನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಮೇಸ್ಪರೆನಿಸಿದ್ದ ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಲೇಜು ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸದಾ ಅವರನ್ನು ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸುತ್ತುವರಿದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ದೃಶ್ಯ. ಪದವಿ ಮುಗಿಸಿ, ಕೆಲಸ ಗಿಟ್ಟಿಸಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋದ ಹಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು

ಈಗಲೂ ಅವರ ಜೊತೆ ಸಂಪರ್ಕ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ‘ಕೂಡು’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಸಂವಾದ ನಡೆಸಲು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಸಭೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಿರುವವರು ಇದೇ ಪೆರುಮಾಳ್. ಜಾತಿ ಹೇಗೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಅನುಭವ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಹಲವರು ಬರೆದ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಅವರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹೊರತಂದಿದ್ದರು. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ವರ್ಗಾವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಸಗಾಯಮ್ ಎಂಬ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸಿದಾಗ, ‘ಸಗಾಯಮ್ ಸೈದ ಸಗಾಯಮ್’ (ಸಗಾಯಮ್ ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯ) ಎಂಬ ಕರಪತ್ರವನ್ನು ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಆ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿ ಬಡವರು ಹಾಗೂ ರೈತರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪಟ್ಟ ಶ್ರಮದ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಸೇಲಂ ನಗರದ ಬಳಿಯ ತಿರುಚಂಗೋಡು ಪಟ್ಟಣದವರು ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್. ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಭೌಗೋಳಿಕ ಮಾಹಿತಿ ಹಾಗೂ ಆಚರಣೆಗಳ ಕುರಿತು ಅವರಿಗೆ ಆಳವಾದ ಜ್ಞಾನವಿದೆ. ಸೇಲಂ, ಈರೋಡ್, ತಿರುಪೂರ್, ಕರೂರ್, ನಮಕ್ಕಾಲ್, ಕೋಯಿಮತ್ತೂರು, ಧರ್ಮಪುರಿ, ಕೃಷ್ಣಗಿರಿ ಹಾಗೂ ಪಳನಿ ಜನರ ಕೊಂಗು ಆಡುಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಿವರ ನೀಡುವಂಥ ಬೃಹತ್ ಪದಕೋಶವನ್ನು ಅವರು ಹೊರತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇತರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ವಿಶ್ಲವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು ಮಾಡುವ ಇಂಥ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಅಗ್ಗಲಿಕೆ ಅವರದು. ತಮ್ಮ ನೆಲದ ಬಗೆಗಿನ ಪ್ರೀತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅದಮ್ಯ ತುಡಿತದಿಂದಷ್ಟೇ ಅವರಿಗೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದು. ತನ್ನ ಸಣ್ಣಕಥೆಗಳು ಹಾಗೂ ‘ಏರುವೆಯಿಲ್’, ‘ಕೊಳಮಾದಾರಿ’, ‘ನಿಳಲ್‌ಮುಟ್ಟಮ್’, ‘ಕಂಗಣಂ’, ‘ಮಾದೊರುಬಾಗನ್’, ‘ಪೂಕ್ಕುಳಿ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳಿಂದ ಅವರು ತಲುಪಿದ ಓದುಗರು ಅಸಂಖ್ಯ. ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ದಮನಿತ ವರ್ಗಗಳ ಬಗೆಬಗೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹಾಗೂ ಬದುಕನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕುಸುರಿತನ, ಕಲಾತ್ಮಕತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಅವು ಗಮನಾರ್ಹ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಅವರ ಕಾದಂಬರಿ ‘ಪೂಕ್ಕುಳಿ’ ಅಂತರ್ಜಾತಿಯ ವಿವಾಹದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಯ ಹುಡುಗ, ಹುಡುಗಿಯ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮವೇ ಕಾದಂಬರಿಯ ವಸ್ತು. ತಮ್ಮ ಜಾತೀಯತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹುಡುಗನ ತಾಯಿ ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಿಗರು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಆಗದಂತೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಮಾಡುವ ಕುತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಾದಂಬರಿ ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕಲಾ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬರಹದ ಮೂಲಕ ಹೇಗೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೂ ಪೆರುಮಾಳ್ ಅವರ ಕೃತಿಗಳು

ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಬಲ್ಲವು.

‘ಮಾದೊರುಬಾಗನ್’ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಅವರು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಕಾದಂಬರಿ. ವೈವಾಹಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯಾಗಲಾರದವಳ ನೋವು, ತೊಳಲಾಟಗಳನ್ನು ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದೆ. ಮದುವೆಯಾಗಿ ತಿಂಗಳುಗಳಾದರೂ ತಾಯಿಯಾಗಲಾರದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣವೂ ಹೀಯಾಳಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅವಳು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳೇ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥೆ. ಹೀಯಾಳಿಕೆಗೆ ಗುರಿಯಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ತಾನು ತಾಯಿಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಹಠ ಅವಳಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿಸುವ ವಾರ್ಷಿಕ ರಥೋತ್ಸವದ ಸಂದರ್ಭ ಅವಳಿಗೆ ತಾಯಿಯಾಗುವ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ‘ತಯಿಯಾಗದವಳು’ ಆ ದಿನ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸೇರುವ ಜನರಲ್ಲಿ ತನಗಿಷ್ಟವಾದ ಪುರುಷನನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಅವನ ಜೊತೆ ಲೈಂಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಎನ್ನುವುದು ನಂಬಿಕೆ. ಅವಳ ಗಂಡ ಈ ಆಯ್ಕೆಯನ್ನು ಅವಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮುಂದಿನ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಆ ಆಯ್ಕೆಯಿಂದ ತಾಯಿಯಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಬಗೆಹರಿದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅವನೇ ಸಲಹೆ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಅವಳು ಕಟುವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಬರುವ ನಿರಂತರ ಚುಚ್ಚು ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಕ್ರಮೇಣ ಆ ಆಯ್ಕೆ ಆಶಾಕಿರಣದಂತೆ ಕಂಡು, ಆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯಾಗುವ ಧೈರ್ಯ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಆ ಆಯ್ಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ತನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇದೆಯೆಂದು ಅವಳು ಹೇಳಿದಾಗ, ಅವನು ಕುಸಿದು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಆ ಆಯ್ಕೆಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ್ದ ಆತ ದಿಢೀರನೆ ತನ್ನ ನಿಲುವನ್ನು ಬದಲಿಸಿ, ಅವಳ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಅನ್ಯಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಅವಳು ಆ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆದೇ ತೀರಬೇಕು ಎಂದು ಹಠ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ರಥೋತ್ಸವದ ದಿನ ಸಂಜೆ ಅವಳ ಗಂಡ ಮದ್ಯದ ಕೂಟ ನಡೆಯುವ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕಂಠಮಟ ಕುಡಿದು, ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರುತ್ತಾನೆ. ಅವಳು ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಸುತ್ತು ಹಾಕುತ್ತಾಳೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಅವಳು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ರಾತ್ರಿ ನಾಪತ್ತೆಯಾಗುತ್ತಾಳೆ.

ಕಾದಂಬರಿಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ‘ಮಾದೊರುಬಾಗನ್’ ಅರ್ಧನಾರೀಶ್ವರನ ತಮಿಳು

ಹೆಸರಿದು. ತಿರುಚಂಗೋಡಿನ ದೇವಾಲಯದ ದೇವ ಅರ್ಧನಾರೀಶ್ವರ. ಕೌಟುಂಬಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯು ತನ್ನ ದೇಹ, ಮನಸ್ಸಿನ ಅರ್ಧ ಭಾಗವಿದ್ದಂತೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವವನೇ ಗಂಡ ಎನ್ನುವುದರ ಸಂಕೇತರೂಪ ಈ ದೇವರು. ಗಂಡನಾದವನು ಮೊದಲಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು, ಅವಳ ಬೇಕು-ಬೇಡಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಕಾದಂಬರಿಯ ನಾಯಕ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಅರ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ, ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ಥಿರಾಸ್ತಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಾದೊರುಬಾಗನ್ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯನೇ ಆದ ಆ ಪುರುಷ ಮಾದೊರುಬಾಗನ್‌ನಂತೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅತಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪುರುಷನಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಾದಂಬರಿಯು ಈ ಅಂಶವನ್ನು ತಣ್ಣಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ರಥೋತ್ಸವದ ಆ ಒಂದು ದಿನ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಕೊಡುವ ವಿಶೇಷ ಅವಕಾಶ ಹಿಂದೆ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಹೌದು. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದು ಕಾದಂಬರಿಯ ಕೇಂದ್ರವೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಕಾದಂಬರಿಯ ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಆ ಆಯ್ಕೆಯ ಚರ್ಚೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವ ಗಂಡನಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಬರುವ ಮರದ ತುಂಡಿನಂತೆ ಆ ಆಯ್ಕೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ವೈಭವೀಕರಿಸಿಲ್ಲ. ಟೀಕಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಸಮುದಾಯದ ಮೂದಲಿಕೆಯಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅದು ಕೊನೆಯ ಆಯ್ಕೆ ಎಂಬಂತೆ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ತಮಿಳು ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಇದನ್ನು ಒನ್ ಪಾರ್ಟ್ ವುಮೆನ್ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷಿಗೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡಲಾಯಿತು ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಓದುಗರು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೦೧೪ ರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ‘ಕೊಂಗು ವೇಲರ್ ಸಮುದಾಯ ಒಕ್ಕೂಟ’ದ ಕೆಲವರು ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಆಯೋಜಿಸಿದರು. ಕೊಂಗು ವೇಲರ್ ಸಮುದಾಯದ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ತಿರುಚಂಗೋಡು ದೇವರನ್ನು ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಹೇಳನಕಾರಿಯಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಅದರಿಂದ ಆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಬಲವಾದ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟ ಜನರ ಭಾವನೆಗೆ ಧಕ್ಕೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಪ್ರತಿಭಟನಾಕಾರರು ಆರೋಪಿಸಿದರು. ಬೀದಿ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಭೆ ನಡೆಸಿದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ವಿರುದ್ಧ ಕರಪತ್ರಗಳನ್ನು ಹಂಚಿದರು. ಕೆಲವು ಗುಂಪುಗಳು ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಅವರು ಬೇಷರತ್ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ, ಅಂಗಡಿ ಮುಂಗಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಂದ್ ಮಾಡಿದವು. ಜನರ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜದ ಸೌಹಾರ್ದತೆಗೆ

ಭಂಗ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಬರಹ ಪೆರುಮಾಳ್ ಅವರದ್ದು ಎಂದು ಈ ಗುಂಪುಗಳು ವಾದ ಮುಂದಿಟ್ಟವು. ತಿರುಚಂಗೋಡಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿರುವ ಕೃತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಾಪಸ್ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಅವರಿಗೆ ಒತ್ತಡ ಹೇರಿದವು. ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮಾರ್ಗದ ಪ್ರಸ್ತಾಪದ ಕುರಿತು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಉದ್ದುದ್ದ ಚರ್ಚೆಗಳೂ ನಡೆದವು. ಕಾದಂಬರಿಯ ವಿವಿಧ ಪಾತ್ರಗಳ ಪೋಷಣೆ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬ ಸಂವಾದ ಕೂಡ ನಡೆಯಿತು. ಆ ಸಂಗತಿ ಇರುವ ಕಾದಂಬರಿಯ ಪುಟಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಜೆರಾಕ್ಸ್ ಮಾಡಿಸಿ, ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಜಾತಿಯ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಹಂಚಿ, ಅದು ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಅವರ ಚಿಂತನೆ ಎಂದು ಹುಯಿಲೆಬ್ಬಿಸಿದರು. ತೀವ್ರವಾದ ವಿರೋಧಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ನಂಬಿಸಿ, ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ವಿರುದ್ಧ ಎತ್ತಿಹಿಡಿದಲ್ಲಿ ಜಾತಿಶಕ್ತಿಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾದವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಜನರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನೂ ಕೆರಳಿಸಿದವು. ಜನರ ಮನವೊಲಿಸಿ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಮನವಿಯನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸಿದವು. ವಿರೋಧಿಸುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾದದ್ದೇ, ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ನಿತ್ಯವೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವಂತಾಯಿತು. ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಅವರ ಪ್ರವೇಶವನ್ನೇ ನಿಷೇಧಿಸುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೂ ವಿರೋಧಿಗಳು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲವು ಬರಹಗಾರರು ಹಾಗೂ ಎಡಪಂಥೀಯರು ಬೆಂಬಲ ಸೂಚಿಸಿದರಾದರೂ, ತಿರುಚಂಗೋಡಿನಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ನಿಜವಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಭದ್ರತೆಯೇ ಸಿಗದ ಕಾರಣ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಬದುಕಿನ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಆತಂಕದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಾಯಿತು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಹಾಗೂ ಜಾತಿ ಗುಂಪುಗಳ ನಡುವೆ ಆರ್‌ಡಿಒ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಧಾನ ಸಭೆಯನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಲಾಯಿತು. ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳಷ್ಟು ಸುದೀರ್ಘ ಅವಧಿ ಚರ್ಚೆಯ ನಂತರ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ವಾಪಸ್ ಪಡೆಯುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಜಾತಿ ಗುಂಪುಗಳು ವಿರೋಧಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದವು. ಈ ಘಟನೆ ನಡೆದ ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ತನ್ನೊಳಗಿನ ಬರಹಗಾರನ ಮರಣ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ದಿಢೀರನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನನ್ನು ಸ್ವಿಚ್‌ಆಫ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಪರ್ಕಗಳನ್ನೂ ಕಡಿದುಕೊಂಡರು. ಚರ್ಚೆಗೆ ಗ್ರಾಸವಾದ ಆ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ವಾಪಸ್ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದರು.

ಇದು ದುರಂತದ ಸಂಗತಿ. ಬರಹಗಾರರು ಬರೆದ ಸಹಸ್ರಾರು ಪತ್ರಗಳು, ಘೋಷಣೆಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರನ್ನು ತಲುಪಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದೇ

ಜಾತಿಶಕ್ತಿಗಳ ಗುಂಪು ನಡೆಸಿದ ಮಾತುಕತೆ, ಮನವಿಗಳು ಅತಿ ವೇಗವಾಗಿ ತಲುಪಿದವು. ಸರ್ಕಾರವು ಲೇಖಕರಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಜಾತಿ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕವಿ ಭಾರತೀಯಾರ್ 'ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಎನ್ನುವುದೇ ಇಲ್ಲ' ಎಂಬ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಪ್ರಾಚೀನ ತಮಿಳಿನ ಪ್ರಮುಖ ಕವಯಿತ್ರಿ ಅವ್ವೈ, 'ಯಾರು ದಾನ ಮಾಡುವರೋ ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು. ದಾನ ಮಾಡದೇ ಇರುವವರು ಸಣ್ಣತನದವರು' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. 'ಭೂಮಿ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹುಟ್ಟು ಸಾಮಾನ್ಯ' ಎಂದು ತಿರುವುಳ್ಳುವಾರ್ ಕೂಡ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪರಂಪರೆಯು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮ ಹೃದಯವಂತಿಕೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇವೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇವತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಬರಹಗಾರರ ಮೇಲಿದೆ. ಬರಹಗಾರರ ಜೊತೆ ಸತತವಾಗಿ ಅನುಸಂಧಾನ ನಡೆಸುವ ಸಮಾಜ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಜಾತೀಯ ಪ್ರಚ್ಛೇದ ಬೇರೆ ಜಾತಿಯವನನ್ನು ಅನ್ಯ ಎನ್ನುವಂತೆ ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಆರೋಗ್ಯಕರ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬೇರೆ ಜಾತಿಯವನನ್ನು ಅನಗತ್ಯ ವಿರೋಧಿ ಎನ್ನುವಂತೆ ಭಾವಿಸಲು ಈ ಧೋರಣೆ ಕುಮ್ಮಕ್ಕು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಯಾವ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವರೋ ಅದೇ ಸರಿ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಜಾತೀಯವಾದಿಗಳು ಬಂದು, ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಅರಾಜಕತೆಗೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಇವತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿ ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ತನ್ನ ಬಲವರ್ಧನೆಗಾಗಿ ಪದೆಪದೇ ಜೋರು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಸಮುದಾಯ ಬೊಬ್ಬೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ಜಾತಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಗುಂಪುಗಳಿಗಿಂತ ತಾನೇ ಪರಮ ಸ್ವತಂತ್ರ, ಬಲಾಢ್ಯ ಎಂದು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಅರಾಜಕತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ದೇವರು, ಧರ್ಮ ಕುರಿತಂತೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಅವಹೇಳನಕಾರಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯ ಮೂಡಿಸಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬರಹಗಾರನನ್ನೇ ಹೊಣೆಯಾಗಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಸಮಾಜ ವಿರೋಧಿ ಎನ್ನುವಂತೆ ಬಿಂಬಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಬರಹಗಾರನ ಘನತೆಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯಗಳು ಅವನು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಆಸಾಮಿ ಎಂಬ ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಹುನ್ನಾರದಿಂದಲೇ ದೊಡ್ಡ ಬದ್ಧತೆ ಇರುವ ಬರಹಗಾರ ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯಗಳ ಧೋರಣೆಗೆ ಬಲಿಪಶುವಾದರು.

ಜಾತೀಯತೆ ಪರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಸಮಾಜದ ಜೊತೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸುವುದು ತುಂಬ ಕಷ್ಟಕರ. ಜಾತೀಯತೆ ಅಗತ್ಯವೋ, ಲೇಖಕನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅಗತ್ಯವೋ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮುಂದಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವು ಮೌನವಾಗಿ ಜಾತೀಯತೆಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದು ಇಂದಿನ ಕಹಿ ಸತ್ಯವಾದರೂ, ಲೇಖಕನು ನಿರ್ಭೀಡೆಯಿಂದ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಜೊತೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸುವುದು ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯ. ಪೆರುಮಾಳ್ ಮುರುಗನ್ ಅವರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯಷ್ಟೇ ದನಿ ಎತ್ತುವುದಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೂ ದನಿ ಎತ್ತುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರುವುದು ಅಂಥ ಚರ್ಚೆಯ ಮೂಲಕವೇ.

ಅನುವಾದ : ವಿಶಾಖ ಎನ್



ಅನುಬಂಧ
ಲೇಖಕರ ಪರಿಚಯ

ಕಕೀನ್ಯ ಟೈಯ

ಕೀನ್ಯಾದ ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ತನ್ನೂರಿನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಬದುಕಿನ ಬವಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಬೆಳೆದವಳು. ಇದನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಹೊತ್ತು ಟೀಚರ್ ಆಗುವ ಕನಸು ಕಂಡವಳು.. ತನ್ನ ಸಮುದಾಯದ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ೧೨ನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ 'ಸ್ಟ್ರೀ ಸುನತಿ'(ಸ್ಟ್ರೀ ಜನನಾಂಗವನ್ನು ಊನಗೊಳಿಸುವಿಕೆ) ಎನ್ನುವ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ತನಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡುವುದಾದರೆ ಮಾತ್ರ ತಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವುದಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿದವಳು.

ಕಕೀನ್ಯ ಟೈಯ ಈ ಆಚರಣೆಯ ವಿರುದ್ಧ ತನ್ನ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ನಂತರ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿಯೇ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಸ್ತ್ರೀಸಬಲೀಕರಣ, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವರ ಹಕ್ಕಿನ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ 'ಕಕೀನ್ಯ ಸೆಂಟರ್ ಫಾರ್ ಎಕ್ಸಲೆನ್ಸ್' ಎನ್ನುವ ಈ ಶಾಲೆ ೨೦೦೭ರಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಗಿದೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ತನ್ನೂರಿನ ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು ಸ್ವಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಕಕೀನ್ಯ ಟೈಯ ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಚಳುವಳಿಗಾರ್ತಿ. ಈಕೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿ ಹಲವು ಪುರಸ್ಕಾರಗಳು ಬಂದಿವೆ. ೨೦೦೮ರಲ್ಲಿ ವೈಟಲ್ ವಾಯ್ಸ್ ಗ್ಲೋಬಲ್ ಲೀಡರ್‌ಶಿಪ್, ೨೦೧೦ರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಜಿಯೋಗ್ರಾಫಿಕ್ ಎಮರ್ಜಿಂಗ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ಲೋರರ್, ನ್ಯೂಸ್ ವೀಕ್‌ನವರು 'ಜಗತ್ತನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬಲ್ಲ ಮಹಿಳೆಯರು' ಎಂದು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ೧೫೦ ಮಂದಿಯಲ್ಲಿ ಈಕೆ ಕೂಡ ಒಬ್ಬಳು. ೨೦೧೩ರಲ್ಲಿ ಸಿಎನ್‌ಎನ್ ಹೀರೊ ಎನ್ನುವ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಈಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿ ಬಿಬಿಸಿ ಒಂದು ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಿದೆ.

ಅಮೃತಾ ಪ್ರೀತಂ (೧೯೧೯-೨೦೦೫)

ಪಂಜಾಬಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಭಾರತದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕವಯಿತ್ರಿ ಮತ್ತು ಲೇಖಕಿ. ಅವರು ೨೦ ಕವನ ಸಂಕಲನ, ೨೪ ಕಾದಂಬರಿ, ೧೫ ಕಥಾ ಸಂಕಲನ

ಹಾಗೂ ೨೩ ಸಂಪುಟಗಳ ಗದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕಥೆ, ಕವಿತೆ, ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಭಾರತೀಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಅನುವಾದಗೊಂಡಿವೆ. ಅವರಿಗೆ ಪದ್ಮವಿಭೂಷಣ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಂದಿವೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರದ ದೇಶ ವಿಭಜನೆಯ ಕಾಲದ ಹಿಂಸೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದ ಅಮೃತಾ ತಮ್ಮ 'ಆನ್ ಎಲಿಜಿ ವಾರಿಸ್ ಷಾ' ಕವಿತೆ ಮತ್ತು 'ಪಿಂಜರ್' ಕಾದಂಬರಿಗಳಿಂದ ಅಮರರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಎನ್ ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ

ಎಫಟಿಯುಸಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆಯ ನಾಯಕರಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಚಲಿತ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ಕುರಿತು ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಹಸ್ತರು. ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಎಲ್. ಆರ್. ಸಿ. ಎಂಪ್ಲಾಯೀಸ್ ಫೆಡರೇಷನ್ ಉಪ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿರುವ ಸುಂದರಮೂರ್ತಿ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸೇಂಟ್ ಜೋಸೆಫ್ಸ್ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಪದವಿ ಪಡೆದು ಭಾರತೀಯ ಜೀವ ವಿಮಾನಿಗಮದಲ್ಲಿ ಸುದೀರ್ಘ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದವರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು ನಾಯಕತ್ವವನ್ನು ನೀಡಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ರಾಂ ಪುನಿಯಾನಿ

ಇವರು ವೈದ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಚಿಂತಕರೂ ಹೌದು. ಈಗ ಮುಂಬೈನಲ್ಲಿ 'ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ನಿರಪೇಕ್ಷತೆ' ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ನೇಹಾ ದೀಕ್ಷಿತ್

ಇನ್ನೂ ಕಿರಿಯ ವಯಸ್ಸಿನ ತನಿಖಾ ಪತ್ರಕರ್ತೆ. ತೆಹಲ್ಕಾದೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ವೃತ್ತಿ ಜೀವನ ಆರಂಭಿಸಿ ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲೇ ಅಪಾರ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಹಲವಾರು ಪತ್ರಿಕಾ ರಂಗದ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ. 'ಯುನೆಸ್ಕೋ'ದ ೨೦೧೧ ರ ತನಿಖಾ ಪತ್ರಿಕಾ ವರದಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಮಾನವ ಹಕ್ಕು, ಆರೋಗ್ಯ ಮುಂತಾದವು ಅವರ ಆಸಕ್ತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು. ಪ್ರಸ್ತುತ ಹೆಡ್‌ಲೈನ್ಸ್ ಟು ಡೆ ಟಿ. ವಿ. ಚಾನೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಲವಣಂ

೧೯೩೦ರಲ್ಲಿ ಜನನ. ಖ್ಯಾತ ನಿರೀಶ್ವರವಾದಿ, ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅನುಯಾಯಿ ಗೋರಾ ಅವರ ಪುತ್ರ. ತಂದೆಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಸೇವೆ. ವಿನೋಬಾ ಅವರ ಭೂದಾನ ಚಳುವಳಿಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಂಧ್ರಾ ಮತ್ತು ಒರಿಸ್ಸಾಗಳಲ್ಲಿ ವಿನೋಬಾ ಅವರಿಗೆ ಭಾಷಾಂತರಕಾರರಾಗಿ ಕೆಲಸ. 'ಸಂಸ್ಕಾರ್' ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಸೇವಾ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಕ ಪತ್ನಿಯ ಜೊತೆಗೂಡಿ ಆಂಧ್ರದ ಜೋಗಿನಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರು.

ದೇವಸಹಾಯಂ

ನಿವೃತ್ತ ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿ. ಜೆಪಿ ಅವರನ್ನು ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಚಂಡೀಗಡದಲ್ಲಿ ಬಂಧನದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಚಂಡೀಗಡದ ಜಿಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಜಿಸ್ವೇಚ್ಛಾಗಿ ಜೆಪಿ ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಜತನದಿಂದ ನೋಡಿಕೊಂಡವರು. ಈಗ ಪರಿಸರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಬದ್ಧವಾದ ಸ್ವಯಂಸೇವಾ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅಮಿತ್ ಬಾಧುರಿ

ಇವರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಮರ್ಶಕರಾಗಿ ಮತ್ತು ವಿಶ್ಲೇಷಕರಾಗಿ ಖ್ಯಾತರಾದವರು. ನವ್ಯಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿ ಬರೆದ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯ ಲೇಖಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳು ಅವುಗಳ ಸಕ್ರಿಯ ಪಾತ್ರಗಳ ಕುರಿತ ಅವರ ಬರಹಗಳು ತುಂಬಾ ಗಮನಾರ್ಹವೆನಿಸಿವೆ. ಇವರ ಆರಂಭದ ಬರವಣಿಗೆಗಳು ಆರ್ಥಿಕ ರಚನೆ, ಹಿಂದುಳಿದ ಕೃಷಿ ಹಾಗೂ ಬಂಡವಾಳ ಹೂಡಿಕೆಯ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಬಗ್ಗೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಹಾಗೂ ಜಾಗತಿಕರಣದ ಕುರಿತಾಗಿ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಪ್ರೊ. ಬಾಧುರಿ ಅವರು 'ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಲೆಡ್ ಗ್ರೋಥ್ ಸ್ಟ್ರೇಟೇಜಿ' ಮತ್ತು 'ಡೆವೆಲ್ಪಿಂಗ್ ಟೆರ್ರಿಟರಿ' ಜಾಗತಿಕರಣ ಭಾಗವಾಗಿ ಭಾರತ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿರುವ ಈ ಎರಡೂ ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ವಿಮರ್ಶಾ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಂಬ್ರಿಜ್

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಪಿಎಚ್‌ಡಿ ಪದವಿ ಗಳಿಸಿರುವ ಇವರು ದೇಶ-ವಿದೇಶಗಳ ಅನೇಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸದ್ಯ ಎಮೆರಿಟಸ್ ಪ್ರೊಫೆಸರಾಗಿ ಜೆಎನ್‌ಯು ದೆಹಲಿ, ಸಂದರ್ಶಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಪೊಬಿಯಾ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಲವಾರು ಪುಸ್ತಕ ಮತ್ತು ೭೦ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಜರ್ನಲ್‌ಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಡೆವೆಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ವಿಥ್ ಡಿಗ್ನಿಟಿ, ಗ್ರೋಥ್, ಡಿಸ್ಟಿಬ್ಯೂಶನ್ ಅಂಡ್ ಇನ್ನೋವೇಶನ್ ಕೃತಿಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಶಂಸೆಗೊಳಗಾಗಿವೆ. ಮಡದಿ ಮಾಧುರಿ ಬಾಧುರಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ ಸಮುದಾಯ, ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸಕ್ರಿಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ದೇವದತ್ತ ಪಟ್ಟಾಯಕ್

ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸವಾಗಿರುವ ಇವರು ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕರು. ಪೌರಾಣಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರು. ಮೂವತ್ತಕ್ಕೂ ಮಿಕ್ಕಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಿಥ್=ಮಿಥ್ಯ, ಬಿಜನೆಸ್ ಸೂತ್ರ, ದಿ ಪ್ರೆಗ್ನಂಟ್ ಕಿಂಗ್, ಜಯಾ: ಅನ್ ಇಲ್ಲಸ್ಟ್ರೇಟೆಡ್ ರಿಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಆಫ್ ದಿ ಮಹಾಭಾರತ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಾರಾಟದಲ್ಲಿ ದಾಖಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಿವೆ. ವೈದ್ಯಕೀಯ ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿರುವ ಇವರು ಹೆಲ್ತ್‌ಕೇರ್ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡವರು. ಅಪೋಲೊ ಹೆಲ್ತ್ ಸ್ಟ್ರೀಟ್ ಮತ್ತು ಸನೋಫಿ ಅವೆಂಟಿಸ್ ಕಂಪನಿಗಳ ಜತೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಬರವಣಿಗೆಗಳು ಪೌರಾಣಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವಂತಹ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸಂಕೇತಗಳು, ವ್ಯವಹಾರ ನಿರ್ವಹಣೆಗೆ ಬೇಕಾದ ನಾಯಕತ್ವದ ಗುಣಗಳು ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಧುನಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಒಳನೋಟಗಳನ್ನು ದರ್ಶಿಸುತ್ತವೆ. ವ್ಯವಹಾರ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಇವರ ಅಂಕಣ ಬರಹಗಳು 'ಎಕನಾಮಿಕ್ಸ್ ಟೈಮ್ಸ್' ನಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ. ಮಿಡ್ ಡೇ, ಸ್ಪೀಕಿಂಗ್ ಟ್ರಿ, ಡೇಲಿ ಓ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ. ಇವರು ಸಿಎನ್‌ಬಿಸಿ ಟಿ ವಿ ಮತ್ತು ಸಿಎನ್‌ಬಿಸಿ ಆವಾಜ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಶೇಷ ಸಂಚಿಕೆಯಾದ 'ಬಿಜನೆಸ್ ಸೂತ್ರ' ದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಪುರಾಣ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಸಮನ್ವಯಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ವಿದ್ಯಾಭೂಷಣ ರಾವತ್

ಬರಹ ಮತ್ತು ಹೋರಾಟ ಎರಡನ್ನೂ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭೂಷಣ ರಾವತ್ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಮುದಾಯಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರ ಕಾಳಜಿಯುಳ್ಳವರು. ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶ, ಉತ್ತರಕಾಂಡ ಹಾಗೂ ಇತರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಜನಜೀವನ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ಕುರಿತು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಲೇಖನ ಹಾಗೂ ಹದಿನೈದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಕ್ಷ್ಯಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದು ಭಾರತದ ಅನೇಕ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿರುವ ಇವರ ಹಲವಾರು ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣ ಮತ್ತು ಸಮ್ಮೇಲನಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನವ ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ಮಾನವ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾವತ್ ಆ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಸತ್ಯ ಶಿವರಾಮನ್

ಇವರು ಮುದ್ರಣ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾರ ಪತ್ರಕರ್ತರಾಗಿದ್ದು ೨೫ ವರ್ಷಗಳಕ್ಕೂ ಅಧಿಕವಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣ ಹಾಗೂ ಆಗ್ನೇಯ ಏಷ್ಯಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಡಿಯಾಸ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಲ್ಯಾಂಗ್ವೇಜ್ ಪ್ರೆಸ್‌ನಿಂದ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ನಂತರ ಥೈಲೆಂಡಿಗೆ ೧೯೯೨ರಲ್ಲಿ ತೆರಳಿ, ಅಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ವರದಿಗಾರರಾಗಿ ನ್ಯೂ ದೆಹಲಿ ಟೆಲಿವಿಸನ್ ಮತ್ತು ಸೀನಿಯರ್ ರೈಟರ್ ವಿಥ್ ಏಶಿಯಾ ಟೈಮ್ಸ್ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೯೯-೨೦೦೦ರಲ್ಲಿ ಯುಎನ್ ಎಸ್ಕೆಪ್ ಇದರ ದೃಶ್ಯ-ಶ್ರವ್ಯ ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಚಿಕೆಗಳಾದ ಮ್ಯಾಟರ್ ಆಫ್ ರೈಟ್ಸ್ ಇದರ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿರ್ಮಾಪಕ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಲೈಟ್ಸ್ ಆಫ್ ಎಂಬ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಚಿತ್ರ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಚಿತ್ರವು ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ಖಾಸಗೀಕರಣದ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಇವರು ರಿಯಾಕ್ಟ್ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ಇತ್ತೀಚಿನ ವಿಡಿಯೋ 'ಅಂಟಿಬಾಟಿಕ್ ರೆಜಿಸ್ಟನ್ಸ್ ಫಾರ್ ಇಡಿಯಟ್ಸ್' ಗಮನ ಸೆಳೆದಿದೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇವರು ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಚಿತ್ರ 'ಹೂ ಕಿಲ್ಡ್ ಅಂಟಿಬಾಟಿಕ್ಸ್'ದ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಹಸನ್ ಸುರೂರ್

ಇಸ್ಲಾಂನ ಓರ್ವ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಡಿತರು, ಬುದ್ಧಿಜೀವಿ ಬರಹಗಾರರೆನಿಸಿರುವ ಹಸನ್ ಸುರೂರ್ ಅವರು ಜಾಗತಿಕ ಇಸ್ಲಾಂ ಕುರಿತು, ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಭಾರತದ ಇಸ್ಲಾಂ ಸಮಾಜ ಕುರಿತು ವಿಶೇಷ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. 'ಭಾರತದ ಮುಸ್ಲಿಮರ ವಸಂತಕಾಲ' ಎಂಬುದು ಅವರ ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಪ್ರಕಟಿತ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿದೆ.

ತನು ಮೆಹತಾ

ಮುಂಬೈ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಕೀಲೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪರ್ಯಾಯ ನ್ಯಾಯವ್ಯವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಕ್ರಿಯ ಕಾರ್ಯಕರ್ತೆ ಕೂಡ ಹೌದು. ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ನಡತೆಯ ಮುಖಾಂತರ ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಬಿದ್ದಾಗ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಚಿಂತನೆ, ಮಾನವೀಯ ಕಾಳಜಿ ಇವರದಾಗಿದೆ. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ತನು ಮೆಹತಾ ಅವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಆಸಕ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ತಲ್ವೀಜ್ ಅಹ್ಮದ್

ಇವರು ಮಾಜಿ ರಾಜತಾಂತ್ರಿಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿದವರು. ಹಾಗೂ ಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕರು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮದ ಒಳ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ವೈಚಾರಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರು.

ಜಾವೇದ್ ಅಖ್ತರ್

ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ದಶಕಗಳಿಂದ ಹಿಂದಿ ಸಿನೆಮಾರಂಗದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಲೇಖಕರೆಂದು (ಶೋಲೆ, ದೀವಾರ್, ಬೇತಾಬ್, ಸಾಗರ್ ಇತ್ಯಾದಿ) ಹಾಗೂ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಚಿತ್ರಗೀತಕಾರರೆಂದು (ತೇಜಾಬ್, ೧೯೪೨ ಲವ್ ಸ್ಟೋರಿ, ಲಗಾನ್, ದಿಲ್ ಜಾಹತಾ ಹೈ) ಅದ್ಭುತ ಯಶಸ್ಸು ಗಳಿಸಿರುವ ಜಾವೇದ್ ಅಖ್ತರ್ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ, ಆಧುನಿಕ ಸಂವೇದನೆಯ ಕವಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರ ಪ್ರಥಮ ಕವಿತಾ ಸಂಗ್ರಹ 'ತರ್ಕಶ್' ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಅಖ್ತರ್ ಇನ್ನೊಂದು ತೆರದಲ್ಲಿ ಸೃಜನಶೀಲ ಚಿಂತಕ, ಚಳುವಳಿಗಾರ. ೨೦೦೨ರಲ್ಲಿ ಇವರು ಪದ್ಮಭೂಷಣ ಪುರಸ್ಕೃತರು. ವಿಚಾರಶೀಲ, ಪ್ರಗತಿಪರವಾದ ಎಲ್ಲ ಚಳುವಳಿಗಳಲ್ಲೂ ಭಾಗವಹಿಸುವವರು.

ಡಾ. ಆನಂದ ತೇಲ್ತುಂಬೆ

ದೇಶದ ಖ್ಯಾತ ಚಿಂತಕರು ಹಾಗೂ ಲೇಖಕರು. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವೀಧರರು. ಔಟ್‌ಲುಕ್, ತೆಹಲ್ಯಾ, ಮೇನ್‌ಸ್ಟ್ರೀಮ್, ಸೆಮಿನಾರ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಅಂಕಣಕಾರರು. ಎಡಪಂಥಿಯ ಒಲವುಳ್ಳ ಅವರ ಚಿಂತನೆಗಳು ಜನಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತು ತಲಸ್ಪರ್ಶಿಯಾದ ಮುನ್ನೋಟ ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ನೈಜೇರಿಯಾ, ಕೆನ್ಯಾ, ಟಾಂಝಾನಿಯಾ, ಚೈನಾಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಕಂಪನಿಗಳ ಎಂ. ಡಿ. ಮತ್ತು ಸಿಇಒ ಆಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಐಐಟಿ ಖರಗ್‌ಪುರದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 'ಕಮಿಟಿ ಫಾರ್ ಪ್ರೋಟೆಕ್ಷನ್ ಆಫ್ ಡೆಮಾಕ್ರಟಿಕ್ ರೈಟ್ಸ್' ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಕ ನಾಗರಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳ ಪರವಾಗಿ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 'ಖೈಲಾಂಜಿ', 'ಪರ್ಸಿಪ್ಷನ್ಸ್ ಆಫ್ ಕ್ಯಾಸ್ಪ್', 'ಹಿಂದುತ್ವ ಅಂಡ್ ದಲಿತ್', 'ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಇನ್ ಅಂಡ್ ಫಾರ್ ದಿ ಪೋಸ್ಟ್', 'ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ದಲಿತ್ ಮೂವ್‌ಮೆಂಟ್', 'ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅಂಡ್ ಮುಸ್ಲಿಮ್ಸ್' 'ಕ್ಯಾಪಿಟಾಲಿಸಂ ಅಂಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ಪ್ ಕ್ಲಶನ್' ಇತ್ಯಾದಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ಇವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ರೇವತಿ

ಇವರು ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಕಥನ 'ಬದುಕು ಬಯಲು'(ಅನುವಾದ-ದು. ಸರಸ್ವತಿ) ಮೂಲಕವೇ ಚಿರಪರಿಚಿತರು. ಇವರ ಆತ್ಮಕಥನ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ತೆಲುಗು, ಹಿಂದಿ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅನುವಾದಗೊಂಡಿದೆ. ತಮಿಳು ನಾಡಿನ 'ನಾಮಕ್ಕಲ್' ದಲ್ಲಿ ಗಂಡಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಹೆಣ್ಣಾದವರು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ನೋವುಂಡಿರುವ ರೇವತಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿನ 'ಸಂಗಮ' ಎಂಬ ಲೈಂಗಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ, ಲಿಂಗ ಪರಿವರ್ತಿತರ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಿಳಾ ಸಬಲೀಕರಣ, ಲೈಂಗಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ, ತಮಿಳುನಾಡು, ಕರ್ನಾಟಕ, ಕೇರಳ ರಾಜ್ಯವ್ಯಾಪಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಬರವಣಿಗೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಲಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಗಣೇಶರ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ ಇವರ ಆತ್ಮಕಥೆ ಆಧಾರಿತ ನಾಟಕವು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಲೆಗಿಕ್ಯೂ ಅಧಿಕ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. ದೇಶದ ಹಲವಾರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು ಇವರ ಆತ್ಮಕಥೆಯನ್ನು, ಬಿಡಿ ಬರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಪಠ್ಯವಾಗಿಸಿವೆ.

ರಾಜನ್ ಬಾವಡೇಕರ್

ಭಾರತೀಯ ಜೀವ ನಿಗಮದ ಉದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದ ಇವರು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಜೀವ ನಿಗಮದ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಘದ ಜಂಟಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಾಗಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತೀಯ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷದ ಕರೆಗೆ ಓಗೊಟ್ಟು, ಎಲ್. ಆರ್. ಸಿ. ಉದ್ಯೋಗ ತ್ಯಜಿಸಿ, ಪಕ್ಷದ ಸೇವೆಗೆ ಪೂರ್ಣಾವಧಿಯನ್ನು ಮೀಸಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡವರು. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ಇವರು ಮುಂಬೈಯ 'ಲೋಕ ವಾಚ್ಮಯ' ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಈಗ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಅಣ್ಣಾ ಹಚಾರೆ

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಭಿಂಗಾರನಲ್ಲಿ ೧೯೩೮ರಲ್ಲಿ ಜನನ. ಭಾರತೀಯ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ. ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಯ ಕಳಕಳಿ. ೪೩ ವರ್ಷಗಳ ಸುದೀರ್ಘ ಹೋರಾಟ ಮತ್ತು ಜೈಲುವಾಸ. ಜನಲೋಕಪಾಲ ಆಂದೋಲನ ಹಾಗೂ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ವಿರುದ್ಧದ ಸಂಘರ್ಷದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದ ಕೀರ್ತಿ. 'ಆದರ್ಶ ಗ್ರಾಮ ಯೋಜನೆ', 'ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಕಾಸದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಪಾತ್ರ', 'ಮಾರ್ಕು ಗಾಂವ ಮಾರ್ಕು ತೀರ್ಥ' ಆತ್ಮಕಥೆ, 'ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾಚಿ ದೂಸರಿ ಲಡಾಯಿ', 'ಮೃದಗಂಧಾ' ಇತ್ಯಾದಿ ಕೃತಿಗಳ ರಚನೆ. ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿನಿ, ವ್ಯಕ್ತಮಿತ್ರ ಪುರಸ್ಕಾರ, ಮ್ಯಾನ್ ಆಫ್ ದ ಇಯರ್, ಕೃಷಿಭೂಷಣ, ಪದ್ಮಶ್ರೀ, ಪದ್ಮಭೂಷಣ, ಬಸವಶ್ರೀ, ವಿವೇಕಾನಂದ ಸೇವಾ ಪುರಸ್ಕಾರ, ಇತ್ಯಾದಿ ಸಮ್ಮಾನಗಳಿಗೆ ಭಾಜನರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪಾವಣ್ಣನ್

ಬಿ. ಭಾಸ್ಕರ್ ಎಂಬುದು ಇವರ ಮೂಲ ಹೆಸರು. ತಮಿಳುನಾಡಿನ ವಿಲ್ಲುಪುರಂ ಜಿಲ್ಲೆಯ ವಲವ್‌ನೂರ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ೧೯೫೮ರಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಖ್ಯಾತ ಕಥೆಗಾರರಾದ ಪಾವಣ್ಣನ್ ಹಲವಾರು ಕಥಾ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೯೬ರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ 'ಪಯಣಂ' ಕೃತಿಗೆ ಕಥಾಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. 'ಪಾಯಂರಕ್ಕಪ್ಪಾಲ್' ಇವರ ಕಾದಂಬರಿಯಾಗಿದ್ದು 'ಲಕ್ಕಿಯಾ ಚಿಂತಾಣಿ' ಸಂಸ್ಥೆಯು ಕೊಡಮಾಡುವ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕಾದಂಬರಿ ಬಹುಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿದೆ. 'ಪಚ್ಚಾಯಿ ಕಿಳಿಗಳ್' ಇವರ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕೃತಿಗೆ ಸುಜಾತಾ ಸ್ಮರಣಾರ್ಥ ಬಹುಮಾನ ಲಭಿಸಿದೆ. ಮೂರು ಕಾದಂಬರಿ, ಹದಿನೇಳು

ಪ್ರಬಂಧ ಸಂಕಲನ, ಮೂರು ಕವನ ಸಂಕಲನ, ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳ ಕವನ ಸಂಕಲನ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಭಾಸ್ಕರ್ ಅವರು ಅನುವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಆಪ್ತವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಗಿರೀಶ್ ಕಾರ್ನಾಡರ ನಾಟಕ, ಎಂ. ಎಸ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣಯ್ಯ ಅವರ 'ಮಾಡಿದ್ದುಣ್ಣೋ ಮಹಾರಾಯ', ದೇವನೂರು ಮಹಾದೇವರ 'ಓಡಲಾಳ', ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿಯವರ 'ಸೂರ್ಯನ ಕುದುರೆ' ಇತ್ಯಾದಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎಸ್. ಎಲ್. ಭೈರಪ್ಪನವರ 'ಪರ್ವ' ಕಾದಂಬರಿಯ ಅನುವಾದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಪಶಸ್ತಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಸದ್ಯ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಿಎಸ್‌ಎನ್‌ಎಲ್‌ನ ವಿಭಾಗೀಯ ಇಂಜನೀಯರಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.



ಅನುವಾದಕರ ಪರಿಚಯ

ಬಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ೧೯೩೯

ಬಿ. ಆರ್. ಎಂದೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಡಾ. ಬಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹಾಲೇನಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಎಂ. ಎ. ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಪದವೀಧರರು. ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ನಿವೃತ್ತರಾದವರು. ಹೊಸತು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಗೌರವ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿ, ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ಕುರಿತು ಪ್ರಬುದ್ಧ ಲೇಖನ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ, ಜನಪರ ನಿಲುವಿಗೆ ಬದ್ಧರಾಗಿರುವ ಜೀವಪ್ರೀತಿಯವರು. ಮುನ್ನೋಟ, ಆಯತನ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವಿಮರ್ಶಾ ಕೃತಿಗಳನ್ನು, ಭಗತ್‌ಸಿಂಗ್, ಭಾರತೀಯ ವಿಜ್ಞಾನದ ಹಾದಿ ಮುಂತಾಗಿ ಸಂಕೀರ್ಣ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ದಿ ಲಿವಿಂಗ್ ಮಾರ್ಕ್ಸ್, ಫಿಲಾಸಫಿ ಇನ್ ಚೈನಾ, ಸ್ಟಡೀಸ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯನ್ ಕಲ್ಚರ್ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಬಹುಮಾನದ ಗೌರವ ಇವರಿಗೆ ಲಭಿಸಿದೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಬಿ. ರಾಮಕೃಷ್ಣ

೦೨-ಎಫ್, ಪವನ ಪರಂಜೋತಿ ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್,
೨೨/೧, ೪ನೇ ಕ್ರಾಸ್ ಕಾವೇರಿ ನಗರ,
ಬನಶಂಕರಿ ೩ನೇ ಹಂತ,
ಬೆಂಗಳೂರು- ೫೬೦೦೮೫

ಹಸನ್ ನಯೀಂ ಸುರಕೋಡ

ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ರಾಮದುರ್ಗದ ಸುರಕೋಡರು ನಿರಂತರವಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಅನುವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಕೃತಿಯವರಾದ ಇವರು ಅನುವಾದದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಮೌಲಿಕತೆಯನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯೆಂದರೆ ಅವರು ಇದುವರೆಗೂ ಅನುವಾದಿಸಿದ ಕೃತಿಗಳು. ಬಳ್ಳಾರಿ ಲೋಹಿಯಾ ಪ್ರಕಾಶನದ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಆಗಿರುವ ಸುರಕೋಡರು ಮನುಷ್ಯ ಸಂಬಂಧ, ಮಾನವೀಯತೆ, ಸಾಮರಸ್ಯದ ಬದುಕಿಗೆ ಚಿಂತಿಸುವವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಅವರ 'ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿ', 'ಹಿಂದೂ-ಮುಸಲ್ಮಾನ ಸಮಸ್ಯೆ', 'ಲೋಹಿಯಾ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ', 'ಅಯೋಧ್ಯೆ- ವಿನಾಶಕಾರಿ ವೋಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್', 'ಕೋಮು ಗಲಭೆಗಳು ಮತ್ತು ಭಾರತದ ಪೊಲೀಸರು', 'ಕರ್ಮೋರಿ ಠಾಕೂರ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜವಾದ', 'ಸ್ಯಾಮ್ ಅಂಕಲ್‌ಗೆ ಪತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಕಿಡಿಗೇಡಿ ಬರಹಗಳು' ಇತ್ಯಾದಿ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಅವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಅನುವಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಪ್ರೇಮ ಲೋಕದ ಮಾಯಾವಿ', 'ಸದ್ಯಕ್ಕಿದು ಹುಚ್ಚರ

ಅನುವಾದಕರ ಪರಿಚಯ

೧೬೯

ಸಂತಿ', 'ಕರ್ಫೂ', 'ಗಾಂಧಿಗೆ ಸಾವಿಲ್ಲ' ಮುಂತಾಗಿ ಕಾವ್ಯ, ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಮೃತಾ ಪ್ರೀತಂ ಅವರ 'ರಸೀದಿ ತಿಕೀಟು' ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಅನುವಾದವೆಂದು ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಸುರಕೋಡರಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಿದೆ. ಹಸನ್ ನಯೀಂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅನುವಾದ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಅನುವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು, ಶ್ರೀಮತಿ ಚಂದಮ್ಮ ನೀರಾವರಿ ಸ್ಮಾರಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಶ್ರೀ ಕಾಗೋಡು ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಸುರಕೋಡರಿಗೆ ಗೌರವ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿ ಸಮ್ಮಾನಿಸಿದೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಹಸನ್ ನಯೀಂ ಸುರಕೋಡ,

ಮನೆ ನ. ೧೪೯, ಮಡ್ಡಿಗಲ್ಲಿ,
ರಾಮದುರ್ಗ- ೫೯೧೧೨೩.

ಕೆ. ಎಸ್ ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ

ಇವರು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ನಿವೃತ್ತ ಟೆಲಿಕಾಂ ಇಂಜಿನಿಯರ್. ಸಮಕಾಲೀನ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದಿರುವ ಇವರ ಬರಹಗಳು ಪತ್ರಿಕೆ, ನಿಯತಕಾಲಿಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. 'ಹೊಸತು' ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗಳು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿವೆ. ನವಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಕಾಶನದಿಂದ ಹೊರತಂದಿರುವ 'ಭಾರತದ ಪ್ರಥಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹೋರಾಟ- ಒಂದು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನೋಟ' ಇವರ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕೃತಿ. ಈಗಷ್ಟೇ 'ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ' ಎನ್ನುವ ಕೆ. ಎಸ್. ಪೇಕೆಕ್ಟರ್ ಅವರ ಲೇಖನಗಳ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಬಿ. ವಿ. ಕಕ್ಕಿಲಾಯರ ಕುರಿತ ಸಂಭಾವನ ಗ್ರಂಥ 'ನಿರಂತರ' ಹಾಗೂ ಎಂ. ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣನ್ ಸ್ಮರಣೆಯ 'ಜನಮುಖಿ' ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಹೊಂದಿರುವ ಇವರು, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಜನಪರ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಕೆ. ಎಸ್. ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿ,

೨೪೭, 'ಬೆಳಕು', ವನಸಿರಿ ಬಡಾವಣೆ,
ವಿದ್ಯಾನಗರ, ಬೆಟ್ಟಹಲಸೂರು ಅಂಚೆ,
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೨೧೫೭

೧೭೦

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನೆ ಬಾರದು

ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬಾ

ಹುಟ್ಟು ಬೆಳೆದದ್ದು ಭದ್ರಾವತಿಯಲ್ಲಿ. ಕುವೆಂಪು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಂ. ಎಸ್ಸಿ, ಪದವಿ. ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಗೀತ ಮತ್ತು ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ. ಸುಗಮ ಸಂಗೀತ ಗಾಯಕಿ. ಸದ್ಯ ವಿಶ್ರಾಂತ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕಿ.

ವಿಳಾಸ :

ಟಿ. ಎಲ್. ರೇಖಾಂಬಾ,
ನಂ. ೪೭, 'ಬೆಳಕು', ೪ನೇ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆ,
ನಂಜಪ್ಪ ಬಡಾವಣೆ, ಬೈಪಾಸ್ ರಸ್ತೆ,
ಶಿವಮೊಗ್ಗ-೫೭೭೦೦೩

ಎಂ. ರಾಜು

ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಬೆಳೆದದ್ದು ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ. ಭದ್ರಾವತಿ ವಿಐಎಸ್‌ಎಲ್‌ನ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೂಪರ್‌ವಾಯಿಸರ್ ಆಗಿ ಈಗ ನಿವೃತ್ತಿ. ಮೈಸೂರು ಮುಕ್ತ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ. ಸಾಹಿತ್ಯ, ಪರಿಸರ, ಚಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ. ಒಳ್ಳೆಯ ಅನುವಾದಕರು. ಹವ್ಯಾಸದಿಂದ ಉತ್ತಮ ಛಾಯಾಗ್ರಾಹಕರು ಕೂಡ.

ವಿಳಾಸ :

ಎಂ. ರಾಜು,
'ಕ್ಷಿತಿಜ' ನಂ. ೦೧೫೭, ೭ನೇ ಕ್ರಾಸ್,
ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ ಬಡಾವಣೆ,
ಶಿವಮೊಗ್ಗ-೫೭೭೦೦೫

ವಿಜಯಭಾಸ್ಕರ್ ಡಿ. ಎ.

೧೯೬೩ರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಇವರು ಬಿ. ಎ., ಎಲ್ ಎಲ್ ಬಿ. ಪದವೀಧರರು. ಸಿಪಿಆಯ್ ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲಾ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನ ಶಿಕ್ಷಣ ಉಪಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೮೫ರಲ್ಲಿ ಮೈಕೊ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಟೂಲ್ ಅಂಡ್ ಗ್ರಾಂಡರ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರತರಾಗಿದ್ದ ಇವರು ೧೯೯೨ ಮತ್ತು ೧೯೯೪ರಲ್ಲಿ ಮೈಕೊ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಜನರಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಮತ್ತು ಎಗ್ಜಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಕಮಿಟಿಯ ಚುನಾಯಿತ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದರು. ೧೯೯೬ರಲ್ಲಿ ಎಂ. ಇ. ಎ.ದ ಸಂಘಟನಾ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಇವರು ಸದ್ಯ ಮೈಕೊ ಎಂಪ್ಲಾಯಿಸ್ ಅಸೋಸಿಯೇಶನ್‌ದ ಜನರಲ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯಾಗಿ

ಅನುವಾದಕರ ಪರಿಚಯ

೧೭೧

ಜೊತೆಗೆ ಎಆರ್‌ಟಿಯುಸಿ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ಸಮಿತಿಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿಯೂ ಕಾರ್ಯತತ್ಪರರಾಗಿದ್ದು ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿರುವ ಇವರು ಹಲವಾರು ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಳಾಸ :

ವಿಜಯಭಾಸ್ಕರ್ ಡಿ. ಎ.
ನಂ. ೧೦೪೦, ೧೩ನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ,
೧ನೇ ಫೇಸ್, ಜೆ. ಪಿ ನಗರ,
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೭೮

ಹೇಮಾ ಎಸ್

ಕನ್ನಡ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ, ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಪದವೀಧರೆ. ಉಪನ್ಯಾಸಕಿಯಾಗಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಕಾಶವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಉದ್ಯೋಷಕಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹಾಗೂ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಲೇಖನ, ಕಥೆ ಮತ್ತು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಬರಹಗಳು ನಾಡಿನ ಹಲವಾರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿವೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಹೇಮಾ ಎಸ್,
ಡಿ/ಆ ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ,
ನಂ. ೧೭, ೫ನೇ ಅಡ್ಡ ರಸ್ತೆ,
೨೨ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ೫ನೇ ಹಂತ,
ಜೆ. ಪಿ. ನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೭೮

ಜ್ಯೋತಿ ಎ.

ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳಾ ಒಕ್ಕೂಟ (ಎನ್. ಎಫ್. ಐ. ಡಬ್ಲ್ಯು)ದ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ಘಟಕದ ಅಧ್ಯಕ್ಷೆಯಾಗಿರುವ ಇವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೆಸೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಗತಿಪರ ಚಳುವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಜನಪರ ಕಾಳಜಿಯುಳ್ಳ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಉತ್ತಮ ಲೇಖನಗಳನ್ನು, ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಜ್ಯೋತಿ ಎ,
ನಂ. ೩೭, ೧೬ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ,
ಎಂ. ಸಿ. ಲೇಔಟ್, ವಿಜಯನಗರ,
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೪೦

೧೭೨

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನೆ ಬಾರದು

ವಸುಧೇಂದ್ರ

ಬಳ್ಳಾರಿಯ ಸಂಚಾರಿನವರು. ಸುರತ್ಕಲ್ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಪದವಿ ಹಾಗೂ ಇಂಡಿಯನ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಸೈನ್ಸ್‌ನಿಂದ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಸಣ್ಣಕತೆ, ಲಲಿತ ಪ್ರಬಂಧಕಾರರಾಗಿ ಜನಪ್ರಿಯರಾಗಿರುವ ಇವರು ಇದುವರೆಗೆ ಐದು ಕಥಾ ಸಂಕಲನ, ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿ, ನಾಲ್ಕು ಲಲಿತ ಪ್ರಬಂಧ, ಒಂದು ಅನುವಾದ, ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಷಯ ಮತ್ತು ಬ್ರೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ನಮ್ಮಮ್ಮ ಅಂದ್ರೆ ನಂಗಿಷ್ಟ' ಪುಸ್ತಕವು ೧೫ ಮುದ್ರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. 'ಮೋಹನಸ್ವಾಮಿ' ಎಂಬ ಸಲಿಂಗಿ ಸಮುದಾಯದ ಬದುಕಿನ ಒಳ ಹೊರಗನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಕಥಾ ಸಂಕಲನ ಎರಡು ವಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುದ್ರಣ ಕಂಡಿದೆ. ಛಂದ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆಯಿಂದ ೫೦ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಬಹುಮಾನ, ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ ಕಥಾ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಮಾಸ್ತಿ ಕಥಾ ಪುರಸ್ಕಾರ, ಬೆಸಗರಹಳ್ಳಿ ರಾಮಣ್ಣ ಪುರಸ್ಕಾರ ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಭಾಜನರಾದ ವಸುಧೇಂದ್ರ ಹವ್ಯಾಸದಿಂದ ಚಾರಣಪ್ರಿಯರೂ ಕೂಡ.

ವಿಳಾಸ :

ವಸುಧೇಂದ್ರ,

ಐ-೦೦೪, ಮಂತ್ರಿ ಪ್ರಾಂತ್ಯ, ಬನ್ನೇರುಘಟ್ಟ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೭೬

ಡಾ. ಸಿರಾಜ್ ಅಹಮದ್

ಚಿತ್ರದುರ್ಗದ ರಾಮಚೋಗಿಹಳ್ಳಿಯವರಾದ ಇವರು ಶಿವಮೊಗ್ಗಿಯ ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ವಿಮರ್ಶಕರೂ ಕಾವ್ಯಪ್ರೇಮಿಗಳಾದ ಇವರು ಸಲ್ಮಾನ್ ರಶ್ಮಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕುರಿತು ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಧ್ಯಯನ ಹಾಗೂ ಸೂಫೀ ತತ್ವಗಳ ಕುರಿತು ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರು.

ವಿಳಾಸ :

ಡಾ. ಸಿರಾಜ್ ಅಹಮದ್,

ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ ಕಲಾ ಕಾಲೇಜು ಶಿವಮೊಗ್ಗ-೫೬೭೨೦೩

ಡಾ. ಕೆ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕುವೆಂಪು ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ, ಕುಪ್ಪಳ್ಳಿಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿರುವ ಇವರು ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಭಾಷಾಂತರ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಇತ್ತೀಚಿನ ಸಂಪಾದಿತ ಕೃತಿ ಕುವೆಂಪು ಕಾವ್ಯ-ಚಿತ್ರದ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಂಪುಟ ಅನುರಕ್ತಿ.

ವಿಳಾಸ :

ಡಾ. ಕೆ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿ,

ನಿರ್ದೇಶಕರು, ಕುವೆಂಪು ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ, ಕುಪ್ಪಳ್ಳಿ, ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿ ತಾಲೂಕು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ-೫೬೭೨೧೬

ಡಾ. ಟಿ. ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದ

ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಪರಿಸರ ಶಿಕ್ಷಣ, ಜಾಗೃತಿ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಬುಡಕಟ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಬರವಣಿಗೆ, ಕ್ಷೇತ್ರಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿರುವ ಇವರು ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೊರಟಗೆರಿ ತಾಲೂಕಿನ ತೋವಿನಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ೧೯೬೫ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಹಂಪಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪರಿಸರ ಸಂರಕ್ಷಣಾ ಯೋಜನೆಗಳು ಹಾಗೂ ಜನ ಸಹಭಾಗಿತ್ವ' ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಡಿ. ಲಿಟ್. ಪದವಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಹಲವಾರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ವಿಷಯತಜ್ಞರಾಗಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನ, ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಂಧ ಮಂಡನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ವಾರ್ತಾ ಭಾರತಿ ಪತ್ರಿಕೆಯ ವಿಶೇಷ ವರದಿಗಾರರಾಗಿ, ಲಂಕೇಶ್ ಪತ್ರಿಕೆಯ ವರದಿಗಾರರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರುವ ಇವರ ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಳು ನಾಡಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಜೀವಪಲ್ಲಟಗಳ ಆತ್ಮಕಥನ, ಅಗ್ನಿ ಪರ್ವತ, ಹಿಂಗಲಾರದ ಹನಿಗಳು, ಹುಲಿಯು ಪಂಜರದೊಳಿಲ್ಲ, ಹಿಮಾಲಯದ ನರಭಕ್ಷಕಗಳು, ಪರಿಸರ ಕಥನ, ಶಿಕಾರಿ ಕತೆಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತರ್ಜಲ ಶೋಷಣೆ, ಪರಿಣಾಮ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ ವಸ್ತುವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಇವರ ನಾಟಕ 'ಣಿರ ನಿರಶನ' ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ೪೦೦ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಪರಿಸರವಾದವನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿರುವ ಇವರ 'ಭೂಮಿಗೀತೆ' ಕೃತಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಬಹುಮಾನ ಲಭಿಸಿದೆ. ಶತಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಆದಿವಾಸಿಗಳ ಸುತ್ತ ಹೆಣೆಯಲಾದ

ಶಾಸನಗಳು ಮತ್ತು ಅದರ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಕುರಿತ 'ಬೇಲಿ' ಎಂಬ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಇವರು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಡಾ. ಟಿ. ಎಸ್. ವಿವೇಕಾನಂದ,

ನಂ. ೧೧೫ ಎ,
೧ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ೪ನೇ ಕ್ರಾಸ್,
ಬನಶಂಕರಿ ೪ನೇ ಹಂತ,
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೬೧

ಆರ್. ವಿಜಯರಾಘವನ್ (೧೯೫೬)

ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಾಲೂರು ತಾಲೂಕಿನ ಮರಿಯಪ್ಪನ ಹಳ್ಳಿಯವರಾದ ಇವರು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಗತಿ ಕೃಷ್ಣಾ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಚಿಕ್ಕಬಳ್ಳಾಪುರ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಐದು ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿ ಕವಿತೆ, ಎರಡು ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿ ಕಥೆ, ಮೂರು ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ವಿಜಯರಾಘವನ್ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಗುನ್ನಾರ್ ಏಕಲೋ, ರಿಲ್ಕ್ಯಾ, ಖಿಲೀಲ್ ಗಿಬ್ರಾನ್, ನಜೀಂ ಹಿಕ್ಮತ್, ವಾಸ್ಕೋ ಪೋಪ್, ಲೋರ್ಕಾ ಮುಂತಾದವರ ಕಾವ್ಯವನ್ನು, ದಾವ್ ದಿ ಜಿಂಗ್, ಸಾಂಗ್ ಆಫ್ ಸಾಲೋಮನ್ ಮುಂತಾದ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುವಾದ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಅನುಭಾವಿ ಕವಯಿತ್ರಿ ಲಲ್ಲಾದೇವಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳ ಅನುವಾದ, ನೋಟ ಕವನ ಸಂಕಲನ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಗ್ರಹ, 'ಅವೆನ್ಯೂ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಮುಲ್ಲಾ' ಇವರ ಈಚಿನ ಕೃತಿಗಳಾಗಿವೆ. 'ಮುದ್ದಣ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ' ಪಡೆದ 'ಅನುಸಂಧಾನ' ಕವನ ಸಂಕಲನ, ಮಾಲೂರಗನ್ನಡದ ಕಾದಂಬರಿ 'ಅಪರಿಮಿತ ಕತ್ತಲೊಳಗೆ' 'ಜಲಾಲುದ್ದೀನ್ ರೂಮಿ' ಪ್ರಕಟನೆಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುದೇವರ ನೂರು ಬೆಡಗಿನ ವಚನಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದೊಂದಿಗೆ 'ಪೊಸೆಸ್‌ಡ್ ಬೈ ಅಲ್ಲಮ' ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷಿಗೆ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಆರ್ ವಿಜಯರಾಘವನ್,

ಮುಖ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರು,
ಪ್ರಗತಿ ಕೃಷ್ಣಾ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬ್ಯಾಂಕ್,
ಚಿಕ್ಕಬಳ್ಳಾಪುರ ಶಾಖೆ-೫೬೨೧೦೧.

ಆರನಕಟ್ಟೆ ರಂಗನಾಥ (೧೯೮೫)

ಅನುವಾದಕರ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಜಿಲ್ಲೆ ಹಿರಿಯೂರು ತಾಲೂಕಿನ ಆರನಕಟ್ಟೆಯವರಾದ ಇವರು

ಸದ್ಯ ಕಲಬುರ್ಗಿಯ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ದಲಿತ ಕತೆಗಳ ಕುರಿತು ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾಡಿನ ಹಲವಾರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಇವರ ಕವಿತೆ, ಕತೆ, ಅನುವಾದಿತ ಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಮತ್ತು ಕೇರಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಆಯೋಜಿಸಿದ ಬಹು ಭಾಷಾ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿಗಳಲ್ಲಿ ಕವನ ವಾಚಿಸಿ, ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಮಟ್ಟದ ವಿಚಾರ ಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ದಲಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಚಳುವಳಿ ಕುರಿತು ಪ್ರಬಂಧ ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಯೋಗ ಹಾಗೂ ತಮಿಳು ಕನ್ನಡ ವಿಷಯಗಳ ಅನುವಾದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಆರನಕಟ್ಟೆ ರಂಗನಾಥ ಎನ್,
ಸಂಶೋಧನಾರ್ಥಿ, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ,
ಕಡಗಂಚಿ ಪೋಸ್ಟ್, ಆಳಂದ ರಸ್ತೆ,
ಕಲಬುರ್ಗಿ-೫೮೫೩೧೧

ತಳಿರುಘಟ್ಟ ಪ್ರಕಾಶ

ಶಿವಮೊಗ್ಗಿಯ ಕುವೆಂಪು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿರುವ ಇವರು ಅನುವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೂಕನಾಯಕ, ಅವಧಿ ಪತ್ರಿಕೆ ಹಾಗೂ ಇಂಟರ್ ನ್ಯಾಶನಲ್ ಜರ್ನಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನಾ ಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.

ವಿಳಾಸ :

ತಳಿರುಘಟ್ಟ ಪ್ರಕಾಶ,
ಇಎಲ್‌ಟಿ ಫೆಕಲ್ಟಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿಭಾಗ,
ಕುವೆಂಪು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಶಂಕರಘಟ್ಟ,
ಶಿವಮೊಗ್ಗ-೫೭೭೪೫೧

ವಿಶಾಖ ಎನ್

ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಇವರು 'ಥಾಟ್ಸ್ ಕನ್ನಡ.ಕಾಮ್' ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಜಾವಾಣಿ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಮುಖ್ಯ ಉಪಸಂಪಾದಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಿನೆಮಾ,

೧೭೬

ಕಂಗಳಿಗೆ ನಿಧ್ನ ಬಾರದು

ಕ್ರೀಡೆ, ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇವರ ಆಸಕ್ತಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು.

ವಿಳಾಸ :

ವಿಶಾಖ್ ಎನ್,

ನಂ. ೧೪೭, ಶ್ರೀಪನ್ನಾಗ,
ಅರಸೀನಕುಂಟೆ, ನೆಲಮಂಗಲ ತಾಲೂಕು,
ಬೆಂಗಳೂರು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಜಿಲ್ಲೆ-೫೬೨೧೨೩

ಗಿರೀಶ ಜಕಾಪುರೆ

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೈಂದರ್ಗಿಯವರಾದ ಇವರು ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣಾಗದ ಭೂಣಗಳು (ಕಾವ್ಯ), ನೇಣು, ಬದುಕು ಮಾಯೆಯ ಆಟ(ಕಥೆ), ಬೆಳಕು ಬಂತು (ಕಾದಂಬರಿ), ವಿಶ್ವ ಕಂಡ ಗಾಂಧಿ: ಅಣ್ಣಾ ಹಜಾರೆ, ಮಲೆನಾಡ ಗಾಂಧಿ: ಎಚ್. ಜಿ. ಗೋವಿಂದಗೌಡ, ಕಲಿಯುಗದ ಭಗೀರಥ(ವ್ಯಕ್ತಿ ಚಿತ್ರ), ನನ್ನ ಸೈಕಲ್ ಸವಾರಿ (ಮಕ್ಕಳ ಪದ್ಯ), ಸಾಗರ್ ಔರ್ ಬಾರಿಶ್(ಹಿಂದಿ ಅನುವಾದ) ಇತ್ಯಾದಿ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಾಸ್ತಿ ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಪ್ರಜಾವಾಣಿ, ಸಂಕ್ರಮಣ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಹೊಂಬಾಳೆ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಮುಂಬೆಳಕು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಮೇವುಂಡಿ ಕಥಾ ಬಹುಮಾನ, ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಭಾಜನರಾದ ಗಿರೀಶ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಬರಹಗಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಳಾಸ :

ಗಿರೀಶ ಜಕಾಪುರೆ,

೧೭೬೫, ಶಾರದಾ ನಿವಾಸ,
ಎ/ಪಿ ಮೈಂದರ್ಗಿ ತಾ. ಅಕ್ಕಲಕೋಟೆ
ಜಿ. ಸೊಲ್ಲಾಪುರ
ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ರಾಜ್ಯ-೪೧೩೨೧೭